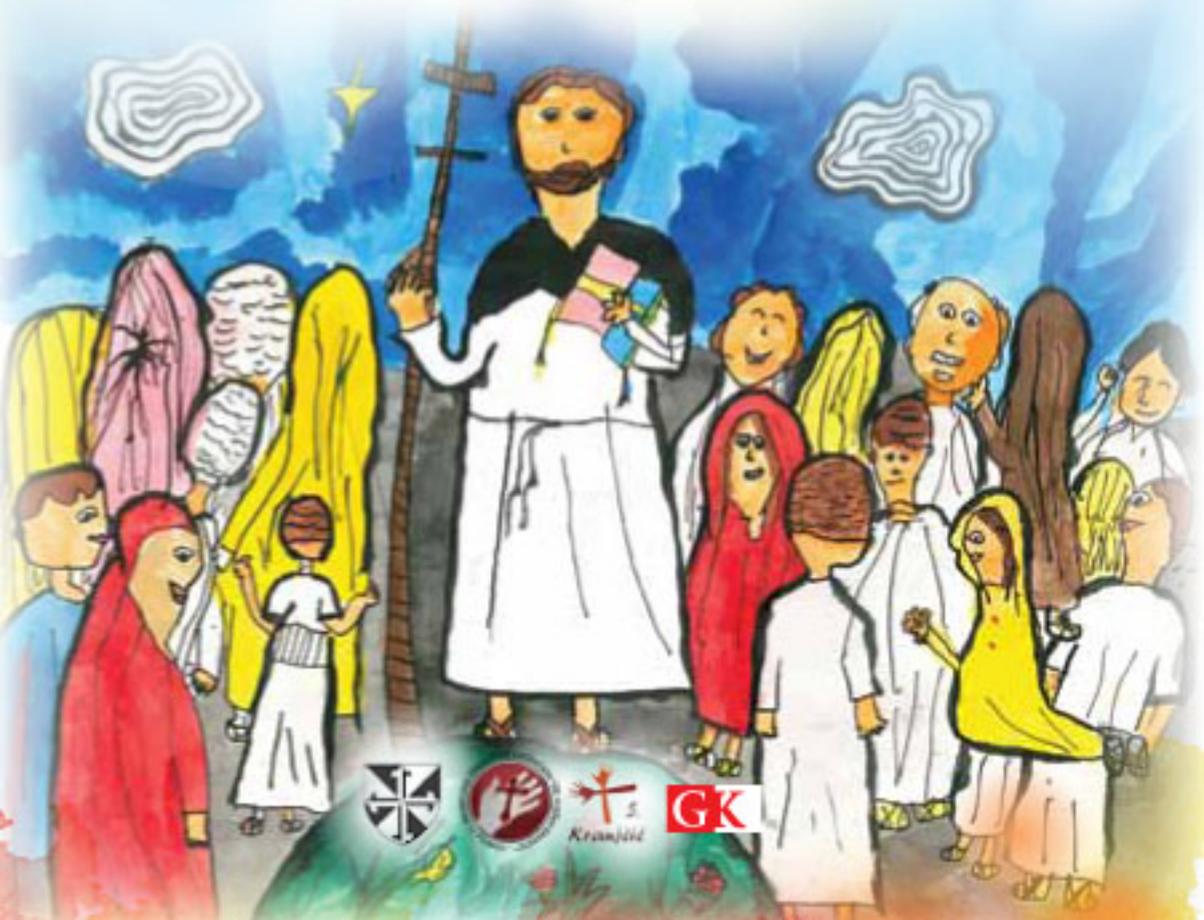

Vatra dominikanske rječi

5. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2016.

Vatra dominikanske riječi

5. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Suizdavač: Hrvatska dominikanska provincija

Za suizdavača: Anto Gavrić

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Ivan Miklenić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Anto Gavrić,
Blaženka Matić, Ivan Miklenić, Sonja Tomić,
Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić i Danijela Zagorec

Korektorice: Tanja Baran i Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Melany Klobučarić (4. r.), *Sveti Dominik širi Božju riječ*,
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Tiskara Zelina

ISBN ISBN 978-953-241-502-5

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000929576.

Vatra dominikanske riječi

5. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2016.

Iva Mahovlić (1. r.), *Sveti Dominik*
Našice

Na natječaj za 5. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2015., pristiglo je 156 književnih te 104 likovna rada iz ukupno 66 škola s područja cijele Republike Hrvatske. Na književni natječaj javio se 151 učenik iz 47 škola te 17 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te je pristiglo 90 pjesama, 55 proznih radova i 11 igrokaza. Na likovni natječaj javio se 91 učenik iz 36 škola te 13 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic, nakon što je pročitale i pogledale radove bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 23. travnja 2016. nagrađeno biti 20 radova, i to 14 književnih i 6 likovnih radova (3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru poezije, 3 glavne i 2 dodatne nagrade u žanru proze, 3 glavne nagrade u žanru igrokaza, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u kategoriji likovnih radova), 12 će književnih radova biti javno izvedeno, a 24 likovna rada izložena na prigodnoj izložbi „Ljubav prema istini”. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 64 književna i 24 likovna rada.

Pet godina natječaja i susreta

U prvih pet godina natječaja i Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” stručno je povjerenstvo pročitale 1140 književnih radova (579 pjesama, 494 proznih radova, 64 igrokaza) koje je napisale 1024 učenika. Na natječaju je sudjelovalo i 607 malih likovnih umjetnika sa 668 likovnih radova.

Zahvaljujemo od srca svim učiteljima i učiteljicama, a bilo ih je u pet godina 337 iz 204 škole iz cijele Hrvatske, koji su prepoznali vrijednost i ljepotu ovoga natječaja.

Luka Grmek (2. r.), *Majka Marija daje Dominiku krunicu*
Voditeljica: Sanja Brkić
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
2. NAGRADA

Sadržaj

Sonja Tomić: Vatra dominikanske riječi.....	11
Nagrađeni autori i radovi.....	21

Poezija: Svetost jedne ljubavi

1. Teo Hanžeković: <i>Snaga riječi</i>	27
2. Dragana Jakovljević: <i>Iskušenje</i>	28
3. Mateja Morosavljević: <i>Dar djetinjstva</i>	30
4. Mirela Šargač: <i>Tu sem doma</i>	31
5. Martina Žugec: <i>Težaki</i>	32
6. Paola Demark: <i>Riječ je tijelom postala</i>	34
7. Tea Malinović: <i>Riječi ljubavi</i>	36
8. Tin Mikić: <i>Moje „ča”</i>	37
9. Magdalena Bratković: <i>Snaga riječi</i>	39
10. Nikolina Dujmović: <i>Riči</i>	39
11. Kristina Grubić: <i>Dečec</i>	41
12. Nika Hrnčić: <i>Vjeronauk</i>	42
13. Anamarija Jukić: <i>Kad je mrak...</i>	43
14. Ivona Mutak: <i>Potruga za riječima koje usrećuju</i>	44
15. Helena Dolovčak: <i>Da su riječi kamenje</i>	45
16. Josip Mojzeš: <i>Snaga riječi</i>	46
17. Matea Mršo: <i>Snaga riječi</i>	47
18. Luka Dominik Pisačić: <i>Ti</i>	48
19. Selin Nikolić-Šipek: <i>Na kraju</i>	49
20. Petar Vođinac: <i>Dominikove riječi</i>	50
21. Petar Vođinac: <i>Svetost jedne ljubavi</i>	52
22. Marina Bartolović: <i>Moja snaga si Ti</i>	55
23. Nina Begić: <i>Riječi</i>	56
24. Katja Božić: <i>Riječ ljubav</i>	58
25. Julija Gerenčir: <i>Božja boja</i>	59
26. Ena Kolak: <i>U razgovoru s Bogom</i>	60
27. Lukrecia Kopjar: <i>Tišina</i>	62

28. Iva Lovrinović: <i>Zvezdane staze</i>	63
29. Sofija Paša: <i>Riječi u riječi</i>	64
30. Lorena Princip: <i>Snaga riječi</i>	67
31. Rea Tomšić: <i>Gruntam</i>	68
32. Klara Vukovac: <i>Potruga</i>	69
33. Lana Žilo: <i>Tražim riječ</i>	70
34. Vanja Žilo: <i>Postoje riječi</i>	71

Proza: Snaga riječi svetoga Dominika

1. Tea Andričić: <i>Što sam naučila jednog naopakog dana</i>	75
2. Lucija Jelovčić: <i>Lipota Jezer</i>	77
3. Ana Marčec: <i>Kako sam dobio ime</i>	78
4. Marta Gašparić: <i>Moć molitve</i>	80
5. Luka Kotiga: <i>Pismo svetom Dominiku</i>	81
6. Lea Mikulec: <i>Zagledana u sliku</i>	83
7. Ana Baran: <i>Dobro se dobrim vraća</i>	84
8. Iris Berend: <i>Odluka</i>	88
9. Korina Farkaš: <i>Između tebe i mene</i>	89
10. Noah Krobot: <i>Hvala ti, Isuse</i>	90
11. Elena Milak: <i>Moj djed – tu je, a nema ga</i>	92
12. Petra Rupčić: <i>Radost u riječima</i>	94
13. Antonio Zgorelec: <i>Ljubav prema istini</i>	96
14. Lana Behur: <i>Moj život</i>	98
15. Antonela Holjevac: „ <i>Stoji grad...!</i> ”	100
16. Marta Kunštić: <i>Lica riječi</i>	103
17. Ema Papić: <i>Lijepa riječ otvara sva vrata</i>	106
18. Chiara Pumper: <i>Park zvan Sloboda</i>	107
19. Marija Ćurić: <i>Ja sam put, istina i život</i>	113
20. Nikolina Forjan: <i>Nemir riječi</i>	115
21. Nina Jelčić: <i>Riječ može značiti život, ali i život može činiti samo jedna riječ</i>	116
22. Marijeta Jelovčić: <i>Čežnja</i>	118
23. Leonarda Maralushaj: <i>Moje najsnažnije oružje</i>	120
24. Božena Štuc: <i>Riječi ne odlaze</i>	121

Igrokazi: Tražim pravu riječ

1. Tara Turk: *Riječi*..... 125
2. Lucija Malčić: *Razred u kojemu su svi složni*..... 129
3. Viktorija Lukaček: *Emanuel*..... 134
4. Ana Mužina: *Put*..... 139
5. Nikolina Pavliček: *Veliki petak vjerne Katarine* 147
6. Marija Tukša: *Ozana Kajkavka* 153

Likovni radovi: Ljubav prema istini

1. Iva Mahovlić: *Sv. Dominik* 4
2. Luka Grmek: *Majka Marija daje Dominiku krunicu* 6
3. Nika Premec: *Majka Marija pruža Dominiku krunicu* 10
4. Matija Kuzmić: *Darivanje svetog Dominika krunicom*..... 12
5. Patrik Pomper: *Sveti Dominik i anđeli*..... 20
6. Marija Đuras: *Molitva*..... 26
7. Petar Gazdek: *Mnoštvo sluša svetoga Dominika*..... 33
8. Josipa Horvat: *Tako se širi Božja ljubav*..... 40
9. Melany Klobučarić: *Sveti Dominik širi Božju riječ*..... 54
10. Anđela Žuža: *Sveta pričest*..... 66
11. Marija Bilješko: *Sveti Dominik – propovjednik evanđelja*..... 74
12. Mirna Novoselc: *Plam ljubavi* 82
13. Katarina Petranović: *Sveti Dominik – Božji poslanik i sljedbenik, osnivač reda, zajednice, ljubavi i mira*..... 87
14. Petra Šarčević: *Sveti Franjo Coll* 93
15. Ana Živčić: *Obitelj*..... 102
16. Antonio Živčić: *Duhovna stvarnost*..... 110
17. Petra Ivana Babić: *Sveta Katarina Sijenska*..... 119
18. Julija Babić Kršlović: *Sveti Dominik* 114
19. David Balog: *Dominikanci* 124
20. Natalija Balog: *Dominikanci* 126
21. Lara Geci: *Snaga riječi*..... 146
22. Tara Kučina: *Sveti Dominik*..... 160
23. Karmenka Oršuš: *Dominikanci* 138
24. Marija Peter: *Vukovar*..... 159

Nika Premec (2. r.), *Majka Marija pruža Dominiku krunicu*

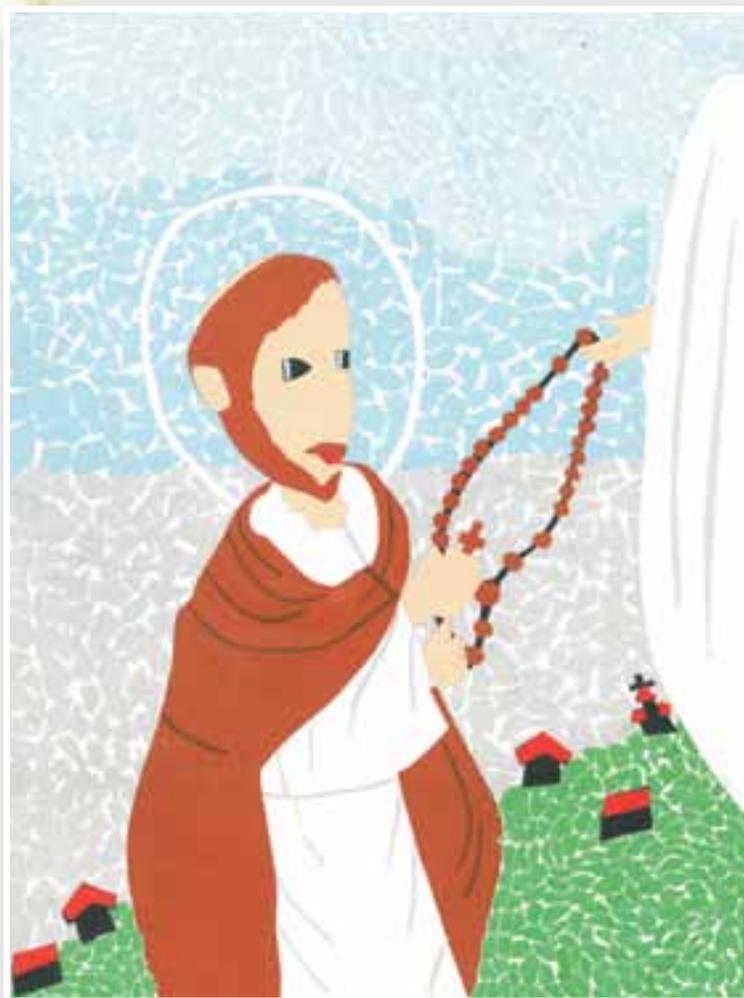
Voditeljica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Riječ urednice: Vatra dominikanske riječi

Evo nam i petoga Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“! Na ovaj jedinstveni, sada već i tradicionalni, natječaj, otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2015. godine, pristiglo je iz šezdeset i šest škola s područja cijele Hrvatske devedeset pjesničkih radova, pedeset i pet proznih, sto i četiri likovna rada te jedanaest igrokaza. Književne radove sedamnaest je učenika poslalo samostalno. Sto pedeset i jedan rad poslan je iz četrdeset i sedam škola. Iz trideset i šest škola stigao je devedeset i jedan likovni rad, kao i trinaest samostalnih. Literarni su radovi pisani uglavnom na standardu, no u sva tri žanra naći je i uratke na dijalektima. Glavne su nagrade dodijeljene dvama igrokazima te trima radovima iz dviju (poezija i proza) književnih vrsta. No ima, kao i prije, dodatno nagrađenih. Riječju, ukupno je nagrađeno četrnaest književnih i šest likovnih radova. Za tiskanje u zborniku odabrana su šezdeset i četiri književna te dvadeset i četiri likovna rada. Ni ovaj put nipošto nije bilo lako odabrati najbolje, najvrjednije, ali trud obaju povjerenstava iznjedrio je, vjerujemo, realnu procjenu. Kao jedini podatak o mladim autorima, članovima je povjerenstva uz zaporku bio napisan samo razred koji učenik pohađa. Književne su radove prosuđivali i ocjenjivali profesorica hrvatskog jezika na KBF-u te autorica čitanaka Nada Babić, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su izvanredni profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Red propovjednika, ili kako ih poznatije zovemo dominikanci, u narodu nazivani i bijelim fratriba zbog bijelih habita koje nose, u svojoj su jubilejskoj godini. Slave 800 ljeta otkako ih je utemeljio sv. Dominik sa željom da strastveno prenose Božju riječ ljudima. Zato je „Snaga R(r)iječi i sv. Dominik – u povodu 800 godina domi-

Matija Kuzmić (3. r.), *Darivanje svetog Dominika krunicom*
Voditeljica: Kristina Kožić
Osnovna škola Visoko

nikanskoga reda” i bila tema ovogodišnjega natječaja. Kao i dosad na „Dječjem Kranjčiću”, ponuđena tema nipošto nije obvezivala ni mlade stvaratelje, kao ni njihove voditelje. Ipak, valja primijetiti da je najčešća imenica u naslovima mladih autora upravo „riječ(i)”, najčešće ime (posve razumljivo!) „Dominik”, ali nađu se i drukčiji, štoviše i neočekivani naslovi, primjerice: *Svetost jedne ljubavi, Veseli me, Svijet se mijenja, Kad je mrak, Moje „ča”, Tu sem doma, Blago vama, Ne gubimo nadu, Kreposti, Aleluja, Ljubav-mir-snaga, Vukovar, Golubica, Snig je pa, Na hrvatskom jeziku, Vjeronauk, Sveta Katarina Sijenska, Zakaaj, Moj djed - tu je, a nema ga, Lipota Jezer, Odluka, Veliko srce, Prijateljska ljubav, Razgovor s Bogom, Čežnja, Moj životni moto, Moje najснаžnije oružje, Što sam naučila jednoga naopakog dana, Zagledana u sliku, Lijepa i Ružna, Park zvan Sloboda, Ti budi sunce, Nepotrebna svađa, Emanuel, Put, Ozana Kajkavka, Veliki petak vjerne Katarine...*

Premda su i u nazivima likovnih radova najčešći imenica „riječ(i)” i Dominikovo ime, brojni su radovi ponijeli neočekivane naslove, kao na primjer: *Svećenik ozdravlja bolesne polaganjem ruku, Mojsijeva moć, Gorući grm, Prinošenje žrtve, Putovanje, Božje kraljevstvo na zemlji, Isus i ja, Medaljica sv. Benedikta, Tako se širi Božja ljubav, Nedjeljno slavlje, Ozana, Obitelj, Tvoje ime je snaga moga glasa, I reče Bog: Neka bude obitelj! I bi obitelj., Bogoslovne kreposti - štit života moga, Sveti Franjo Coll, Moja priča, Plam ljubavi, Njegova dobrota sjaji, Iskupljenje, Radosna vijest pobjeđuje snagom istine, Križ, Riječ za moje mjesto...*

Svim književnim i likovnim radovima čvrsta je, premda na prvi pogled ne i vidljiva, poveznica upravo zublja, vatra, oganj, plam riječi; riječi navještajne, Riječi koja je tijelom postala, prijateljske riječi, brižne, zaštitničke (Božje, Dominikove, Ozanine, Katarinine, svećeničke, roditeljske, obiteljske), no gdješto – dakako u službi isticanja ljepote tople prijateljske, majčinske, Božje riječi – i hladnoća riječi ravnodušne, led i studen riječi neljubazne, osorne, uznosite i svadljive. Ukratko, riječi koje stvaraju, izgrađuju ili ruše odnose.

Tako jedna osmašica čezne za riječju, traži riječ, ali kakvu?

*slobodnu kao ptica
sjajnu kao zvijezda
meku kao pahulja,
tihu kao treperenje lišća.*

No mlada autorica, očito svikla različitim posljedicama svojih izgovorenih riječi, traga obraćajući se onomu „ti” o kojega se riječju ogriješila:

*Tražim riječ da zaboraviš na uvrede,
tražim riječ da te na noge podigne.*

I, napokon, s takve riječi prelazi na onu prvu, iskonsku, na Riječ, onu po kojoj „sve postade” „i bez” koje „ne postade ništa”, Riječ koja je Istina sama:

*Tražim riječ koja bijaše u početku.
Riječ Zemlje i Neba.
Riječ Istine.*

No dječak iz šestoga razreda u svojoj nam prozi progovara o riječi istine pisane malim „i”. Gurnuo je seku, ona je posrnula i razbila vazu. A on, umjesto da prizna svoju nesmotrenost, laže majci i sestrice biva kažnjena. No savjest mu progovara i dječak odolijeva napasti da svoj čin prešuti svećeniku. Ispovjedi se iskreno i majci prizna svoju pogrešku. A majka?

Pogledala me je u oči, čvrsto me zagrlila i rekla da „lažima štetim najviše sebi.” Zahvalivši, otišao sam u sekinu sobu i njoj sam se ispričao za neugodnost koju sam joj svojom neistinom učinio. Ona se samo nasmijala. Već je to zaboravila, ali joj je bilo drago što joj se njezin stariji braco ispričao... Riječ laži, nadvladala je želja za istinom jer Isus reče: „Ja sam put, istina i život.”

Kratka proza djevojčice iz trećega razreda odaje spoznaju, kadšto stranu i odrasloj osobi. U danu koji je za desetogodišnjakinja bio naopak, ona shvaća da je naučila veliku istinu:

Nije sve crno onako kako izgleda. Stvari se mogu poboljšati i popraviti. Svoje probleme treba podijeliti. Riječi utjehe i podrške mogu nam vratiti samopouzdanje.

Riječi gdješto postaju prazne – zbog gubitka djeda i njegovih riječi – doživljava jedna mala šestašica:

Ponekad sama stojim na velikom balkonu bijelom kao treš-njin cvijet i počinjem plakati jer smo imali tako zabavno vrijeme skupa, a sada više ne. Riječi su postale prazne.

Svaka riječ ima svoju težinu, shvaća jedan šestaš, težinu koja može biti pozitivna, ali i negativna:

*Pozitivna je kada smo
vedri, nasmiješeni i lijepi...
Negativna je kada smo
ljuti, potišteni i razočarani...
Izgovaramo ružne riječi
koje znaju povrijediti
voljenu osobu...*

A na kraju, evo i maloga „recepta“:

*Ne dopustimo da nas grube
riječi svladaju.
Govorimo lijepo riječi
jer one otvaraju vrata RAJA!*

A što bi bilo, zanima jednu sedmašicu (i ne samo nju; to je pitanje za svakoga od nas bez obzira na dob) kad bi riječi bile kamenje? Kako bi reagirao onaj do kojega joj je stalo?

*Da su riječi kamenje, bi li me vrijeđao?
Je li ti stalo do mene?
Da su riječi kamenje, bi li se tako olako
Igrao s njima, ili bi pazio što mi govoriš?
Da su riječi kamenje, što bi mi rekao?
Da je kamen riječ, zar ne bi ono najljepše
Kamenje bacao na mene
Kao da je stvoreno od perja?
Da sam ja riječ, zar te ne bih povrijedila?*

Pita se ona bi li joj on darovao ljiljan ili trnovitu ružu da su riječi cvijeće, a da su oblaci, bi li bile nalik sivoj kišnoj oblačini, ili oblačku što blaži vrelinu sunca. A posljednji stih, posve neočekivano, zaokružuje pjesmu pitanjem:

Znaš li da su riječi kamenje?

Nasreću, nisu ni sve, ni svačije! Riječi majčinske, sestarske, bratske, riječi svetaca, pokornika, propovjednika. Riječi svetog Dominika o kojima jedan sedmaš ovako pjeva:

*Kakva li je riječ ta divna,
Zagonetna, mila
Što je mladog Dominika
Na put upravila?*

*Kakva li se divna nota
u tom glasu skrila
što je našeg Dominika
snagom obdarila?*

Dakako, to je Božja riječ, riječ koja je poput luči užgala u srcu mladoga Dominika Guzmanova oganj, neugasiv, neodoljiv te su na mladićeve usne navrle riječi koje liječe srca, riječi koje postaju djelima ljubavi:

*Bezgranična ljubav sjaji
iz kolijevke duše svete
za sirotu u nevolji,
uplakano dijete.*

*Riječ je riječju darivao
propovijedat gordo stao,
ljubav divnu naviještao,
siromaha pomagao.*

Djevojčica iz drugoga razreda motri praoca vjere Abrahama kao onoga koji je – bivši spreman bezuvjetno poslušati riječ Božju ma što ona od njega zahtijevala – nama dan kao uzor povjerenja u Stvoritelja, te čeznutljivo pjeva:

*Kad bi barem svaki čovjek
Bogu tako bio vjeran
i kada bi za Boga
na sve bio spreman.*

Možda najveću izvornost pokazala su dva igrokaza. Jedan od njih, *Ozana Kajkavka*, malu pastiricu Katarinu Kosić, buduću dominikansku trećoredicu, blaženu Ozanu Kotorsku, iz Releza u Crnoj Gori odnosi u sjevernu Hrvatsku, u Zagorje. Mala kajkavka čezne „dojti v nebo i videti diku nebesku”. Isprosi ljestve od susjeda Jandraša ne rekavši mu baš po istini zašto joj trebaju, a one su joj nužne kako bi se mogla uspeti i tako Bogu biti bliže. Laž koju izriče susjedu silno je nalik Jakovljevoj podvali Ezavu. Ta i Jakov je čeznuo za svojevrsnim „neбом”, za prvorođstvom koje je donosilo osobit Božji blagoslov po rukama oca Izaka. Za ljubav dobrima koje donosi blagoslov uz majčinu se pomoć nije ustručavao odglumiti svojega brata.

Premda je prijevara slijepoga oca grijeh koji je imao posljedice, žed za Božjim blagoslovom bila je utažena, baš kao što je i mala laž Ozane Kajkavke postala njezin ljestve-križ, no križ koji je savršeno utolilo njezinu glad za neбом. Igrokaz *Put* na scenu dovodi autobus za Križevce, u kojima će biti „proslava nekog Dominika”. Sasvim običan prizor s neobičnim iznenađenjem! Dva reda sjedala među kojima šeta vozač Dodo. U vozilo ulazi dječak Petar koji ne zna s kim putuje te mu Dodo tumači. Tu su Roza s ružama, Rina s češljem, Lana s ogledalom, Gita s krunom, Neža s platnom, Tin s metlom, Slava s lutkama, Katja s malim drvenim ljestvama, Rita sa štapom. A na kraju otkrivamo: Budući dominikanac, dječak Petar upoznaje suputnike: svetu Ružu Limsku i Katarinu Sijensku, blaženu Villanu de Botti, Margaritu iz Castella i Ozanu Kotorsku, svetu Margitu Ugarsku, Agnezu iz Montepulciana i Zdislavu iz Lemberka, a uz njih svetog Martina de Porresa i „vozača” Dodu – svetoga Dominika.

I na kraju imamo li još riječi kojima bismo dočarali likovne radove? Tempere, akvarele, paste, kolaže... Najčešće je naći svetoga propovjednika Dominika, gdješto sa psom koji u gubici nosi zublju, psa što ga je usnila njegova majka, potom Dominika s krunicom, ili u trenutku kad krunicu prima od Majke Marije, Dominika dok svojom propovjedničkom riječju obdaruje slušatelje.

Nerijetko je obitelj slikarski motiv mladih autora, obitelj u svednevnim situacijama, ili u nedjeljnom odlasku u crkvu. Ovaj put – uz vrlo dobre uratke triju sedmašica – smatram nužnim istaknuti tri – i glede risanja i kolora – zapažena rada najmlađih. To su: *Majka Marija daje Dominiku krunicu* male Koprivničanke iz drugog razreda, *Mnoštvo sluša svetoga Dominika*, kao i *Sveti Dominik širi Božju riječ* dvoje četvrtaša iz Male Subotice.

Sabravši dojmove članova obaju povjerenstava smijem zaključiti da su svi naši mladi autori duboko uronili u semantiku riječi „riječ/Riječ”, da su i onu koju izričemo i onu Jedin(stven)u, koja je izvorom svake riječi, osobito riječi oduševljenika Riječju, kao što je bio sveti Dominik, pomno razmotrili i otkrili koliko je pokatkad (nažalost) naša ljudska svednevna riječ počesto ravnodušna pa i studena, ledena, kao kamen tvrda, ali (Bogu hvala!) nerijetko i topla i nježna.

A kad smo uronjeni u Riječ, kad poput svetog Dominika, Franje, Ignacija... mnoštva svetaca... živimo za Riječ i od Riječi, naša slabašna ljudska riječ postaje žarka kao vatra, silna kao oganj, riječ koja liječi, riječ, tj. slovo u kojemu je zapretan glas onoga o kojemu Mak Dizdar (*Kameni spavač*, *bbbb*, Sarajevo, 1975.; str. 65) pjeva:

*Ovako još nitko govorio ranije nije
Da svaka riječ je na ranu rečena
Da rane liječi
On tako toplo i meko govoraše
Kao kad blagodetna proljetna kiša romoraše
U pusti kakvoj kroz mrak mrkli i gusti*

*Na obali slanog mora kao u hramu
Na cesti kao na maslinovoj gori
Kad nigdje još zlatne zrake kad nigdje glasa
Ni pijetlu naviještenom ni bilo kakvoj hori
U kojoj bi od riječi da se
Uznemiri žiće
Ustalasa
Masa*

*On slovom svojim gorkim a ne mačem i kopljem
Učini se i žeteocem
I snopljem*

*On slovom svojim krči pute
I put otvori
Zori*

Sonja Tomić

Patrik Pomper (3. r.), *Sveti Dominik i anđeli*
Voditeljica: Kristina Kožić
Osnovna škola Visoko

Nagrađeni autori i radovi na 5. Susretu hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić« 2016.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Lana Žilo (8. r.): *Tražim Riječ*

Voditeljica: Radojka Matić, Osnovna škola Mate Lovraka,
Županja

2. nagrada: Dragana Jakovljević (2. r.): *Iskušenje*

Voditeljica: Anica Globan Kovačić, Osnovna škola Vojnić

3. nagrada: Mirela Šargač (4. r.): *Tu sem doma*

Voditeljica: Ljubica Bešenić, Osnovna škola Novi Marof

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Alfa)

1. nagrada: Chiara Pumper (7. r.): *Park zvan Sloboda*

Voditeljica: Ružica Lice, Osnovna škola Dragutina
Kušlana, Zagreb

2. nagrada: Tea Andričić (3. r.): *Što sam naučila jednog
naopakog dana*

Voditeljica: Željka Peras, Osnovna škola Dragutina
Domjanića, Sveti Ivan Zelina

3. nagrada: Elena Milak (6. r.): *Moj djed – tu je, a nema ga*

Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi, Osnovna škola Novi
Marof

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Ana Mužina (8. r.): *Put*

Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko

2. nagrada: Tara Turk (5. r.): *Riječi*

Voditeljica: Ivana Golić, Osnovna škola Bogumila Tonija,
Samobor

3. nagrada: Marija Tukša (8. r.): *Ozana Kajkavka*

Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Galerija hrvatske sakralne umjetnosti „Laudato”)

1. nagrada: **Melany Klobučarić** (4. r.): *Sveti Dominik širi Božju riječ*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

2. nagrada: **Luka Grmek** (2. r.): *Majka Marija daje Dominiku krunicu*

Voditeljica: Sanja Brkić, Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

3. nagrada: **Petar Gazdek** (4. r.): *Mnoštvo sluša svetoga Dominika*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Dodatne nagrade

(Pokrovitelj nagrada: Naklada Ljevak)

POEZIJA

Selin Nikolić-Šipek (7. r.): *Na kraju*

Voditeljica: Željka Rabuzin, Osnovna škola Petrijanec

Petar Vođinac (3. r.): *Svetost jedne ljubavi*

Voditelj: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

Helena Dolovčak (7. r.): *Da su riječi kamenje*
Petrovsko

PROZA

Antonio Zgorelec (6. r.): *Ljubav prema istini*

Voditelj: Tomislav Krušlin, Osnovna škola Josipa Broza,
Kumrovec

Marta Kunštić (7. r.): *Lica riječi*

Voditelj: Saša Špoljarić, Osnovna škola „Đuro Ester”,
Koprivnica

LIKOVNI RADOVI

Katarina Petranović (7. r.): *Sveti Dominik – Božji poslanik
i sljedbenik, osnivač reda, zajednice, ljubavi i mira*

Voditeljica: Ksenija Marincel, Osnovna škola Ivana
Gorana Kovačića, Delnice

Petra Šarčević (7. r.): *Sveti Franjo Coll*

Voditeljica: Bernadica Mažar, Osnovna škola Mate
Lovraka, Zagreb

Ana Živčić (7. r.): *Obitelj*

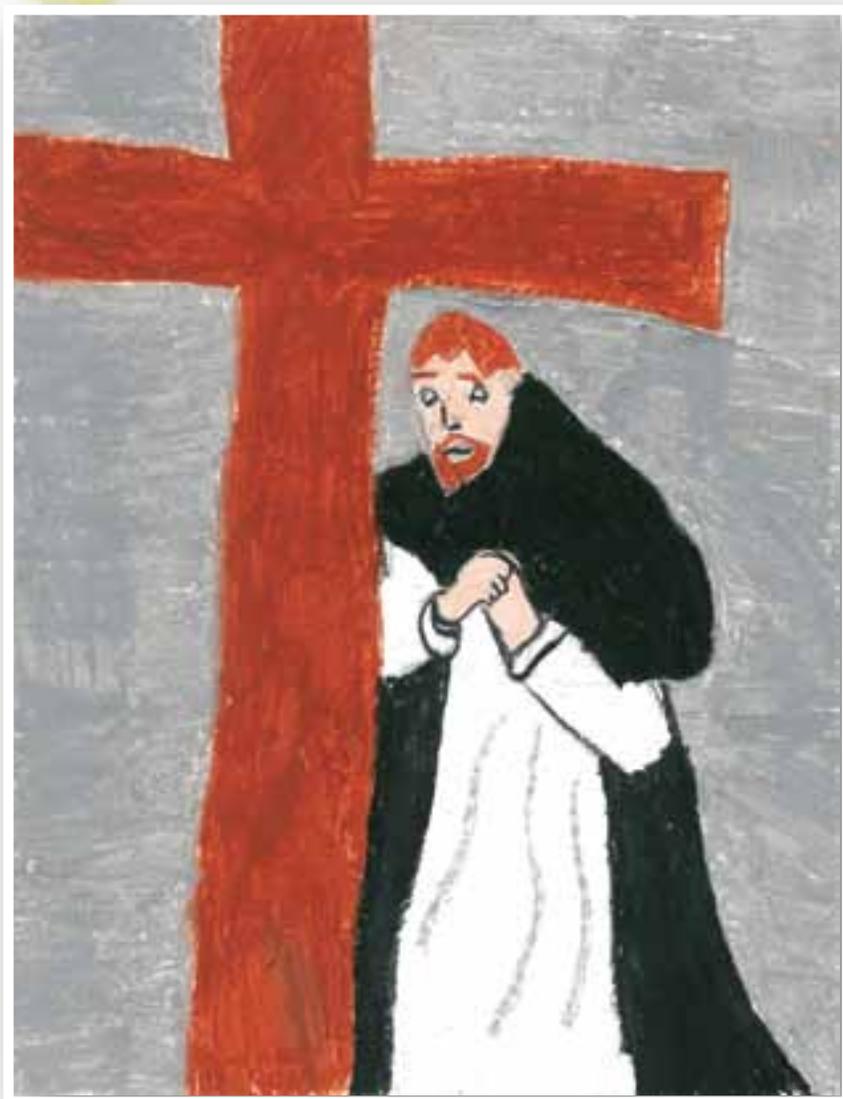
Voditeljica: Biserka Kenfelj, Centar za odgoj i obrazovanje
djece i mladeži, Karlovac

Svetost jedne ljubavi

(Poezija)

Marija Đuras (4. r.), *Molitva*
Voditeljica: Melita Pek
Osnovna škola Rovišće

Teo Hanžeković, 2. razred
Voditeljica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Snaga riječi

Hvala ti, Bože, što mogu reći,
tisuću molbi, tisuću riječi.
U molitvi tebi, krijem veselje,
za sve svoje brige, nade i želje.

Riječima svojim tebi se molim,
da dobro mi bude, jer puno te volim!
Neka mi tvoja utjeha stane,
na sve moje divne i bezbrižne dane.

Dragana Jakovljević, 2. razred
Voditeljica: Anica Globan Kovačić
Osnovna škola Vojnić
2. NAGRADA

Iskušenje

Usljed mnoštva ljudi,
bijesnih poput zvijeri,
živio je Abraham
predan svojoj vjeri.

Svoju vjeru poštovao,
pravom Bogu bio blizak.
Nagradi ga Bog za vjernost
te mu dade sina – Izak.

Kad je Izak izrastao
i kad nije bio mali,
Bog naredi Abrahamu
da ga kao žrtvu spali.

Krenuli u ranu zoru
da bi stigli na visoku goru.
Žrtvenik su sagradili
te i vatru zapalili.

Baš u trenu kad Abraham
na Izaka diže ruku,
javi mu se Božji glas
da prekine sinu muku.

Milim glasom Bog mu reče
da ne dira sina svoga,
već iz grmlja uzme ovna
zapatljana roga.

Kad bi barem svaki čovjek
Bogu tako bio vjeran
i kada bi za Boga
na sve bio spreman.

Mateja Morosavljević, 3. razred
Voditeljica: Goranka Biškupić
II. osnovna škola Bjelovar

Dar djetinjstva

Djetinjstvo je za mene zakon pravi.
Ništa se ne brinem, igram se i valjam u travi.
Vozim bicikl i role, penjem se na stabla puna smole.
A s društvom smišljam nove fore.
U školi frke stvaram i ponekad dobro nadrljam.
Švrakopisom zadaće pišem, pravim rupe i trgam klupe.
Ukore kupim i učiteljicama stvaram muke.
Kad se na mene ljuti mama,
ja joj kažem bez imalo srama:
„U igri i veselju potreban je čar,
najbolji je to mog djetinjstva dar!”

Mirela Šargač, 4. razred
Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof
3. NAGRADA

Tu sem doma

Gde ftičeki popevaju,
gde sončece me greje,
gde se bregi jen drugomu smeju,
tu sem doma.

Gde poteki stiha tečeju,
gde metefulčeki srečni letiju,
gde se senokoše fest zeleniju,
tu sem doma.

Gde se ljudi jake mučiju,
gde se žuli lafke dobiju,
gde se si rad imeju,
tu sem doma.

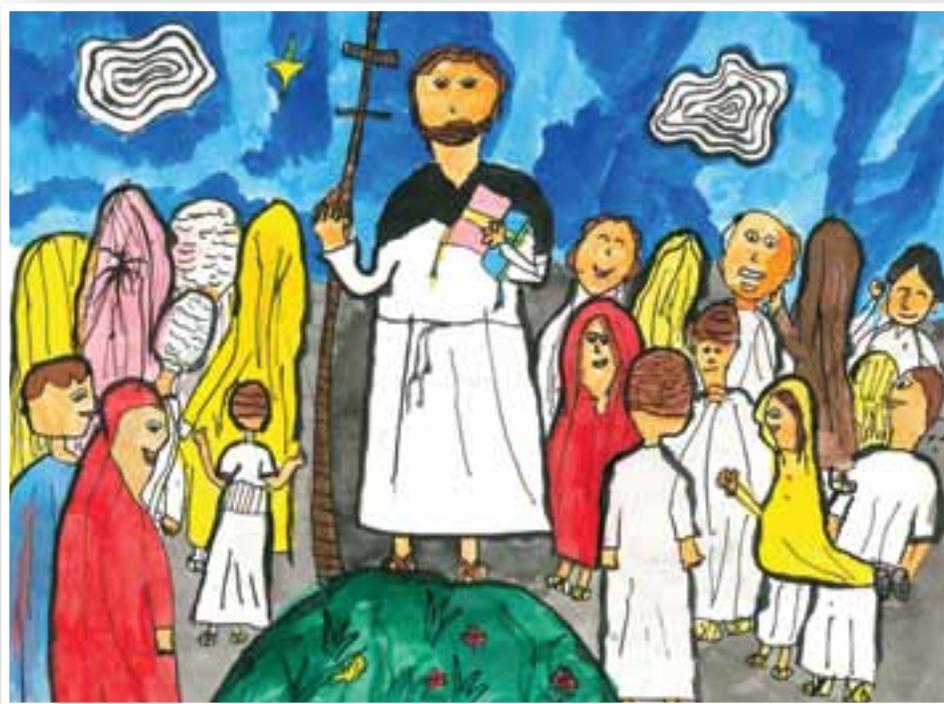
Gde na sakom bregu raspela stojiju,
gde se z „Falen Isus i Marija!” dobri ljudi pozdravljaju,
gde se cerkvice vu sakom selu beliju,
gde anđeli čuvari od sakoga zla nas paziju,
gde se si dragom Bogeku moliju,
Tu sem doma.
Tu sem doma.

Martina Žugec, 4. razred
Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof

Težaki

Gazdarica krpicu rasprostrla,
na nju je žganicu dela
da bi se težaki male okrepili.
Prekrižili su se.
Koruzni kruhek i špekek rezali.
Tečno su jeli i pili,
glasno se smejali,
srečni bili.
Bogu su zafalili.
Dalje su do večerke fest hasnili.

Melany Klobučarić (4. r.), *Sveti Dominik širi Božju riječ*
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
1. NAGRADA

Paola Demark, 5. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka

Riječ je tijelom postala

Badnja noć je, bor se kiti,
Pridruži se mama i ti!
Isusov je rođendan,
Što za poklon da mu dam?

Tata stavi jaslice,
U njih malo slamice.
U toj tihoj, svetoj noći,
Božji Sin će k nama doći!

Čujem li to dijete malo?
Čudom me je pogledalo,
Ručice je raširilo,
Srcu mome zbori milo:

„Samo ljubav srca tvog
Za svoj darak želi Bog.
Mir i sreću za sve ljude,
Djeca sretna nek se bûdē!”

Mami, tati pružam ruku,
Srca naša sretno tuku.
Tiha noć je, zvjezdice,
Pođimo do crkvice.

Ponoćka je, zagrljaj,
Hvala vam za osmijeh taj!
Hvala vam za dar života,
U njemu je sva ljepota!

Tea Malinović, 5. razred
Voditeljica: Ljiljana Jurman
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

Rječi ljubavi

Kad ti netko kaže: – Sanjam te. – zarumeni ti se lice.
Kad ti netko kaže: –Trebam te. – na nebo polete ptice.

Kad ti netko kaže: – Volim te. – srce glasno tuče.
Kad ti netko kaže: – Odlazim. – tada suza suzu vuče.

Kad želiš ljubav pružati, tada nekog čvrsto zagrli.
Kad ponekad pogriješiš, tada hrabro reci: – Oprosti.

Tin Mikić, 5. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka

Moje ča

Na kamiku, na grote,
Kraj mora san se rodil.
Prve besede slaje no med
Tu san progovoril.

Va dihe mora
San se zgojil,
Na mojen ča
Bogu se molil.

Va noći škure, va osvit zore
Zoven Boga da mi pomore!
Zavija bura i tuče jugo
Ja čujen ča i niš drugo!

Šapljajuć vetar kanta:
„Kade ča slaje zvoni,
Tu tvoj je
Rodni kraj!”

Magdalena Bratković, 6. razred

Voditelj: Tomislav Hrebak

Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno

Snaga riječi

Riječi mogu razvedriti čovjeka kad mu je najteže
i kad se cijeli svijet okrene protiv njega.

Riječi mogu osvijetliti tamu.

Riječi mogu omekšati i ono najtvrdje srce.

U riječi se pronalaze sreća i radost.

U riječi se ne može živjeti, ali od nje može.

Lijepa riječ je kao sunce koje nas grije.

Riječima se steknu prijatelji i hrabrost.

Moć je riječi u hrabrosti da je izgovoriš.

Tople riječi daju snagu proživjeti sljedeći dan.

U samoći riječ je moja nada od koje živim.

Riječ je lijek koji mi govori da zaboravim prošlost,
živim sadašnjost i krenem u budućnost.

Volim lijepe i tople riječi.

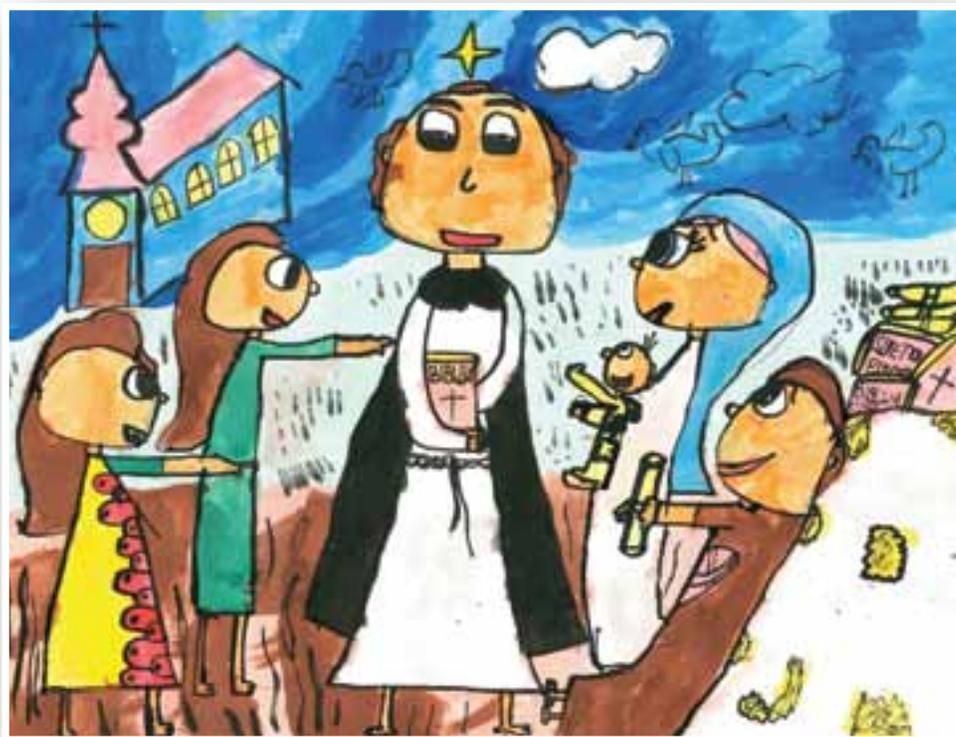
Nikolina Dujmović, 6. razred
Voditeljica: Silvana Bampa-Listeš
Osnovna škola „Neorić-Sutina”, Neorić

Riči

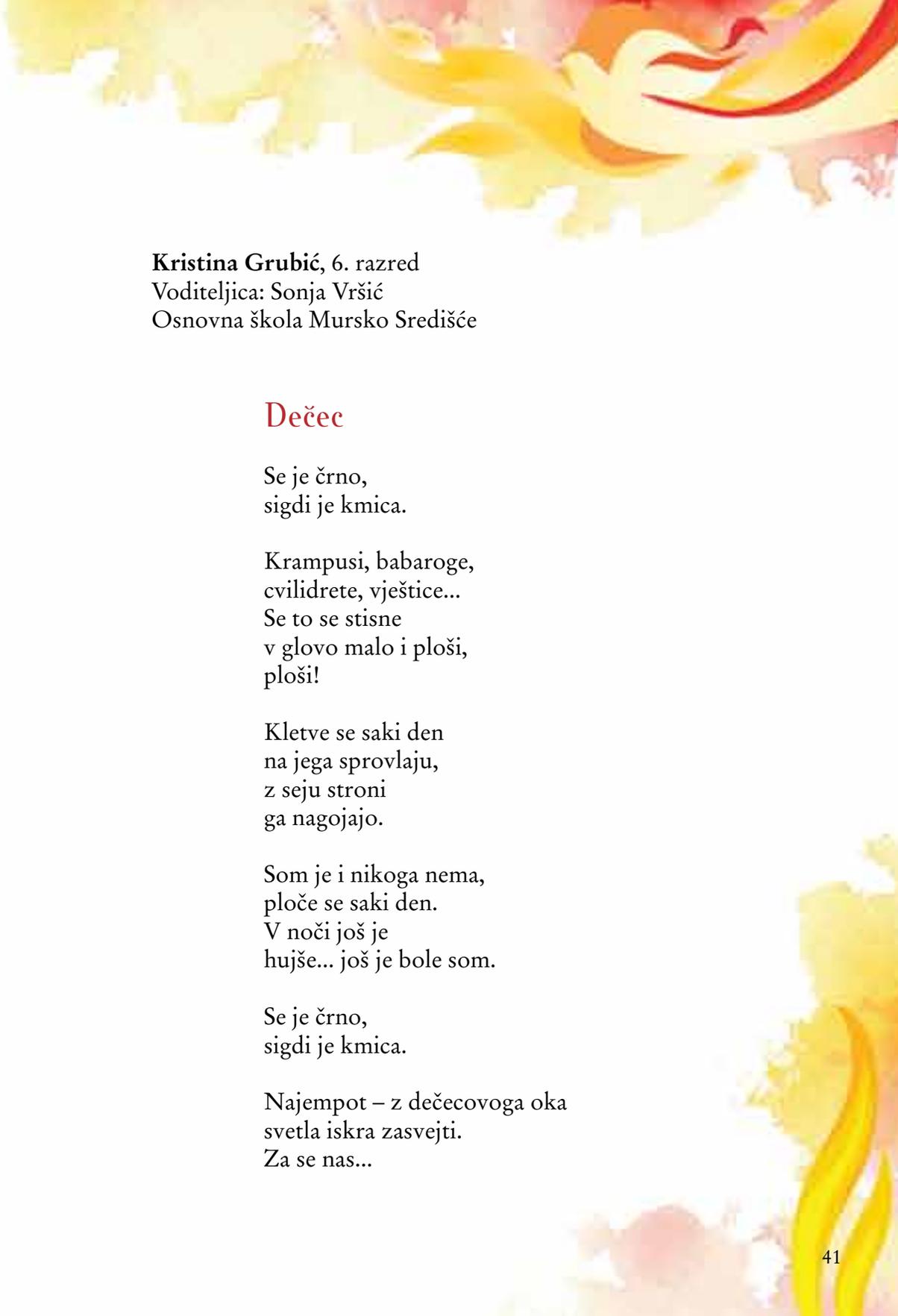
Sve je riči stvorija Bog.
Nježne riči, teške riči,
a čovik im je značenje da.

Rat i mir.
Pakao i raj.
Smrt i život.
Kiša i sunce.
Tuga i sreća,
Mržnja i ljubav.

Sve je riči Bog stvorija,
ali čovik im je značenje prominija.

Josipa Horvat (4. r.), *Tako se širi Božja ljubav*
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Kristina Grubić, 6. razred
Voditeljica: Sonja Vršić
Osnovna škola Mursko Središće

Dečec

Se je črno,
sigdi je kmica.

Krampusi, babaroge,
cvilidrete, vještice...
Se to se stisne
v glovo malo i ploši,
ploši!

Kletve se saki den
na jega sprovlaju,
z seju stroni
ga nagojajo.

Som je i nikoga nema,
ploče se saki den.
V noči još je
hujše... još je bole som.

Se je črno,
sigdi je kmica.

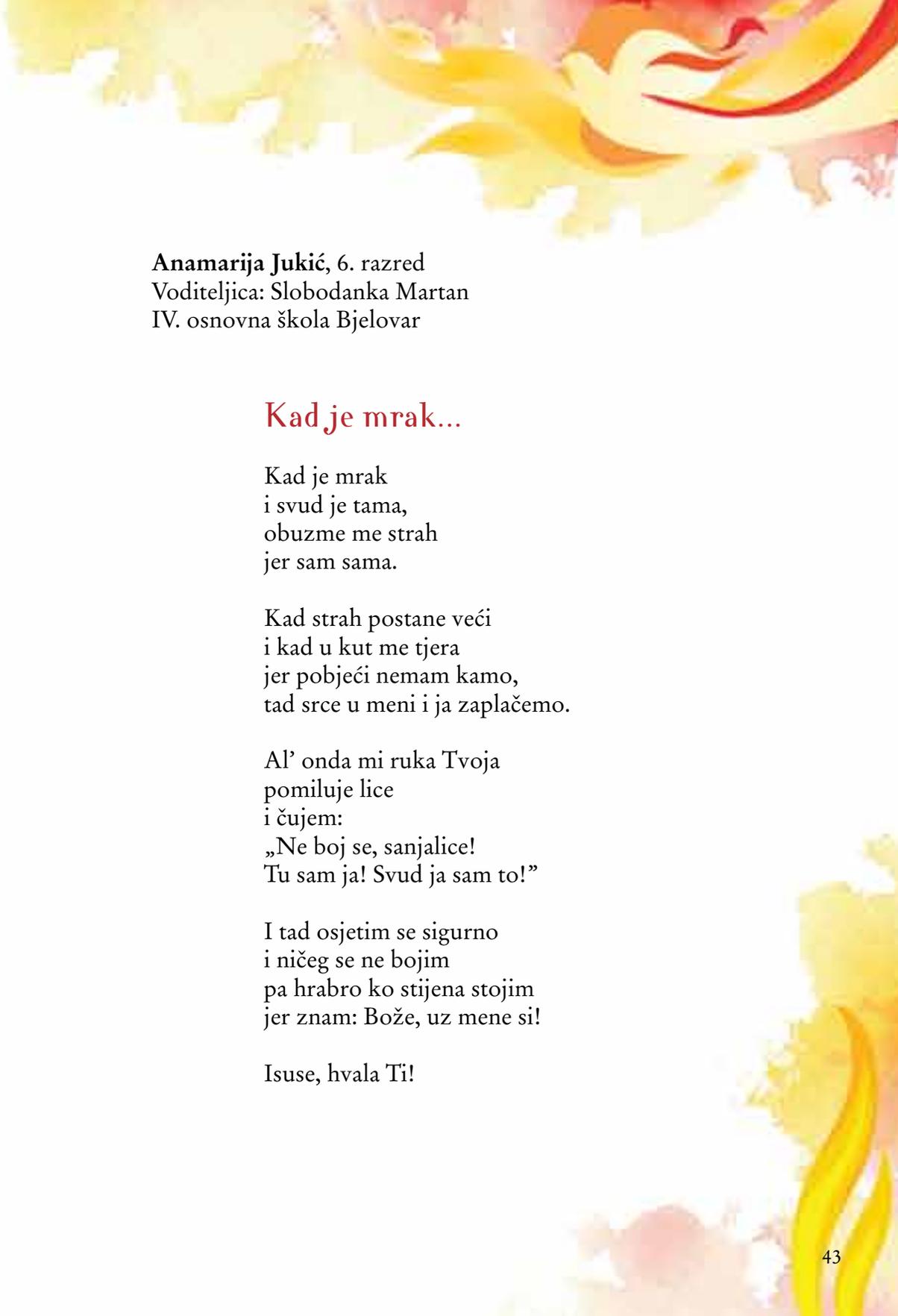
Najempot – z dečecovoga oka
svetla iskra zasvejtji.
Za se nas...

Nika Hrnčić, 6. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Vjeronauk

Nemirno sjedim u školskoj klupi i
Svaki čas okrećem glavu.
Tražim sugovornika da
Vrijeme skratim.
Ali brzo se u stvarnost vratim.
Pa nije ovo običan „nauk”!
To je vjeronauk!
Na njemu učim kako se Isus rodio,
Kako je poslan od Boga
Među ljudima živio,
Kako je teško patio
I grješnim ljudima
Za zlo koje su mu učinili
Ljubavlju vratio.
Na zidu učionice visi raspelo,
Gledam, Isuse, tvoje mrtvo tijelo.
Velika ljubav obuzela je moje srce cijelo.
Tvoj križ, Isuse, ljubav je sama,
Hvala što si je darovao svima nama.

Anamarija Jukić, 6. razred
Voditeljica: Slobodanka Martan
IV. osnovna škola Bjelovar

Kad je mrak...

Kad je mrak
i svud je tama,
obuzme me strah
jer sam sama.

Kad strah postane veći
i kad u kut me tjera
jer pobjeći nemam kamo,
tad srce u meni i ja zaplačemo.

Al' onda mi ruka Tvoja
pomiluje lice
i čujem:
„Ne boj se, sanjalice!
Tu sam ja! Svud ja sam to!”

I tad osjetim se sigurno
i ničeg se ne bojim
pa hrabro ko stijena stojim
jer znam: Bože, uz mene si!

Isuse, hvala Ti!

Ivona Mutak, 6. razred
Voditeljica: Vesna Švarc
II. osnovna škola Vrbovec

Potruga za riječima koje usrećuju

U potrazi za riječima koje usrećuju
naišla sam na mnoge riječi.
Bile su to riječi oštre, hladne i lomljive.
Oštre poput noža.
Hladne poput snijega.
Lomljive poput stakla.
Nisam bila sretna s takvim riječima.

Dugo tražila sam i naišla na nove riječi.
Bile su tu dirljive, umirujuće, tople i pažljive riječi.
Dirljive poput srca.
Umirujuće poput tople kupke nakon uspješnog radnog dana.
Tople poput lagane vatre.
Pažljive poput anđela.
Naišla sam na još riječi.
Bile su to blistave, uspješne, nježne i pametne riječi.
Blistave poput zvijezde na nebu.
Uspješne poput dobrih pisaca.
Nježne poput plišanog mede.
Pametne poput znanstvenika.

Mnoge riječi usrećuju. Pomažu otjerati tugu
iz naših života.
Samo treba vjerovati u sigurnu blizinu Boga.

Helena Dolovčak, 7. razred
Petrovsko
DODATNA NAGRADA

Da su riječi kamenje

Da su riječi kamenje, bi li me vrijeđao?
Je li ti stalo do mene?
Da su riječi kamenje, bi li se tako olako
igrao s njima ili bi pazio što mi govoriš?
Da su riječi kamenje, što bi mi rekao?

Da je kamen riječ, zar ne bi ono najljepše
kamenje bacao na mene
kao da je stvoreno od perja?
Da sam ja riječ, zar te ne bih povrijedila?

Da su riječi ruže, bi li mi poklonio
trnovitu ružu ili bijel ljiljan?
Da su riječi oblaci koje paraš,
bi li parao tmurnog nagovjestitelja kiše
ili oblačić koji skriva jako sunce?

Da su riječi kamenje, ne bi li svijeta bilo
upola manje?

Znaš li da su riječi kamenje?

Josip Mojzeš, 7. razred
Voditeljica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec

Snaga riječi

Snagom svojih riječi
probudio me i rekao
da bit ću dobro.
Našao me
kad sam pao,
bio tužan.
Utješio me,
nasmiješio me
svojim riječima.
Osjetio sam njihovu snagu!
Čuo sam ga...

Matea Mršo, 7. razred
Voditeljica: Ivanka Brađašević
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Snaga riječi

Neke te riječi mogu slomiti,
probosti do dna duše.
Mogu te progutati
kao zemlja rijeku tijekom suše...

Druge te potaknu, ohrabre,
uljepšaju ti dane,
daju ti vjeru
kao kad s neba sunce grane!

A ona riječ Božja,
Riječ s nebesa –
ona nam otvara oči
kada smo slijepi,
pokazuje nam put,
mudročću nas krijepi!

Pokazuje nam svjetlo
kada svuda vlada tama,
vodi nas kroz život
i živi ga s nama...

Luka Dominik Pisačić, 7. razred
Voditeljica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Ti

Od rođenja mog,
Ti si tu za mene.
Ušao si u moj život
i ja sam te prihvatio s oduševljenjem.
U životu Ti me pratiš
i činiš moj životni križ lakšim.
Kad izlaz iz problema
nisam vidio,
Ti si mi pružio izlaz,
poput svjetla u najtamnijoj noći
i hvala Ti na tome.

Na svetoj misi,
ljepota Tvoje riječi je posebna, ohrabrujuća.
Sreća me obuzme
kada vidim u očima tvojim
čistu i nevinu dobrotu.
Svoje srce tebi sam predao,
a ti si ga zagrlio
i pružio mi onu jedinu stvar
koja svima nama treba.
Ljubav.
Tvoja vječna ljubav.

Selin Nikolić-Šipek, 7. razred
Voditeljica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec
DODATNA NAGRADA

Na kraju

Na kraju ceste,
na kraju litice,
na kraju misli i rečenice.
Na kraju ljubavi,
na kraju ljeta,
pronaći ću kamen,
strah,
znanje i neznanje,
sve što mi smeta.
Otkrit ću osjećaje,
zatvorit suncobrane,
gledat u nebo,
koja divota?!
Hoću li, Bože,
na kraju otkriti
i smisao života?

Petar Vođinac, 7. razred
Voditelj: Josip Galović
Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

Dominikove riječi

Kao sitna, nježna rosa
padale su na
poljanu zemaljsku.

Kao lahor blagi
nosile su zvuke dobrote,
glazbu mira.

Kao sjajni sunčev trag,
svjetlošću kitile
živote malenih.

Kao maglovite niti nevidljive
ljubavlju su spajale
bogate i siromašne, sretne i nesretne.

Kao izvor svježe vode
u potocima su nosile
radost, mir, slobodu.

Poput zvjezdica dalekih i malih
blažile su put
zemaljskim patnicima...

Bile su,
jesu
i bit će
uvijek tu... za mene... tebe... nas...
Dominikove riječi
i djela
koje nude
spas.

Petar Vođinac, 7. razred
Voditelj: Josip Galović
Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac
DODATNA NAGRADA

Svetost jedne ljubavi

Kakva li je riječ ta divna,
zagonetna, mila
što je mladog Dominika
na put upravila?

Kakva li se divna nota
u tom glasu skrila
što je našeg Dominika
snagom obdarila?

Čije su je usne nježne
izgovorit znale
te su hrabrom ovom svecu
snagu vjetra dale?

Nevidljiva ljubav to je,
vrela svih ljepota,
Dominikov poziv sveti,
veći od života.

Bezgranična ljubav sjaji
iz kolijevke duše svete
za sirotu u nevolji,
uplakano dijete.

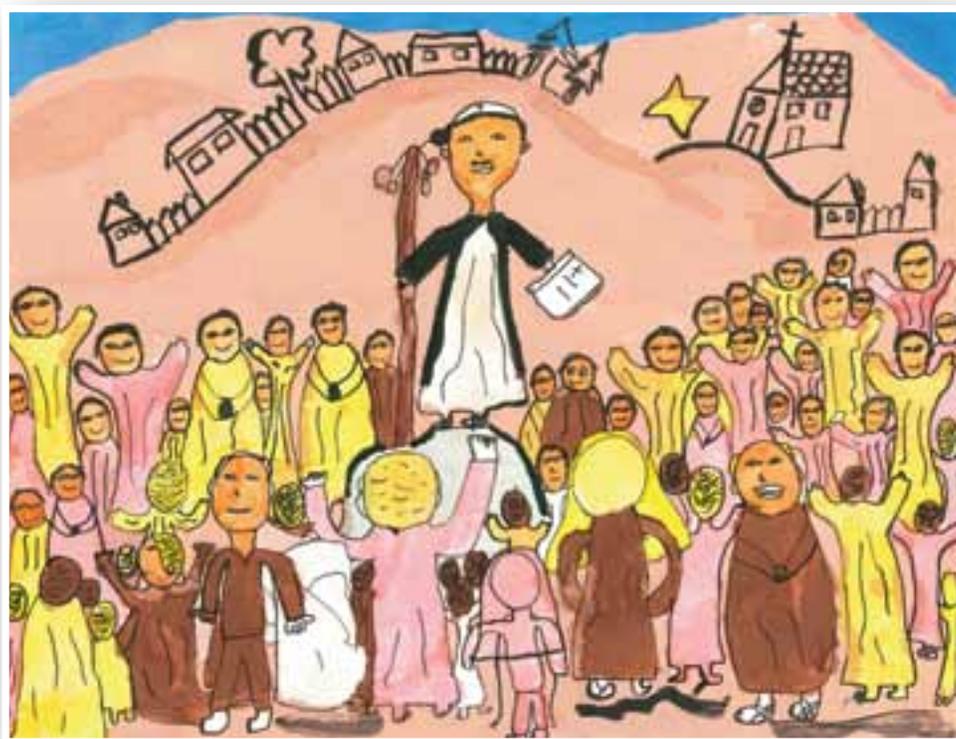

Riječ je riječju darivao
propovijedat gordo stao,
ljubav divnu naviještao,
siromahe pomagao.

Dominik je srcem blagim
Krista Kralja naviještao,
more pažnje i ljubavi
najmanjima poklanjao.

I ime mu slavno sveto
tek je jedna zvijezda mala
na nebeskim poljanama
za čovjeka uvijek sjala.

Petar Gazdek (4. r.), *Mnoštvo sluša svetog Dominika*
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
3. NAGRADA

Marina Bartolović, 8. razred
Voditeljica: Martina Škrinjar
Osnovna škola Petrijanec

Moja snaga si Ti

Moja snaga si Ti
jer čekaš
raširenih ruku.

Moja snaga si Ti
jer se
raduješ istini.

Moja snaga si Ti
jer si
pun milosrđa.

Moja snaga si Ti
jer tugu
pretvaraš u sreću.

Moja snaga si Ti
jer Ti si
moje sve!

Nina Begić, 8. razred
Voditeljica: Maja Šimić
Osnovna škola „Đuro Pilar”,
Područna škola Kolonija, Slavonski Brod

Riječi

Znate one male, tihe riječi?
One koje izgovarate kao molbu ili
Kao doziv nekome koga ste možda izgubili?
Te su vam riječi, one najtužnije,
One izgubljene, one zadnje
Koje ne umiru jer se nadaju.

Znate one glasne riječi?
One koje se trude da ostanu zadnje?
One koje iskazuju sve one osjećaje ljutnje,
Osjećaje nemoći i samoće.
Te su vam riječi one najružnije,
Najgore i najpokvarenije jer
Trude se uništiti sve u trenucima
Nemoći.

Znate li i za one riječi
Koje govorimo tek tako?!
Koje kažemo, ali ih nikada, zapravo, ne mislimo.
One koje su tu samo zato što se osjećamo loše.
Te su vam riječi najopasnije
Jer siju nadu, jer siju osjećaje,
A na kraju ništa ne daju.

Na kraju kad odu sve riječi,
Sva djela, znate li što ostane?
Ostanu samo rupe u srcima,
Ostaju krhotine duša koje više
Ne vjeruju.
Naravno, sve dok ne dođe ona vrsta riječi,
Ona koja osvjetli i tijelo i dušu.
Koja spaja krhotine i koja
Zacijeli život.

Eh, te vam riječi mogu uručiti samo
Najhrabriji i najjači
Jer samo će takvi
Posijati nadu i nikada je neće
Ostaviti da istrune.

Katja Božić, 8. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Riječ ljubav

Ona je svjetlost koja razbija tamu,
bjelina i čistoća duše,
izgovorena tiho, najtiše.
Riječ ljubav je pahulja nježna i meka.
Ona je dar od Boga,
svemoćna,
razigrana kao dijete u snijegu.
Postojim da bih darovala takvu riječ
svijetu
cvijetu
dupinima
tebi...

Julija Gerenčir, 8. razred
Voditeljica: Vesna Poropat
Osnovna škola Veruda, Pula

Božja boja

Plava, žuta, crvena,
ili koja druga boja,
svaka je
po nečemu svoja.

Svaka boja
svoju ljepotu ima.
Ali Božja boja –
ljepša je od drugih!
To je boja lijepo riječi
s kojom čovjek hoda.
Božja boja –
to je dobrota koju čovjek daje.
Božja boja –
to je nada ljepšeg jutra.

U svakoj boji nešto sja,
i bliješti.
Ali Božja boja
najveći sjaj širi.
Božja boja
tvoja je i moja.

Ena Kolak, 8. razred
Voditeljica: Gabrijela Zajačko Budimir
Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar

U razgovoru s Bogom

U smiraj ovoga dana
osjećam se tako sama.
Treba mi, Bože, blizina Tvoja,
tako je prazna duša moja.

Molim Te, Bože, posvijetli mi pute,
moje su misli tužne i ljute.
Povedi me stazama svojim
da se više ničeg ne bojim.

Imam li pravo moliti nešto
kada griješim mnogo i često?
Zato Te molim, ispuni mi dušu
jer u njoj čudni vjetrovi pušu.

Odjednom mi lice obasja sjaj.
O, kako je lijep osjećaj taj!
Shvatih tada da nisam sama,
iz duše i tijela nesta mi tama.

Prožme me divan osjećaj tada,
u mene uđe spokoj i nada.
Hvala Ti, Bože, stotinu puta,
Ti mi pomažeš kada sam ljuta.

Uzmi me, Bože, u okrilje svoje,
Sve što je moje, bit će i Tvoje.
Na usnama mojim bit će Tvoje ime,
Jer Ti me oslobodi tuge i tmine.

Lukrecia Kopjar, 8. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Tišina

U srcu samoća vlada
Miris i dodir tvoj nestaju
Samo dah i sjećanje ostaju
Pusta je kuća nam sada.

Odlaziš, al' ne vidiš kamo
U pakao ili u raj
Letiš amo-tamo
Za tvoj život je kraj.

Na vršku mog srca ostaješ
Polako nestaju suze
Nek sretan je tko te uze.

Svakim mi danom nedostaješ
Sanjam kose tvoje sjede
Vrati se, pronađi put i dođi, djede.

Iva Lovrinović, 8. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Zvezdane staze

Pogled mi bježi u blistavu noć
U žute zvijezde,
Osjećam njinu neprocjenjivu moć
Na nebu zvijezde se gnijezde.

Mjesec se sa zvijezdama bori
Tko jače će da sja,
Tko će više svjetlosti da stvori
Tko će biti moja vodilja.

Ta zvezdana svjetlost
Rasvjetljava mi put
U mračnim noćima.

Zaklonio bih pogled,
Ali se sjetih
Da takav je sjaj u tvojim očima.

Sofija Paša, 8. razred
Voditeljica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve

Rječi u riječi

Bog je stvorio svijet riječima.
Koliku snagu već tisućljećima Isusova riječ ima?

Snaga riječi je u riječima!

Mladić djevojku prosi riječima,
ratovi počinju riječima,
ljubav i radost, tuga i zavist je u riječima.
Utjeha se najbolje pruža riječima.
Poruka se najtočnije iščitava riječima.

Golema snaga caruje u riječima!

Danas je važno ljudima što je u (ne)riječima.
Svi jure za nekim, samo sebi znamim, dobrima
bolje da se ljube i jedni drugima hrle,
riječima da se grle.
One su jedino što se može nositi u srcima.

Ogromna snaga vlada riječima!

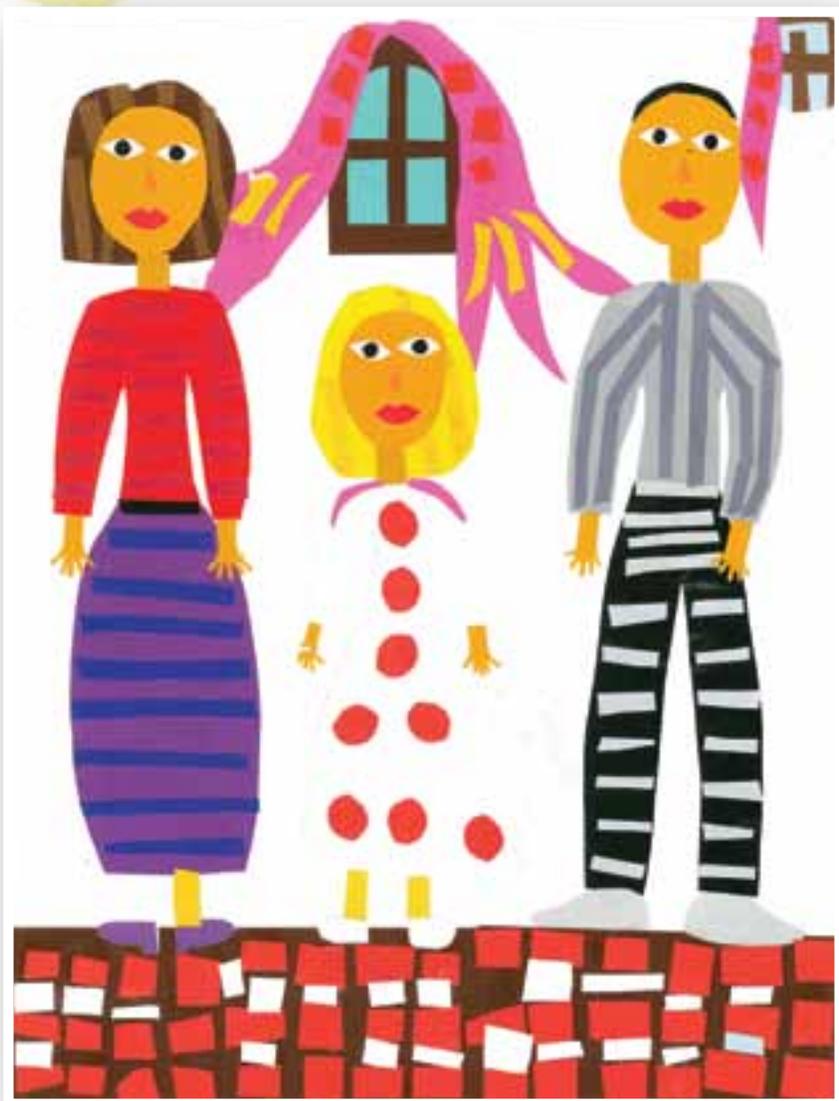

Riječ je od Boga čovjeku darovana.
Djetešce možemo umiriti riječima,
djetinjstvu iskustvo darujemo riječima,
starost možemo obradovati jedino riječima.
Svu dobrotu svijeta prenosimo riječima.

Riječ snagu ima!

Male su, a velike i potrebne su svima.
One su jedino što se može nositi u srcima.
Uči me mama da lijepa riječ i željezna vrata otvara,
ružna riječ jače od mača pogađa.
I zaista...

Riječ nemjerljivu snagu ima.
Njezina snaga je u riječima.

Anđela Žuža (5. r.), *Sveta pričest*
Voditeljica: Nada Peraić
Osnovna škola „Braća Ribar”, Posedarje

Lorena Princip, 8. razred
Voditeljica: Maja Šimić
Osnovna škola „Đuro Pilar”,
Područna škola Kolonija, Slavonski Brod

Snaga riječi

Snaga riječi leži u našim mislima.
Ona možda nije jaka kao vjetar koji čupa stabla,
nije kao voda koja odnosi kuće i imanja,
nije kao vatra koja pali, potres koji svijetu nosi razaranja.
Snaga riječi duboko je u nama.
Ona izlazi iz naših usta i daruje sreću našim bližnjima.
Izlazi iz našeg pera kada zapisujemo osjećaje koje imamo
sada ili iz naših sjećanja.
Ali najjača koliko je snaga riječi,
možemo osjetiti kad nastane tišina
koja boli naše uho i reže naše srce...

Rea Tomšić, 8. razred
Voditeljica: Sonja Vršić
Osnovna škola Mursko Središće

Gruntam...

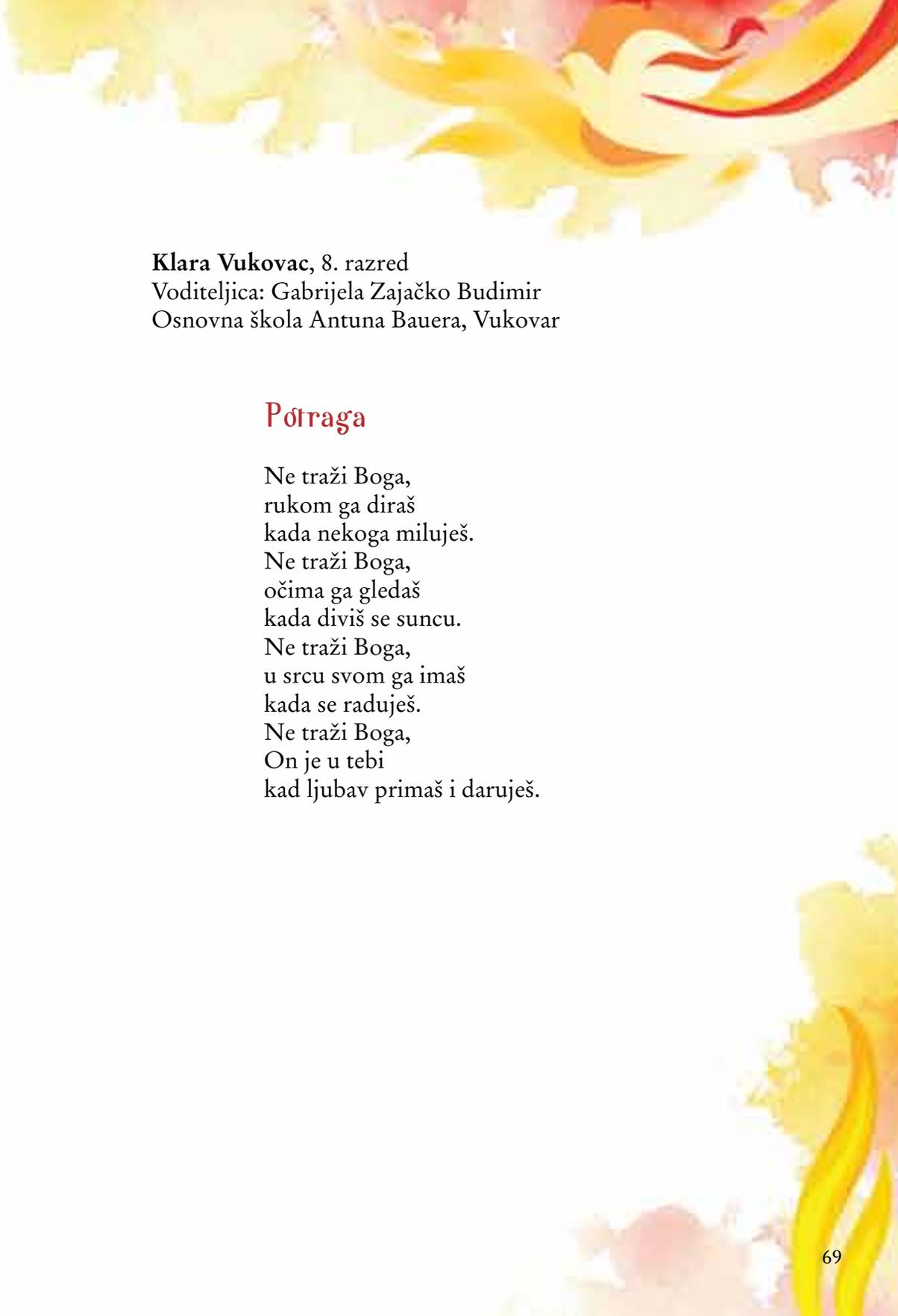
Snočka sam baku
gledala i gruntala...

Sto let je minula, a veli
da je malo preživela...

Čuda pot una meni poveda
kak se negda teško živelo.
Z koricom kruha,
proznoga trbuha
decu si mogel videti po cesti.
Zmijšli se i motike
i teškoga dela...
i tak bi rada još malo živela...

Črez oblok nekam dauko gleda
i se tao kak negda
v jejnom srcu zaživi...

Pripoveda i pripoveda,
tu i tam glos joj žalosno zadhti...
a jo sam gruntam...

Klara Vukovac, 8. razred
Voditeljica: Gabrijela Zajačko Budimir
Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar

Potruga

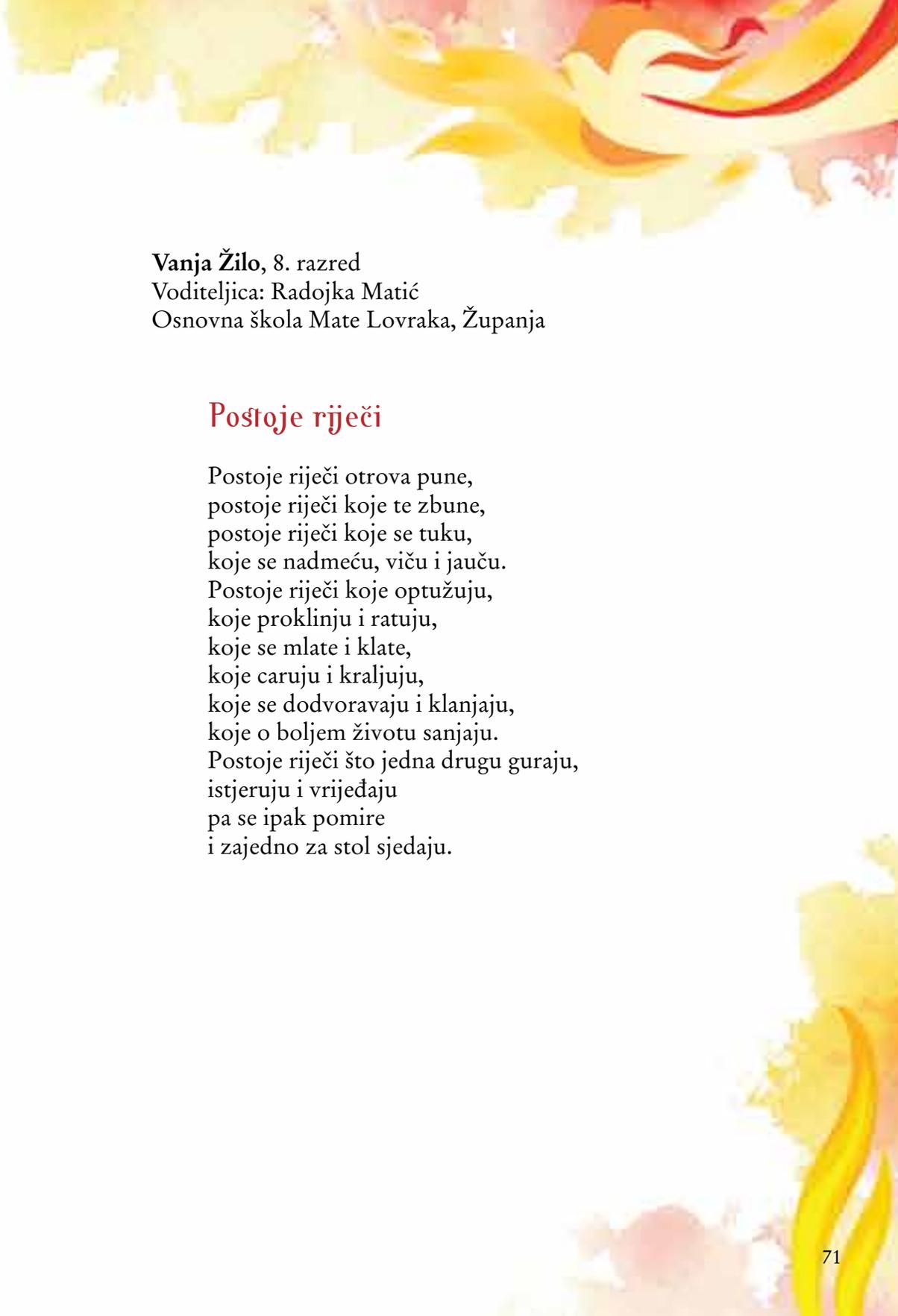
Ne traži Boga,
rukom ga diraš
kada nekoga miluješ.
Ne traži Boga,
očima ga gledaš
kada diviš se suncu.
Ne traži Boga,
u srcu svom ga imaš
kada se raduješ.
Ne traži Boga,
On je u tebi
kad ljubav primaš i daruješ.

Lana Žilo, 8. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja
1. NAGRADA

Tražim riječ

Tražim riječ slobodnu kao ptica,
sjajnu kao zvijezda,
meku kao pahulja,
tihu kao treperenje lišća.
Tražim riječ da zaboraviš na uvrede,
tražim riječ da te na noge podigne.
Tražim riječ koja bijaše u početku.
Riječ Zemlje i Neba.
Riječ Istine.

Vanja Žilo, 8. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Postoje riječi

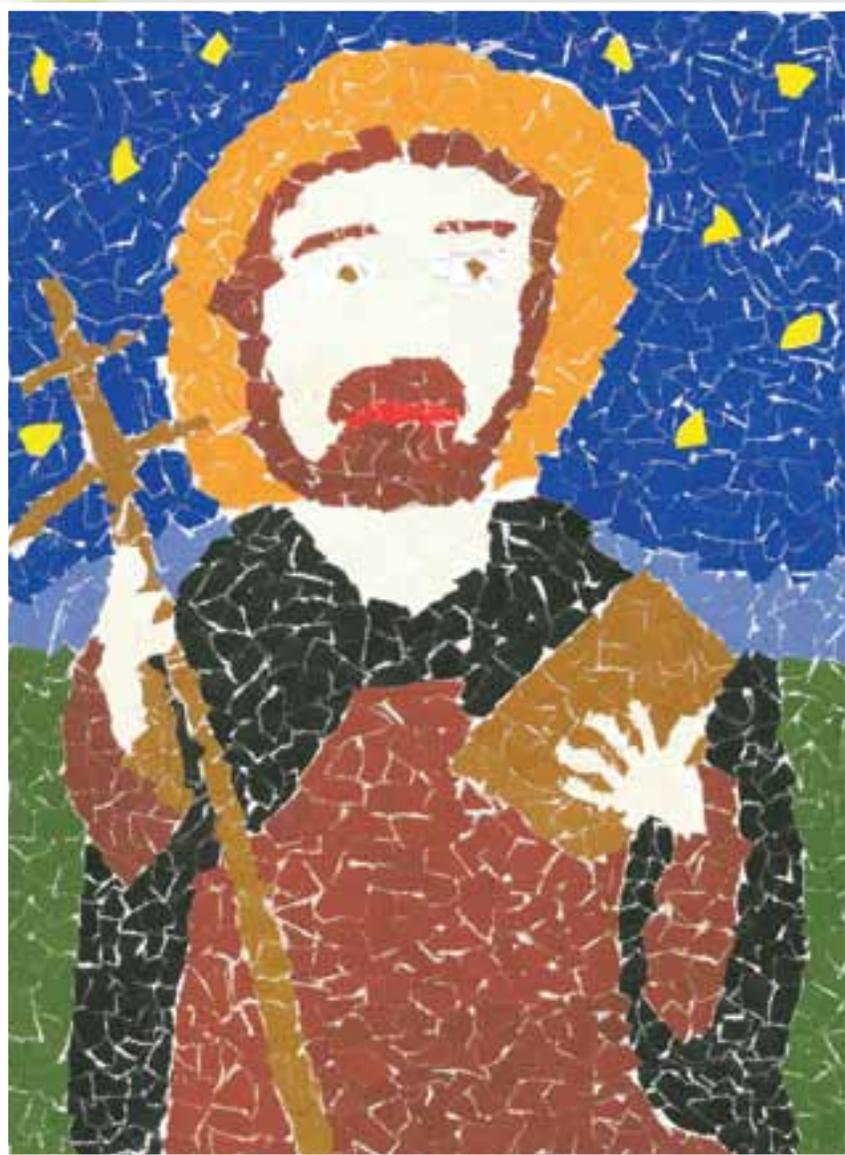
Postoje riječi otrova pune,
postoje riječi koje te zbune,
postoje riječi koje se tuku,
koje se nadmeću, viču i jauču.
Postoje riječi koje optužuju,
koje proklinju i ratuju,
koje se mlate i klata,
koje caruju i kraljuju,
koje se dodvoravaju i klanjaju,
koje o boljem životu sanjaju.
Postoje riječi što jedna drugu guraju,
istjeruju i vrijeđaju
pa se ipak pomire
i zajedno za stol sjedaju.

Snaga riječi svetoga Dominika

(PROZA)

Marija Bilješko (6. r.), *Sveti Dominik - propovjednik evanđelja*
Voditeljica: Jelena Jaić
Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno

Tea Andričić, 3. razred

Voditeljica: Željka Peras

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

2. NAGRADA

Što sam naučila jednog naopakog dana

Dan nije počeo dobro. Ustala sam na lijevu nogu. Doslovno. Samo što je ta lijeva noga stala na Lukinu igračku dinosaura. Luka je moj mlađi brat koji ima tri godine.

Krenula sam na doručak i... šalica vrućeg čaja prolila mi se na pidžamu.

U školi sam shvatila da sam zaboravila tenisice pa sam dobila minus. Alen mi je dobio da sam smotani Zdravko Zaboravko. Njegove riječi nisu pomogle. Nimalo. Iz ispita sam dobila trojku. Svi su mi se smijali.

– Kako si mogla dobiti trojku iz tako jednostavnog ispita?! – u glavi su mi odzvanjale samo te riječi, i tužne, i ružne, i uvredljive.

Za vrijeme školskog odmora nisam mogla jesti. Vratila sam se u učionicu. Kad tamo, sok proliven po mojoj bilježnici. Tada sam se razljutila i ni s kim više nisam željela razgovarati. Moje prijateljice su nešto šaputale i bila sam sigurna da me ogovaraju. Boljelo me, ali sam se pravila da me nije briga.

Kada sam se vratila kući, mama i tata su se svađali. Nisam im mogla povjeriti svoje probleme. Zatvorila sam se u sobu. Bila sam tužna i činilo mi se da se nikada više neću razveseliti.

Ali sutradan se dogodilo čudo. Učiteljica je izabrala moj likovni rad kao najbolji. Od njezinih riječi: – Vrlo si maštovita i darovita. – činilo mi se da rastem. Osmijeh mi se širio licem.

Puna samopouzdanja ispravila sam trojku u čistu peticu. Ispostavilo se da me prijateljice nisu ogovarale, već su pokušale otkriti krivca koji je prolio sok po mojoj bilježnici. Možda sam ipak

trebala razgovarati s njima. Mama i tata su se pomirili, izgledali su sretno i zadovoljno i objasnili mi da su imali samo „malu razmjenu mišljenja”.

– Za tebe uvijek imamo vremena. Trebala si nam povjeriti što te muči. Vidiš da se stvari mogu popraviti kao što si i ti sama ispravila ocjenu. Bravo! – pohvalili su me.

I znate što sam naučila? Sada razumijem kada ljudi kažu: *Nije sve crno onako kako izgleda*. Stvari se mogu poboljšati, i popraviti. Svoje probleme treba podijeliti. Riječi utjehe i podrške mogu nam vratiti samopouzdanje.

Nadam se da ću pokazati razumijevanje i izreći te prave riječi kada netko drugi bude imao naopak dan.

Lucija Jelovčić, 3. razred
Voditeljica: Željka Ljubić
Osnovna škola Vjekoslava Kaleba, Tisno

Lipota Jezer

Uvika šećen jezerskin ulicama i nikada mi ni dosta. Uživan. Gledan kako se lišće na stablima minja iz dana u dan. Jedan dan viditi ćeš lipi list smokve, zeleni se ka da ga je neko opitura, ma ka da je tek jučera nika. Za sekundu postati će žut ka kukuruz. Trepneš... i nema ga više.

Prolazin ulicon i gledan kuće. Prozore, krovove, dvore... krovovi na starin kućama u dvi-tri boje ne dadu ti da makneš pogled s njih. A te kuće... Lipi kamen i morski pijesak ka da ti želu ispričati priču kako je to izgledalo onda, u njiovo vrime kad su izgrađene.

Najviše volin kad zapuše bura i ujde mi u kosti. Meni je to ka neki znak da tu pripadan i da mi je ode ono pravo doma. I ne iden nigdi jer tu san domaća. I baš mi je lipo!

More moje najlipše, šta ne möre odoliti valovima pa se igra š njima. Tuče o rivu i pozdravlja svoje Jezerane. Ma ne bi ja va svoja Jezera minjala za ništa na svitu. A i šta će mi bilo šta ka je sve šta mi triba uprav tu!

uvika – uvijek, ni – nije, minja – mijenja, ka – kao, opitura – obojao, nika – niknuo, ujde – uđe, va – ova, uprav – upravo

Ana Marčec, 4. razred

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Kako sam dobio ime

U školi smo dobili zadatak da ispitamo roditelje po kome smo dobili ime. Idućeg dana svi smo se hvalili svojim saznanjima. Jana je rekla da je njezino ime skraćeno od Janica, a ona je, znamo, bila poznata naša skijašica. Lovro je rekao da njegovo ime potječe od svetoga Lovre. Osim toga, njegovo ime podsjeća na riječ lovorika, a lovorike su dobivali slavni i uspješni. I tako smo, čekajući učiteljicu, raspravljali...

U kutu razreda stajali su Nikola i Dominik. Iz njihova je pravca dolazila sve veća galama i vika. Mi ostali smo ušutjeli i slušali. Čulo se:

– Sveti Nikola je bio veći i poznatiji svetac od svetog Dominika.

– Ne, nije. Sveti Dominik je najsvetiji od svih. Rodio se u bogatoj obitelji, a rasprodao je knjige da bi siromašni imali jesti.

– I sveti Nikola je dijelio svoje bogatstvo, svima kojima je trebalo. On je bio biskup, dakle, bio je važniji od svetog Dominika.

– A od svetog Dominika potječu dominikanci. On je poznatiji...

Uto su Nikola i Dominik osjetili da ih svi slušamo. I ne samo mi. Slušala ih je i učiteljica, koja je već neko vrijeme bila u razredu. U žaru prepirke dječaci je nisu čuli.

Učiteljica je rekla:

– Nikola i Dominik, vesela sam što ste obojica izvršili svoju zadaću i što ste saznali mnogo pojedinosti o svecima po kojima ste dobili ime. Ali istodobno sam tužna što niste naučili ono najvažnije o ljudima čija imena nosite. A to je da se oni nisu natjecali tko je od njih veći i bolji u pomaganju ljudima, nego su obojica dali sve što su

imali pa i živote za ljude i Isusa. Trebate ponosno nositi tako lijepa imena. Ako vas sada sveti Nikola i sveti Dominik slušaju na nebu, onda su sigurno tužni što su uzrok vaše svađe...

Nastala je tišina. Svi su otišli na svoja mjesta. I Nikola i Dominik. A oni, gle čuda, zajedno sjede u razredu. Nije trebalo dugo čekati. Za nekoliko trenutaka, u tišini, Nikola i Dominik su jedan drugome pružili ruku i pomirili se.

Sada na nebu sveti Nikola i sveti Dominik uživaju gledajući na zemlji svoje imenjake.

Marta Gašparić, 5. razred
Voditeljica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica

Moć molitve

Kroz park je puteljak, a drveće mračno i neprijateljski raspoloženo prema kasnim šetačima. Bila sam na vjeronauku u crkvi. Želim što prije kući. Kako? Svud oko mene mrak i hvata me strah. Okrećem se na sve strane. Nigdje nikog, samo huk sove negdje visoko u krošnji stare lipe.

Uzimam mobitel, zovem mamu. Ona kreće prema meni. Sve veći strah uvlači se u moje srce. Da se smirim, brojim u sebi: devedeset osam, devedeset devet... Odzvanja u meni, ali osjećam još jači strah. Razgovarati! Sine mi odjednom. Razgovarati s Bogom! I počeo je moj razgovor:

– Daj mi, Bože, da nestane moj strah, daj mi, Bože, da što prije dođe moja mama... Bože, pa ja tebi zapovijedam, a ne da razgovaram s tobom!

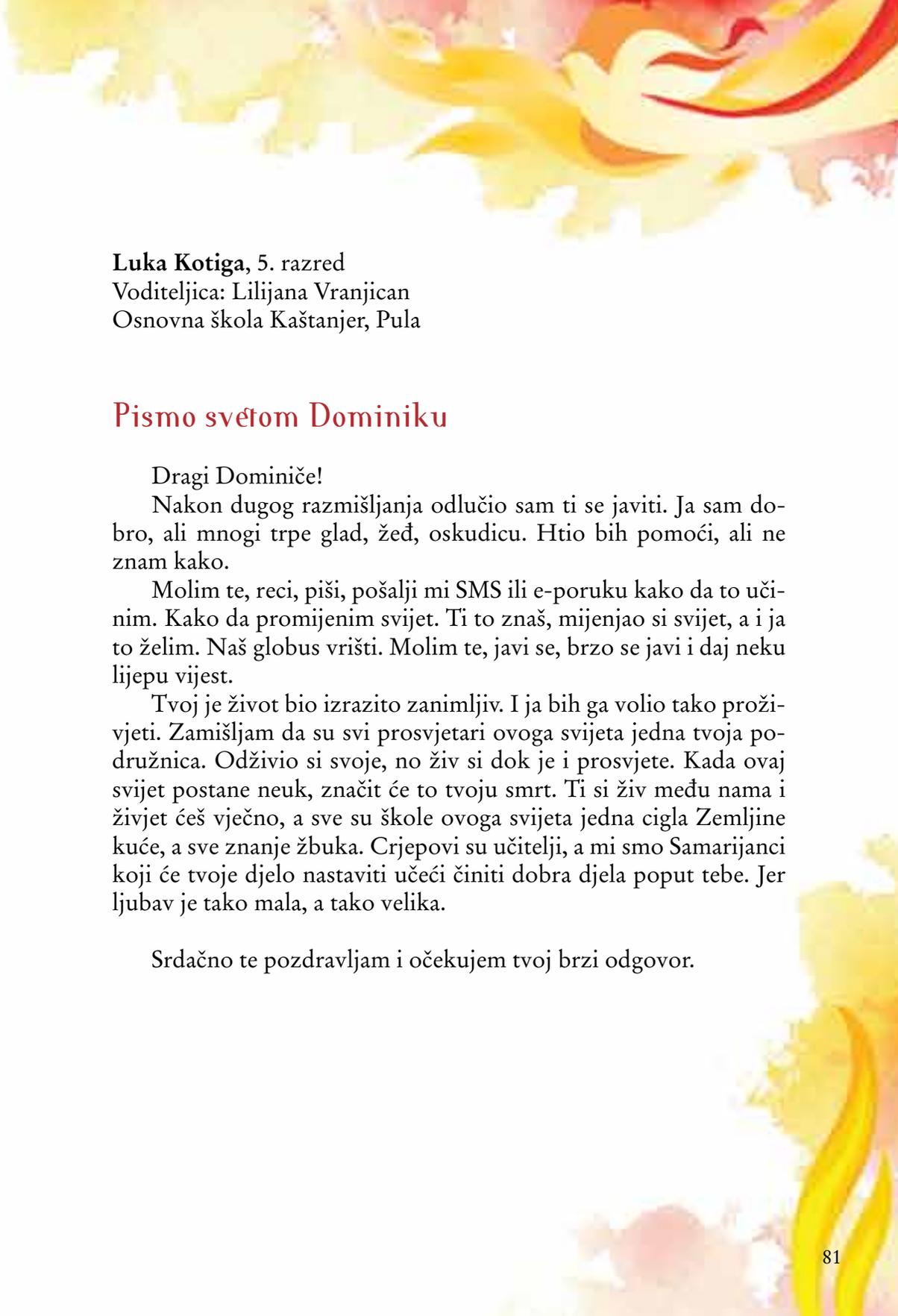
Molite i dat će vam se – to smo učili danas na vjeronauku. Kad molite, ne budite kao licemjери.

– Gospodine Isuse Kriste, ti si sigurnost i mir, ti si moj oslonac. U ovoj svojoj tjeskobi i strahu uzdam se u tvoje milosrđe. Daj mi svoju ruku i vodi me. Sve dobro u životu dobila sam iz tvoje ruke.

Kada sam izgovorila te riječi, kao da me obasjala sunčeva svjetlost. Nisam više sama. On je tu u meni i svuda oko mene.

Kad sam susrela mamu, bila je iznenađena što sam sretna i smirena. Rekla sam joj što se dogodilo, a ona je uz osmijeh dodala:

– Sretna sam što si naučila lijepo razgovarati s Bogom.

Luka Kotiga, 5. razred
Voditeljica: Lilijana Vranjican
Osnovna škola Kaštanjer, Pula

Pismo svetom Dominiku

Dragi Dominiče!

Nakon dugog razmišljanja odlučio sam ti se javiti. Ja sam dobro, ali mnogi trpe glad, žeđ, oskudicu. Htio bih pomoći, ali ne znam kako.

Molim te, reci, piši, pošalji mi SMS ili e-poruku kako da to učinim. Kako da promijenim svijet. Ti to znaš, mijenjao si svijet, a i ja to želim. Naš globus vrišti. Molim te, javi se, brzo se javi i daj neku lijepu vijest.

Tvoj je život bio izrazito zanimljiv. I ja bih ga volio tako proživjeti. Zamišljam da su svi prosvjetari ovoga svijeta jedna tvoja podružnica. Odživio si svoje, no živ si dok je i prosvjete. Kada ovaj svijet postane neuk, značit će to tvoju smrt. Ti si živ među nama i živjet ćeš vječno, a sve su škole ovoga svijeta jedna cigla Zemljine kuće, a sve znanje žbuka. Crjepovi su učitelji, a mi smo Samarijanci koji će tvoje djelo nastaviti učeći činiti dobra djela poput tebe. Jer ljubav je tako mala, a tako velika.

Srdačno te pozdravljam i očekujem tvoj brzi odgovor.

Mirna Novoselc (7. r.), *Plam ljubavi*
Voditeljice: Mira Žerjav, Nina Somodi
I. osnovna škola Čakovec

Lea Mikulec, 5. razred
Voditeljica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec

Zagledana u sliku

Slika koju gledam tek je maleni dio još divnije prirode. Slikar kao da je obuhvatio sve ljepote jednog kraja. Naslikao je ono najljepše što nam je podareno.

Pitam se hoću li moći riječima opisati sve što vidim. Na nježnoj zelenoj tratini (nema takve zelene u mojim temperama) izrasli su predivno oblikovani grmovi. Lišće je podigao blag vjetroć, a ono je dobilo srebrnkastu boju. U jezero se sakrila vječnost, gledam u nju. Razmišljam... Što nam je sve podareno?

Bez slikara ne bi jezero bilo plave boje ni brdašce obojano kako treba. Tik do jezera mala je kućica našla sebi najljepše mjesto. Na prozoru nasmiješena djevojčica. Sve izgleda prirodno i svježije. Priroda je okupana kišom da nam bude lijepa, da nas hrani, da raste, da uživamo u njoj.

Umirujuća slika umiruje i mene. To je djelo nečija volja. A duga koja izlazi iz jezera kako bi zagrlila čitavo nebo, nešto je najljepše što sam ikad vidjela. Trenutak je ovo u prirodi poslije kiše zaustavljen potezima kista.

Gledam sliku i dolazim do samo jedne spoznaje. Samo je Bog mogao stvoriti nešto tako savršeno. Samo je Bog mogao tako uskladiti boje. Samo nam Bog može dati da, gledajući u njega, osjetimo blaženstvo, slobodu, ljubav i mir. Gledam sliku i vidim Boga!

Ana Baran, 6. razred
Sesvete

Dobro se dobrim vraća

U jednom malom mjestu blizu Dubrovnika živjela je djevojčica Sara s mamom, tatom i dvjema sestrama, Anom i Lanom. Kako je Sara rasla u vjerničkoj obitelji, tako je i sama bila vrlo pobožna. Od malih je nogu često boravila u crkvi, pjevala duhovne pjesmice poput slavuja, pa čak i sama smišljala razne molitvice. U svojoj je obitelji baš ona, iako najmlađa, bila najpobožnija. Kamo god bi išla, svima bi pomagala, kome god bi mogla. Na primjer, njena susjeda gospođa Smilja svakoga je dana nosila pune vrećice iz dućana. Kad god bi je vidjela, Sara bi joj potrčala ususret i pomagala joj nositi teške vrećice. Ili, njena baka Milka bila je već žena u godinama i nije baš najbolje vidjela, pa bi joj Sara svakodnevno čitala novine, a navečer molitve i litanije iz molitvenika. Prema prijateljima iz ulice i škole bila je toliko pažljiva da su je počeli zvati Krafna, želeći naglasiti da je dobra kao kruh, ali pritom još i slatka. Osim što je bila suosjećajna prema ljudima, jednako je brižna bila i prema životinjama. Nije mogla izdržati, a da ne pomogne ozlijeđenom psu ili nekom preopterećenom mravu.

U svojoj je ulici sve češće počela viđati dječaka Ivana iz siromašne i brojne obitelji kako sam i tužan usporeno korača. Sari ga je nekako bilo žao, ali nije znala kako mu se približiti. Jana, koja je s Ivanom išla u razred, svašta joj je ružnoga o njemu napričala. No, Sara nije povjerovala u te tračeve i predrasude te je svim srcem odlučila pomoći Ivanu, kojeg su svi izbjegavali iz njoj neobjašnjivih razloga. Samo zato što je bio siromašan i nije bio *in* sa skupim nepotrebnim stvarima. Tako mu je jednoga dana prišla i predstavila mu se te započela razgovor kako bi saznala nešto o njemu. Brzo je shvatila da je Ivan divan dječak. Počela se svakodnevno s njime

družiti. Odlazili su jedno k drugome. Nisu im smetale ni Sarine bučne sestre ni Ivanova mnogobrojna obitelj. A Sara je naročito bila sretna kad je shvatila da je i Ivan iz vjerničke obitelji. Tako su slobodno vrijeme počeli provoditi i u crkvi te na duhovnim obnovama. Godine su im prolazile u lijepom druženju. No, kao i svemu, tako je i njihovu lijepom druženju došao kraj. Ivanov je tata dobio otkaz pa je morao trbuhom za kruhom u Švicarsku, te tako i cijela obitelj s njim. Sarinoj tuzi nije bilo kraja. A ni Ivanovoj.

Godine su prolazile, a oni se više nisu ni družili, ni viđali, ni čuli, ni dopisivali. Dvadesetak godina nakon njihova zadnjeg susreta Sara je saznala da se Ivan u Švicarskoj zavjetovao za dominikanca. Ona se preselila u Zagreb, udala se i rodila troje prekrasne djece. Živjela je u svojoj obiteljskoj idili sve do jednoga strašnog dana kada je saznala da joj najmlađa kći Marija ima tumor na mozgu. Velika tuga ušla je u Sarin život. Liječnici su bili bespomoćni, prognoze su bile crne, ostavili su djetetu još malo dana života. Jedini tračak nade bila je skupa operacija u nekoj europskoj klinici. No upravo tih dana u Hrvatsku je došao jedan stručnjak, neurokirurg iz Švicarske na neki stručni skup. Na televiziji je čuo da se prikupljaju sredstva za jednu teško oboljelu djevojčicu. I odmah je odlučio pomoći jer se bio specijalizirao baš za te opasne operacije. Za nekoliko dana sredio je da djevojčica s pratnjom dođe u njegovu kliniku u Švicarsku. Kad je Sara čula da je netko pružio priliku za život njenoj djevojčici, njenoj sreći i zahvalnosti nije bilo kraja. Operacija je prošla u najboljem redu, kao da su i anđeli pomagali liječnicima u operacijskoj sali. Kad je nakon operacije Sari i njenom suprugu Marku s dobrim vijestima prišla medicinska časna sestra i rekla im da će im uskoro pristupiti i kirurg koji je operirao Mariju, brat Ivan, Sari se pričiniilo da je krivo čula. Da je sestra rekla doktor Ivan, a ne brat Ivan. No, pravo iznenađenje tek je uslijedilo. Prema njima je koračao čovjek koji je spasio njihovo dijete. Kako im se približavao, Sari je srce htjelo iskočiti iz grudi od uzbuđenja. Htjela je zagrliti čovjeka kojega joj je poslao Bog da joj spasi najmilije. No,

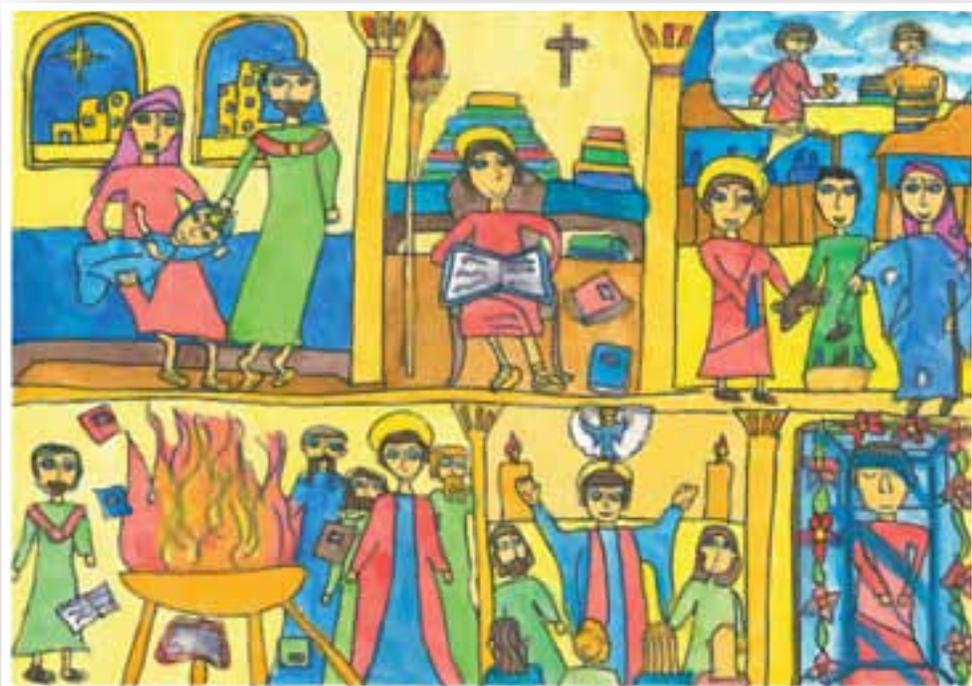

kad joj se približio, tek tada je htjela vrisnuti. U onim toplim očima i osmijehu prepoznala je svoga Ivana iz djetinjstva. I da, to je zaista bio on. Brat dominikanac, veliki stručnjak neurokirurg, mali Ivan iz njena djetinjstva. Suze radosnice tekle su joj u tolikoj količini da su se mogle brojati u litrama. Nakon nekog vremena Sara je opet išla u Švicarsku s Marijom na kontrolu. I srećom, sve je bilo u redu. Opet ih je dočekaao fr. Ivan. S dvije dobre vijesti. Da je Mariji dobro. I da na neko vrijeme dolazi u Hrvatsku na Koloniju u Zagreb na poziv svojega provincijala. Sara mu je rekla:

– Hvala ti na dobru što si nam ga učinio. I hvala ti što nam se vraćaš.

A on će njoj:

– Sara, ne samo da sam se ja vratio, nego sam i dobro dobrim vratio. Ako je sada tvojoj kćeri i tebi mene Bog doveo u život, znaj da je isto tako prije dvadesetak godina tebe Bog doveo u moj život. I tko zna kakav bi moj život bio da u njemu u djetinjstvu nije bilo tebe. Stoga, hvala tebi i hvala Bogu na tome.

Katarina Petranović (7. r.), *Sveti Dominik - Božji poslanik i sljedbenik, osnivač reda, zajednice, ljubavi i mira*

Voditeljica: Ksenija Marincel

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

DODATNA NAGRADA

Iris Berend, 6. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Odluka

Prije pet godina, u prvom razredu, imala sam prijatelja koji je bio jako bolestan. Zvao se Luka. Imao je šest godina. Svaki je dan u školi pio tablete. Na tjelesnom nije mogao baš brzo trčati. Mi ostali bismo otrčali krug i čekali ga. Dok smo tako čekali, svi smo mu se smijali i rugali zbog njegove sporosti. A on? On bi nastavio trčati i uporno bi svaki puta otrčao do kraja. Kad smo radili vježbe, on bi pokušavao i ustrajao bi u pokušaju da napravi vježbu što bolje. A mi smo se opet smijali i rugali. No Luka nam nikad nije zamjerio ili se naljutio na nas. Jednoga ponedjeljka nije došao u školu jer je bio na liječničkoj kontroli. Mi se nismo posebno zabrinuli. No Luke nije bilo u školi dva tjedna. Jednog se dana pročulo da je Luka u bolnici i da mu se stanje pogoršalo. Tek smo se onda počeli brinuti... Jednoga jutra, kad sam tek ušla u školsko dvorište, prišao mi je jedan dječak i rekao da je Luka umro u bolnici. U tom trenutku srušio mi se svijet. Izgubila sam prijatelja.

Nakon toga sam još mjesec dana neutješno plakala i tada sam čvrsto odlučila da se više nikad neću nikomu smijati zbog toga što je bolestan ili po nečemu drugačiji od mene. Jer nikad ne znaš što imaš dok to jednog dana ne izgubiš.

Korina Farkaš, 6. razred
Voditeljica: Željka Ljubić
Osnovna škola Vjekoslava Kaleba, Tisno

Između tebe i mene

Između tebe i mene nešto je zgodno, nešto što nas nasmijava i u najtežim situacijama. To što je između nas, pravo je prijateljstvo.

Svaki se dan rolamo i padamo, ali ne plačemo, nego se smijemo svojoj nespretnosti. Po kiši se zabavljamo, skačemo u lokve... svaki dan skupa pišemo domaće zadaće, sretne smo zajedno, tužne smo zajedno.

Kad završi škola, zajedno idemo kući, pune veselja i ludosti. S tugom se rastavljamo, ali i s radošću jer znamo da ćemo se uskoro opet naći. Igramo se, šalimo, pjevamo... Dolazi večer, opet je vrijeme za rastanak, tuga dolazi u naša srca, odlaziš svome domu, a ja, na rolama, čekam da nestaneš iz vidika.

Ujutro u sedam i po pišeš mi poruku da krenemo u isto vrijeme. Stižem do naše masline, a ti me već čekaš. Ja, naravno, uvijek kasnim. Uđemo u školu, usplahirene, ali i sretne jer ćemo još jedan dan provesti zajedno.

Noah Krobot, 6. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Hvala ti, Isuse

Kada sam bio prvopričesnik, trebalo je često ići na misu i vjeronauk. Uvijek sam pokušao naći neki „pametan” izgovor da ne bih išao. S roditeljima sam imao pravi rat. Braća su me tješila i bila moja podrška u mojim nemogućim misijama izmišljanja razloga da se ne ide na misu.

Jedne nedjelje u posjet je došao moj djed koji je inače član pjevačkoga zbora u susjednoj župi. Pozvao me da idemo zajedno na misu. Djeda nisam mogao odbiti. Do propovijedi sam se okretao, vrpeljio i kada sam već htio upotrijebiti svoju staru podvalu, koja bi uvijek upalila, da se osjećam loše i da bih mogao pasti u nesvijest, svećenik je počeo propovijedati. Propovijedao je o neobično dobrom ocu. U glavi su mi odzvanjale riječi: *Trošio je novac... Potrošio je novac... Morao je pasti svinje... Umrijet ću od gladi... Trebam se kajati... Kajati... Moliti za oproštenje...* Od te nedjelje više me nitko nije trebao tjerati na misu. Poslije prve pričesti postao sam ministrant. Kada ministriram, često znam ugledati nekog nemirnog dječaka i tada se sjetim sebe i svojih nepodopština. I danas se ponekad znam zanijeti i sudjelovati u nekakvom razgovoru u crkvi. Ali znam, Isuse, da si ti milosrdan i milostiv i da shvaćaš moju dječачku razigranost i nemir.

Prije mjesec dana saznao sam da je moj djed bolestan. Inače uvijek nasmijan i spreman za razgovor, postao je šutljiv i zamišljen. Razmišljao sam kako da pomognem svom djedu da opet bude onaj stari. Slučajno sam čuo razgovor svoje majke koja je razgovarala s nekim na telefon. Shvatio sam da razgovara o djedu.

– Znaš, on je svaki dan odlazio na misu, bio je aktivan u crkvenom zboru...

Misa, pomislio sam, idem ja svaki dan na misu. Sada su mise zornice, poslije mise mogu stići u školu. Jedno poslijepodne kada sam pisao zadaću, netko je zazvonio na vratima. Na vratima je stajao moj djed, vedar i nasmijan.

– Upala pluća je prošla, sada sam kao nov. – razdragano je tumačio.

Hvala ti, Isuse, što me tvoja riječ dotakla, što me oduševljava i vodi. Hvala za zdravlje moga djeda, hvala za sve milosti koje mi daješ.

Elena Milak, 6. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof
3. NAGRADA

Moj djed – tu je, a nema ga

Nedostaje mi moj stari, zabavni djed. Sjećam se kad sam bila u dugim šetnjama s vrtićem i kad smo prolazili ispred njegove stare kuće ukrašene šarenim cvijećem, svaki put je izašao i mahao mi svojom rukom, blijedom kao snijeg. Osmijeh mu je ozario lice, njegova sijeda kosa kao pepeo svjetlucala je na žarkom suncu.

Voljela sam kad smo zajedno svirali na njegovoj teškoj i staroj harmonici. Strpljivo i s veseljem pokazivao mi je gdje da stavim svoje male, tople prste dok su njegovi tanki prsti znali sve tipke, crne kao noć i bijele kao svjež snijeg. Obično branje sočnih i zrelih trešanja s njim je bila zabava. Njegove riječi i njegov smijeh ispunjavali su me srećom i veseljem. Nedostaje mi moj stari, zabavni djed. Tu je, a nema ga.

Sve je počelo njegovim zaboravljanjem običnih stvari. Prošle su duge i prazne godine, a on je tamo u staroj bolnici. Ne znam sjeća li me se ili ne, ne govori, samo počne plakati, a suze liju kao proljetna kiša. Brat i ja mu lijepimo naše crteže i fotografije na stari, oštećeni zid u koji neprekidno gleda. Pričamo mu sve i svašta, a ponekad o usamljenoj baki kojoj bi dobrodošlo malo njegova društva.

Ponekad sama stojim na velikom balkonu bijelom kao trešnjin cvijet i počinjem plakati jer smo imali tako zabavno vrijeme skupa, a sada više ne. Riječi su postale prazne.

To smo moj djed i ja.

Petra Šarčević (7. r.), *Sveti Franjo Coll*
Voditeljica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
DODATNA NAGRADA

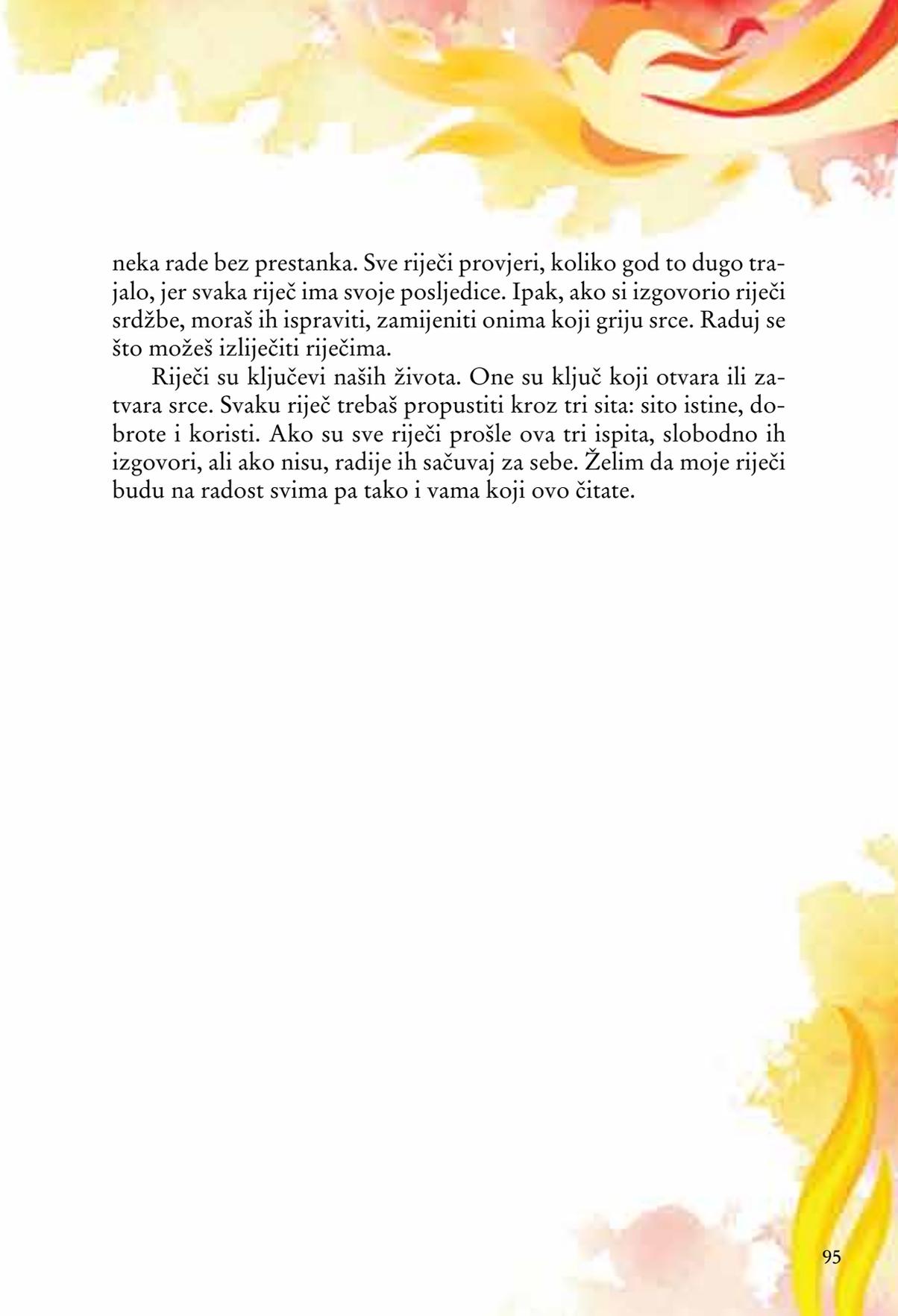
Petra Rupčić, 6. razred
Voditeljica: Irena Ivančić
Osnovna škola Luka, Sesvete

Radost u riječima

Posvuda oko nas riječi. Neprestano dolaze i prolaze te bez njih nema života. Ne može ih se zaustaviti jer samo protječu. Izviru iz svih kutova. One kao da vrebaju negdje sa strane i čekaju trenutak kada će biti odabrane. Nemaju mira i samo čekaju trenutak da izlete.

Dar govora čudesan je, iako ga gotovo svi imamo. Svaka riječ ima veliku snagu. Riječima se izražavamo, upoznajemo, radujemo. Njima bismo trebali ohrabrivati, praštati, voljeti, pomagati, boriti se za dobro. Lijepo bi riječi trebalo staviti među osnovne životne potrebe čovjeka. Riječima možeš rastužiti više nego pljuskom ili podmetnutom nogom. Riječi mržnje, osude, prokletstva nepodnošljive su. Neki ih pohrane duboko u sebe tako da toga više nisu ni svjesni. Tužni su i misle loše o sebi. Nemoj da od zlih riječi nastane mrlja. Ta se mrlja teško pere. Želim da naše riječi osvjetljavaju put, zrače toplinom. Ako se ikada dogodi da ti netko kaže nešto ružno, sjeti se onih dragih i brižnih osoba koje uvijek imaju toplu riječ za tebe. Kada misliš da nema izlaza, sjeti se riječi ljubavi. One su poput melema na ranu ili kao topao čaj prehladenima. Nemoj se žalostiti zbog svake riječi. Ako ti netko nekad kaže da si debeo ili debela, reci mu da si prepun ljubavi pa je to moralo negdje stati.

Riječi mogu biti i pogrešno shvaćene ili neshvaćene. Kada nešto misliš izreći, nastoji time nikoga ne povrijediti. Trebaš postaviti stražare na svoja usta. Oni će kroz tvoja usta puštati samo riječi utjehe, blagosti, mira, ljubavi i dobrote. Stražari neka budu veoma izbirljivi, neka nipošto ne puštaju sumnjive riječi. Sumnjivci su riječi mržnje, zlobe, osude, ljubomore i zavisti. Nemoj dopustiti da stražari zaspu ili uzmu godišnji odmor. Neka stalno budu budni i

neka rade bez prestanka. Sve riječi provjeri, koliko god to dugo trajalo, jer svaka riječ ima svoje posljedice. Ipak, ako si izgovorio riječi srdžbe, moraš ih ispraviti, zamijeniti onima koji griju srce. Raduj se što možeš izliječiti riječima.

Riječi su ključevi naših života. One su ključ koji otvara ili zatvara srce. Svaku riječ trebaš propustiti kroz tri sita: sito istine, dobrote i koristi. Ako su sve riječi prošle ova tri ispita, slobodno ih izgovori, ali ako nisu, radije ih sačuvaj za sebe. Želim da moje riječi budu na radost svima pa tako i vama koji ovo čitate.

Antonio Zgorelec, 6. razred
Voditelj: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
DODATNA NAGRADA

Ljubav prema istini

Bliži se dan zaštitnice moje župe, svete Katarine. Poseban je to dan za moju obitelj, župu, a osobito mene ministranta koji tako na posebni način sudjelujem u slavljenju sv. mise kraj njezina oltara.

Sveta Katarina nadahnjuje moj svakodnevni život. Kad je vjeroučitelj postavio zadatak o snazi riječi i svetom Dominiku, mislim sam prelazio s teme na temu, ali svaki puta misao bi se vraćala na svetu Katarinu. Kad se spomenu dominikanci, meni uvijek u misli prvo dođe njihova svetica, sveta Katarina. Tako mlada, a tako ustrajna u vjernosti Bogu. Riječima i djelima! A ja? Ja sam tako nemiran i tjeskoban već nekoliko dana.

Naime, prije nekoliko dana igrao sam se s mlađom sestrom. U igri sam je gurnuo. Pala je, lupila se i razbila vazu. Mama je bila u susjednoj prostoriji. Odmah je dotrčala i pitala što se dogodilo. Sestra je plačući rekla da sam je gurnuo. Ja sam znao da će me mama kazniti oduzimanjem mobitela pa sam slagao. Ukor je tako dobila sestra, ni kriva ni dužna, a malo-pomalo meni je bilo žao. Od tog trenutka stalno me nešto tišti u mojoj dječjoj duši. Toliko da čak nemirno i spavam. Shvatio sam da me u stvari proganja moja savjest jer sam lagao te da je Bog zbog toga malo razočaran u mene. U tim razmišljanjima u pripremi za crkvu pojavi se moja mama. S osmijehom na licu priupita:

– Sine, jesi li se dobro pripremio za ispovijed? Jesi li izbjegavao zlo, a činio dobro?

Više nije bilo nimalo sumnje u mom srcu. Mamine riječi probudile su novu nadu. Znao sam da moram priznati Bogu da sam lagao,

da sam ja gurnuo sestru. Čekajući u redu, srce mi je snažno lupalo kao da idem prvi puta na ispovijed. Kroz glavu mi je prolazila misao da svećeniku ne kažem što sam učinio. Što će misliti o svom pomoćniku, ministrantu? U toj borbi unutar moje savjesti misao da sam ja ministrant je nadvladala, ali pozitivno. Da, ja sam ministrant i moram reći istinu! Potpuno predan dragom Bogu kleknuo sam pred svećenika i kad sam počeo nabrajati svoje slabosti i grijeha, mir je počeo ispunjavati moju dušu. Kada je svećenik nakon kratke pouke izgovorio riječi: „Neka ti po služenju Crkve On udijeli oprostjenje i mir. I ja te odrješujem od grijeha tvojih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen”, ja sam umalo zaplakao od sreće. Sada mogu ponovo mirne savjesti posluživati kod oltara. Za vrijeme mise spoznao sam još nešto: da bih mogao biti potpuno sretan u duši, moram priznati i majci. Zamolio sam svetu Katarinu za pomoć. Čim je misa završila, došao sam do mame i rekao da joj nešto važno moram reći. Prije ručka došao sam do nje, sve joj ispričao i zamolio za oprostjenje. Pogledala me je u oči, čvrsto me zagrlila i rekla da lažima štetim najviše sebi. Zahvalivši se, otišao sam u sekinu sobu i ispričao se za neugodnost koju sam joj svojom neistinom učinio. Ona se samo nasmijala. Već je na to zaboravila, ali joj je bilo drago što joj se njezin stariji braco ispričao. Nakon toga osjećao sam potpun mir u duši.

Blagdan svete Katarine postaje tako blagdan radosti i mira u mojoj duši. Riječ laži nadvladala je želja za istinom jer Isus reče: „Ja sam put, istina i život!”

Lana Behur, 7. razred

Voditelj: Petar Babić

Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Križevci

Moj život

Mama mi je pričala da sam kao mala voljela čitati knjige i pjevati. Rekla mi je da sam voljela ići u vrtić, za razliku od moje trojice braće. Ali, opet, bila sam drukčija.

Prvu operaciju imala sam već s pet godina. Bilo me užasno strah, ali sam sve to podnijela da mi bude bolje. Moram vam priznati da mi je dragi Bog dao snage da sve to izdržim jer je znao da će mi poslije u životu biti bolje. Roditelji su mi pričali kako sam tada bila nezadovoljna sobom i nesretna, i da sam govorila kako nisam kao drugi. Istina, nitko od nas nije isti, i svi smo mi različiti...

Prije godinu dana opet sam morala proživjeti jako teške trenutke, koji će mi zauvijek ostati u sjećanju. Tada sam naučila cijeniti prave vrijednosti u životu, premda sam još dijete. Bila sam na kontroli u Zagrebu i doktor mi je rekao da ću morati na novu operaciju. Kad mi je doktor to rekao, bila sam sretna jer mi je postalo jasno da postoji mogućnost da budem kao svi drugi. Prvih dana i tjedana poslije operacije bilo je najteže. Ali unatoč svim bolovima, zahvaljivala sam Bogu što mi je ispunio najveću želju u životu.

Ležala sam šest mjeseci u bolnici i kod kuće, i svaki dan plakala zbog bolova u nogama. Naravno, nisam mogla ići u školu, pa mi sad nedostaje gradivo koje sam propustila. Ali najvažnije je da sam sada sretna i zdrava. Svoj rođendan proslavila sam u bolnici i bilo mi je ružno slaviti rođendan bez svoje obitelji. Kasnije sam od roditelja dobila na dar novi mobitel, premda mi nije bio potreban. Oni su vidjeli što sam sve proživjela pa su me s tim htjeli razveseliti. Hvala im na tome.

Kad danas malo bolje razmislim, jedini koji mi je dao snage da pristanem na operaciju bio je dragi Bog. Zahvaljujem mu na svemu što je učinio za mene, i naravno, zahvaljujem svojim roditeljima i braći jer su stalno bili uz mene kad mi je pomoć najviše trebala.

Moj život sada ima puno više lijepih trenutaka jer napokon sam kao svi drugi. Zahvalna sam što imam Boga i svoju obitelj uza se, koje volim najviše na svijetu.

Antonela Holjevac, 7. razred
Voditelj: Šimun Pavlović
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa

„Stoji grad...”

„Pod kišom čelika, ognja i smrti,
jer paklena sila svoj zadnji ples vrti,
stoji grad.
Stoji grad!
Vječan ko narod ponosan stoji
i posljednje dane dušmanu broji.
Vukovar, Vukovar!”

Putovali smo na istok Hrvatske. Odali smo počast žrtvama Domovinskog rata u Vukovaru. Ne prestaje boljeti, a spomen na muku, patnju i bol neće nikada izblijedjeti.

Hodočastili smo u Đakovo, Osijek i Vukovar 25. listopada 2014. godine. Na putu za Vukovar zaustavili smo se u Đakovu i kratko boravili u gradu. Posjetili smo đakovačku katedralu svetog Petra, velebnu građevinu, spomenik kulture i molitve, koja stoji ponosno i spremno dočekuje hodočasnike da se pomole u miru, daleko od vanjskog svijeta. Nastavili smo put u Osijek i posjetili konkatedralu svetog Petra i Pavla. Velebna djela biskupa Strossmayera.

U Vukovar smo stigli oko jedanaest sati. Vozili smo se Trpinjskom cestom, vidjeli *Groblje tenkova*, posjetili Memorijalni dom, „muzej svjetla i riječi”, generala Blage Zadre.

Obišli smo bolnicu i bolnički muzej i zapalili zajedničke svijeće. Bilo je vrlo dojmljivo. Taj osjećaj kada znaš da stojiš u hodniku bolnice gdje su ljudi tri mjeseca tražili spas, ali nije ga bilo, vrlo je snažan i neopisiv riječima. Duševne boli ranjenika i bolničkog osoblja, njihova strašna sudbina 18. studenog 1991. izazvali su u meni

grozan osjećaj koji je tjerao na plač. Kao da su zidovi progovorili o svemu što se događalo. Inkubatori, kreveti... praznina! Sačuvane snimke, boravak u prostoriji i četiri upaljene svijeće, neprestano izgovaranje imena branitelja. Prepuno je simbolike! Njihove duše kao da se izgovaranjem imena kreću oko nas. Kao da je bolnica oživjela. O, Bože, ta slika ljudi, nade i molitve ostat će trajno u meni. U bolničkom muzeju dio postave je i krasna pjesma našeg učenika 7. b razreda Brune Došena, kao spomenik. Stihovi srca i osjećaja!

Odlazimo na Ovčaru, mjesto mržnje i nehumanosti, razaranja i zla, simbol najvećeg zločina i divljaštva za vrijeme Domovinskog rata. Masovna grobnica, spomen-dom i paljenje svijeća. Taj neugodni osjećaj; vidjeti osobne stvari, slike, naočale, ključeve, iskaznice koje su ostavile žrtve kako bi se znalo da su bili tamo, a nemilosrdno su ubijeni i bačeni u jamu... zatrpani... Obišli smo Novo groblje i zapalili svijeće za branitelje, za civilne žrtve, Blagu Zadru i ostale. Na groblju plamti plamen za sve koji su branili Hrvatsku, a 938 bijelih križeva podignuto je u spomen na sve nestale u Vukovaru.

Zatim smo posjetili crkvu sv. Filipa i Jakova te franjevački samostan. Ondje smo pogledali dirljiv film o patnjama i stradanjima, razaranju, ubojstvima, progonima... Oh, velike li boli za 3600 ljudi. Bili smo jako blizu granice sa Srbijom... tamo gdje „Dunav ljubi nebo”. Iz autobusa smo vidjeli dobro znan Vodotoranj, koji je simbol snage grada Vukovara te i danas čvrsto stoji. Došli smo do središta grada heroja. Bio je to i kraj našeg hodočašća.

U svima nama posjet je probudio veliku ljubav prema domovini, istinski ponos i zahvalnost gradu i njegovim braniteljima za naš mir i našu slobodu. Danas ponosno stoji grad otpora i vraćene slobode. Umorna, ali prepuna dojmova razmišljam...

„Iz majčina krila sloboda se rađa
i uskoro bijela zaplovit će lađa.
Do srca iz krvi i bola niknut će cvijeće
i nikad narod zaboravit neće.
Vukovar, Vukovar!”

Ana Živčić (7. r.), *Obitelj*
Voditeljica: Biserka Kenfelj
Centar za odgoj i obrazovanje djece i mladeži, Karlovac
DODATNA NAGRADA

Marta Kunštić, 7. razred

Voditelj: Saša Špoljarić

Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica

DODATNA NAGRADA

Lica riječi

Riječi imaju mnoge oblike. To je pojam koji obuhvaća velik dio naše komunikacije. Na svijetu se govori oko 6000 jezika. U njima postoje riječi dobrote, komplimenti, zahvale, molitve..., ali postoje i razne prostote i uvrede. Koristimo ih na razne načine. Ponekad su riječi naš putokaz prema boljoj strani života, ali isto tako mogu biti i naš križ koji boli više i od najjačeg udarca.

Djevojčica Lilly iz jednog gradića u Engleskoj već je okusila lošu stranu riječi. U njenom domu nikada nije mirno. Uvijek se čuju nekakvi zvukovi. Zvuk točenja. Zvuk gutanja pića. Zvuk govora njenog oca, zamućen alkoholom u njegovom organizmu. Zvuk njegova dlana kako lupa u njezin i majčin obraz. Zvuk dječjeg plača. Ali najviše, zvuk ružnih uvreda upućenih najčešće njoj. Mnogo noći provela je ležeći u krevetu, pokušavajući zaspati, ali rijetko je uspjela u svojem naumu. Njene, inače nebesko plave, oči imale su debele, plavkaste vreće ispod njih, samo zbog tog čovjeka i njegovih riječi. One su zajedno oblikovale nož koji je napravio ranu na njezinu krhkom srcu. U svojih devet godina čula je takve odvratne stvari koje većina ljudi ne čuje cijeli život. Zvao ju je tolikim imenima da je skoro zaboravila ono pravo. Svaki se dan moli Bogu da joj dođe spas. Da netko izbavi nju i majku od njegovih usta i ruku. Iako je trajalo predugo, na kraju je doživjela i taj trenutak. Za godinu dana, kad je već napunila deset godina, dobili su novu učiteljicu. Neposredno prije nego što je završila četvrti razred. Lilly je osjetila neku čudnu energiju iz nje, kao da je tu zbog velikog razloga. Nova učiteljica je primijetila da nešto nije u redu s djevojčicom. Svaki put

kada su pričali o njihovim očevima, njene su oči bile zamagljene. Otputovala je u neki svoj svijet. Učiteljica joj je jednoga dana poslije nastave postavila pitanje koje je čekala sve ove godine.

– Lilly, jesi li u redu? Je li doma kod tebe sve normalno?

To je bio Božji dar. Sve je priznala. Svaki najsitniji detalj, svaku ružnu riječ koju je zapamtila, sve one noći koje je provela zaključana s majkom, plačući. Pozvale su policiju, učiteljica joj je dala taj tračak hrabrosti koji joj je trebao.

Ali riječi nisu uvijek tako loše.

U istome engleskom gradiću, ali na sasvim drugom kraju živio je dječak. Zvao se Dominic. Njegove znatiželjne oči bile su zelene poput trave nakon pljuska. Kosa mu je bila neuredna i kovrčava, ali osobnost, u kontrastu, sasvim uredna. Njegovi roditelji su odgojeni na kršćanski način, što su prenijeli i na svog sina. Ne može niti izbrojati sve crteže svetaca, križeva, Biblije, kipiće i svijeće u svojoj skromnoj kući. Njemu je tako bilo najdraže. Normalno, kada je odgojen na taj predivan način, da je u crkvi želio provoditi što više vremena. Ne samo kao mnogi ostali koji nikada ne prate što se događa, samo ustaju kada vide da to rade svi ostali. Njima je to bila samo neka obveza. Dominic je, čim je naučio hodati, svake nedjelje išao na svoje najdraže mjesto. Slušao je priče u koje je istinski vjerovao, on je bio spužva za riječi. Samo ih je upijao, pamtio. Osjetio je poziv od Boga da i on stoji za tim oltarom. Želio je širiti Božje riječi kao i njegov imenjaka, sveti Dominik. To ime znači „Božji”, sasvim prikladno za ovoga dječaka. Napravio je svoj oltar i za Božić održao malu „misu” svojoj obitelji kada je imao samo četiri godine. Naravno, nakon one prave, nije ju želio propustiti.

Godine su prolazile brzinom svjetlosti i Dominic je rastao i rastao. Krenuo je u prvi razred. Želio je širiti svoju riječ ostaloj djeci. Njegov plan ispočetka je bio svima govoriti sve stvari koje je pročitao u Bibliji i zapamtio. To se promijenilo kada je pronašao svog najboljeg prijatelja.

– Dobar dan, djeco! – rekla je crvenokosa, niska učiteljica. – Moje ime je Mary. Ja ću vas učiti vrlo važne stvari. Ali nisu one sve u knjigama. Neke od njih su među vama. Vaša prijateljstva koja ćete stvarati, solidarnost, dobrota, surađivanje.

Kada je to govorila, radila je Dominicu nepoznate geste. Nekakve oblike, kao da su joj ruke plesale.

– Sigurno vas zanima zašto sve što govorim pokazujem. – Mary je ugledala zbunjenost nekih prvašića. – Upoznajte Jamesa. On je gluh i govori posebnim pokretima ruku. Kao što je vama engleski materinji jezik, njemu je to ovaj znakovni govor. Ali zna čitati pa ako tko od vas već zna pisati, možete mu sve napisati na papiru.

Dominic je bio zadivljen. Čim se vratio kući, odlučio je početi učiti Jamesove riječi. Želio je pokazati svoju vjeru i njemu.

Trebalo mu je samo par mjeseci učenja da može pričati s Jamesom. Do tada su pričali preko papirića, ali nisu razgovarali mnogo. Njegov rječnik nije bio bogat, ali je bio zadovoljan.

Jednoga dana došao je do Jamesa i pokazao mu:

– Bok! Imam jako veliko pitanje. Vjeruješ li ti u Boga?

James je odmah odgovorio:

– Naravno! Ali otkad ti znaš znakovni jezik?

– Naučio sam za tebe.

James je bio polaskan. Još nije prošlo niti mjesec dana, a već su svake nedjelje zajedno išli u crkvu. Prevodio mu je misu, koliko je stigao jer je njihov svećenik prilično brzo govorio. Kod kuće su se igrali mise. Dominic je bio svećenik, a James je ministrirao. Samo je jedna stvar bila drugačija. Njihova se misa odvijala na jednom drugom jeziku – znakovnom.

Riječi su one koje nam daju snagu i vjeru. Nije važno u kojem obliku ih primamo i dajemo. Važno je da su upućene kako bi nam pravilno osvjetlile put na kojem nikoga ne povrijede.

Emma Papić, 7. razred

Voditeljica: Ljiljana Jurman

Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

Lijepa riječ otvara sva vrata

Svakim danom, šetajući svojom ulicom, promatram bezvoljne ljude koji stalno nekamo žure. Zarobljeni su u svome tmurnom svijetu.

Na stubama ispranim kišom sjedi starica. Sijeda kosa pokrivena je šarenom maramom, a lice dubokim borama. Stari smeđi kaput grije joj pogurena leđa iako je izlizan od kiša i snijega. Njezine blijede žilave ruke ispruženo stoje i mole ljude za milost. Oni se i ne trude primijetiti je, već ravnodušno idu dalje. Starica ponekad trpi i njihove ružne riječi. Prolazeći pokraj nje, uputim joj osmijeh nadajući se da ću joj vratiti rumenilo u njezino blijedo lice. Mislila sam da će se barem nasmiješiti, no ona me samo pogleda svojim velikim plavim očima, umornim od isplakanih suza. Dani su prolazili, a ja sam se pitala smrzavaju li se još njezine stare noge od ljute zime, na hladnim stubama. Zapitala sam se jesu li te plave oči probudile tračak dobrote u nekome od onih ljudi.

Jednoga divnog jutra veselo sunce sušilo je zadnje kapljice rose s moga prozora. Nebo je bilo vedro i modro. Bio je to savršen dan da vratim malo sreće u oči one tužne starice sijede kose. Prolazila sam istom stazom te je opet sreća. Sjedila je na svojem starom mjestu. Prišla sam joj nasmiješena lica, pozdravila je i dala joj mali dio svoga dnevnog džeparca i zaželjela da joj ovaj sunčan dan donese sreću. U tom trenutku staričini su obrazi postali crveniji, a njezine su oči zasjajile. Tada sam shvatila da nekoliko toplih riječi iz dubine srca vrijede mnogo više od hladnih riječi koje izlaze iz usta bezvoljnih ljudi.

Lijep je osjećaj znati da ti netko daje ključ svoga srca i pušta te unutra.

Chiara Pumper, 7. razred

Voditeljica: Ružica Lice

Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

1. NAGRADA

Park zvan Sloboda

Tras! Po lupanju vratima znam da je stigao. Sjedim nagnuta nad knjigom i ne podižem pogled.

– Kako je bilo u školi? – ipak upitam.

– Sjajno! Imali smo vjeronauk... – započinje priču.

Znam da nema smisla opirati se, pa zaklopim knjigu iz zemljopisa i lagano podignem pogled. I eto slike i neprilike moga mlađeg brata. Smeđa kosa mu neposlušno strši na glavi, razvezane vezice i nepogrešive blatne mrlje točno na sredini koljena. Obrazi su mu crveni, mora da je opet trčao po stepenicama.

– I? – upitam.

– Pa svašta smo zanimljivoga pričali. O savjesti, slobodi, bogomuljanju...

– Bogomuljanje? Misliš bogohuljenje?

– Da, da, baš to. I učili smo o...

– Ma stani malo! Jedna po jedna stvar. A reci, što ste vi to govorili o bogohuljenju?

– Pa to ti je... kao... kad netko ružno govori.

– Ružno govori? Što, kad netko ne može reći *r* ili *s*?

– Ma neee... – valja se od smijeha – ...nego kad... pa znaš... govori ružne riječi.

– A kakve ružne riječi? – ne odustajem.

Mom mlađem bratu iznenada ponestane riječi (jedan od izuzetno rijetkih događaja) i čak i u polumraku vidim kako se zacrvenio.

– No, pa što misliš, o čemu govori VJEROnauk?

– O vjeri... – nagađa.

– Specifičnije.

– O... Bogu!

– Točno, o Bogu. Dakle, bogohuljenje je... – puštam ga da nastavi. On vrti rukama i razmišlja. Imam osjećaj da mogu čuti kako mu se okreću kotačići u glavi.

– To je... – nakašlja se – to je pričanje ružnih stvari o Bogu. – zaključuje zadovoljno.

– Bravo! – razbarušujem mu kosu. Izgleda da se malo opustio. Osmijeh mu ponovno blista na licu.

– A što si ono prvo rekao? Savjet? Kakav savjet?

– Ma, seka, pa ne savjeti, nego... znaš... – frustrirano maše rukama.

– Pa to ti je ono... unutra!

– Unutra? – zbunim se. Pokrećem vlastite kotačiće.

– Kako to misliš?

– No, pa to ti je ono... kad hoćeš pojesti zadnji keks... i... ne možeš! – protisne.

Sad mi je malo jasnije, mislim da shvaćam. Svejedno nastavim:

– A zašto ne? Prejeo si se? Boli te trbuh...?

Zatim se nagnem i povjerljivo mu došapnem:

– Jede ti se čokolada? Moja, možda?

Pomislim na čokoladu nestalu s police. Vidim da se zacrvenio i nervozno se nasmije.

– Ma neee... nego, nešto... nešto ti ne da da to napraviš. Kao kad u crtiću imaš svog vražićka i anđelka! I biraš koga ćeš poslušati. To ti je savjet. – dovrši.

– Aaa, savjest! – nasmijem se. – Dobro si to objasnio. Mogu li vidjeti tvoju bilježnicu?

On je vadi iz torbe i pruža mi ju. Polako prođem po današnjoj lekciji (nakon što uspijem dešifrirati rukopis), po svim pojmovima uz koje stoje neka suhoparna objašnjenja.

– A razumiješ li išta od ovoga? – upitam.

– Pa... ne, ne baš.

– Evo, ja ću ti pokazati.

Uzimam papir sa stola.

– Što je ovo? – upitam ga odloživši olovku.

– Park.

– Točno. E sad, sve ovo ima svoje značenje. Recimo, klackalica.

Na jednu stranu stavimo prava, – nacrtam štapičasto dijete s natpisom „prava” iznad glave – a ovo na drugoj strani su dužnosti.

Nacrtam i drugo dijete s natpisom „dužnosti”.

– Ako su oba djeteta u ravnoteži, možeš se mirno igrati i uživati. Ako prava prevladaju, dijete će biti oholo i zločesto. A ako prevladaju dužnosti, to je također loše. Ako nemaš prava, znači da nemaš vodu, hranu... nemaš pravo na život! – ozbiljno dovršim. Čini se da sam uplašila svog brata.

– Ne brini. Mnogoj djeci pomažu organizacije, daju im vodu, hranu, šalju ih u školu... No skrenuli smo s teme. Razumiješ li klackalicu? Dužnosti i prava?

– Da. – odgovara. Čini mi se malo mirnijim.

– A ljuljačke? – upita.

– Ljuljačke predstavljaju ljubav prema Bogu i grijeh prema Bogu. Razumiješ li te pojmove?

– Da... ali...

– Ali što?

– Ali zašto ljuljačke?

– Kad si na ljuljačkama, ideš naprijed, nazad, naprijed, nazad...

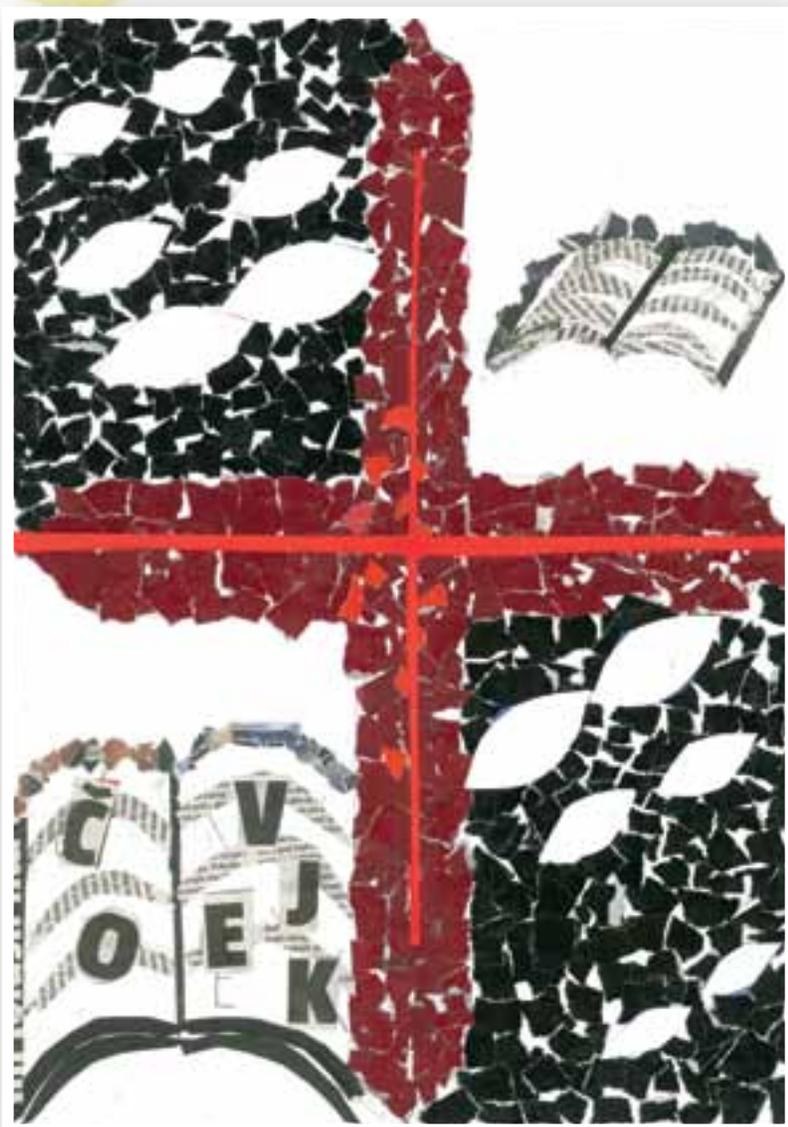
I tako mnogo puta. Zamisli to na ovaj način. Kad ideš prema naprijed, to je ljubav prema Bogu. Kad voliš Boga, kad u njega vjeruješ, ideš naprijed. Ako ga ne voliš i vrijeđaš ga, to je grijeh protiv Boga, i tad ideš unazad. Razumiješ?

– Da. Ali što ako napraviš puni krug? Ako se okreneš?

– Imaš dobra pitanja. – nasmijem se.

– No, najčešće se okreneš od naprijed prema nazad. Dakle, unaprijed. Ideš sve više i više, sve dok ne napraviš puni krug.

– Zar možeš previše vjerovati?!? – usta su mu se oblikovala u savršeno slovo „O”.

Antonio Živčić (8. r.), *Duhovna stvarnost*

Voditeljica: Biserka Kenfelj

Centar za odgoj i obrazovanje djece i mladeži, Karlovac

– Ne, – odgovaram – ali možeš vjeru iskriviti. To se zove krivovjerje. Postaneš fanatik, čovjek koji vjeruje u nešto što nije prava vjera, u nešto što je loše.

Ne promakne mi začuđeni pogled mog bistrog brata. U očima mu vidim da će postaviti neko pitanje. Puštam ga da smisli što će pitati. Naposljetku ipak sasvim tiho progovori:

– Je li baka fanatik?

Udarim u smijeh. Smijem se svim srcem, pa se naposljetku i on počne hihotati, a onda i svim srcem smijati.

– Ma ne, ludice. Baka ima čvrstu vjeru, ona je veliki vjernik. Ali između velike vjere i fanatizma tanka je, ali čvrsta granica. – dovršim. Čini se umirenim, valjda zbog bake.

– A tobogan? – nije mu promakao zadnji detalj na crtežu.

– Ah, tobogan. Zamisli tobogan napravljen od tri dijela. Možeš ih zamisliti u bojama. Evo: crveni, žuti i plavi dio. To su bogoslovne kreposti: ljubav, vjera i ufanje. Crvena, žuta i plava. Bez samo jedne od njih, tobogan bi bio potrzan i ne bi se mogao na njemu igrati.

– Kužim! – razveselio se.

– E, sad, kad smo sve prošli, reci mi što sve te stvari zajedno tvore? – upitam.

– Park? – odgovara protupitanjem.

– Ma nee, ludice, mislim na sve ovo što sam ti sada pokazala, sva značenja, ime parka.

– Aha! To je... – opet mu je ponestalo riječi. (Nevjerojatno!)

– To je SLOBODA! – svečano objavim.

– Pridržavaj se pravila i možeš se mirno igrati u parku. E sad, koji je put u taj park? – upitam i nacrtam most.

– Znaš li? – upitam. Odmahne glavom.

– To je savjest. Svijest je put u taj park. Put u slobodu.

– Stvarno?

– Da, ali savjest moraš odgajati. To ti je kao... kao da svatko ima svoje dijete. I mora ga naučiti da bude poslušno i dobro. – dovršim.

– A može li se što dogoditi parku? – ima spreman rafal pitanja.

– Može. Mogu doći zločesta djeca i uništiti park. Ta se djeca ponekad zovu grijeh, ponekad bogohuljenje, a ponekad magija. Kad su sva skupa u parku, park se ruši i propada.

– Magija? – upadne mi u riječ. – Kao kad se Ivan i ja igramo Pikachua i čarobnjaka iz Oza?

– Pa, ne znam. Magija na koju ja mislim je kad netko želi biti moćan da bi drugome napravio zlo.

– Ali mi nikome ne želimo nauditi! – usklikne. – To je samo igra!

– Dobro, dobro, samo se vi igrajte, ali o magiji će mišljenja uvijek biti podijeljena. Mislim da se ti ne moraš bojati, sve dok je to samo igra. – opet mu pokvarim frizuru.

– Razumiješ li sad sve?

– Da. – iznenada umukne. Ponovno otvorim knjigu.

– Seka?

– Daaa? – ne dižem pogled.

– Znaš one organizacije? Koje pomažu djeci?

– Daaa... – ponovim.

– Pričaj mi o njima...

Marija Ćurić, 8. razred
Voditeljica: Maja Šimić
Osnovna škola „Đuro Pilar”,
Područna škola Kolonija, Slavonski Brod

Ja sam put, istina i život

Ovaj trenutak sve je bliže, a ja i dalje ne znam na koji način opisati svoje osjećaje. Srce mi svaki put sve jače zakuca na spomen Božića. I pjesma se približava i u srcu mi je jača svjetlost. Osjetite li to i vi?

Božić je pred vratima. Otkad znam za sebe, to je poseban trenutak. Nikakvi darovi, hrana ili odjeća o kojima se danas govori. Bit je u tome da se događa velika promjena u srcu. Ono raste i progovara. Pjeva hvalospjeve, umiruje nas. Još prije dvije tisuće ljeta na oštroj slamici ležao je Kralj. Istog trenutka svojim nevinim pogledom ozario je svijet. I svjetlost zabljesne, anđeli zapjevaju, a on slatko sniva u krilu Djevice Marije.

Evo, danas kad znam da mi je taj dan iza vrata, osjetim nešto posebno. Jeste li ikad imali osjećaj da vas srce nekamo vodi, da vam nešto govori, da vam se povjerava? U meni taj osjećaj gori. I srce me priprema na spasenje, kaže mi: „Sad polako padni ničice pred njega.” A ja se trenutak prije toga zagledam u svoju obitelj okupljenu za obiteljskim stolom koji obasjava predivno božićno drveće, pa odem do prozora, zagledam se u nebo i tiho mu šapnem: „Hvala ti!” I osjetim da mi odgovara, srce mi raste i postaje pretijesno za prostoriju u kojoj se nalazim. Čujem njegov glas: „Ja sam put, istina i život. Slavite me jer sam tu uz vas, u vašim srcima dok vas grlim jer vas volim.”

Očarana odlazim u krevet, tonem u slatki san iščekujući jutro spasenja!

Julija Babić Kršlović (8. r.), *Sveti Dominik*
Voditeljica: Marijana Dallavia
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar

Nikolina Forjan, 8. razred
Voditeljica: Ivančica Sudinec
Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno

Nemir riječi

Što izabrati? Gledati u beskraj ili se probuditi iz zimskog sna? Samo ne to, ne mogu izjaviti što duša kao teret podnosi. Skutrim se u kutu. Moje oči, moje suze, moja težina, sve leži u meni. Hoću li izdržati? Mogu li sebi pomoći? Mogu li se ičem nadati? Hladna tjeskoba budi se svakog dana. Prислуškujem šum. Iz rukava čekam da vrijeme proleti, a duša mi drhti u nemiru riječi.

Nina Jelčić, 8. razred
Slavonski Brod

Riječ može značiti život, ali i život može činiti samo jedna riječ

Jeste li se ikada zapitali tko je točno izgovorio prvu riječ? Tko je, zapravo, složio neki glas i započeo cijeli daljnji tijek evolucije čovječanstva kao jedne nevjerojatne civilizacije koja smo danas. Ne znate? Ne. Ne znam ni ja. Vjerojatno malo tko zna, a vjerojatno i malo koga briga.

Ne mogu vas kriviti. Riječi su danas nešto što olako koristimo, nešto što nam baš i ne znači, čisto zato što ih možemo izreći, što imamo tu mogućnost i takvu sposobnost. Tako je danas u svijetu. Ne cijenimo ono što imamo jer smatramo da to nećemo izgubiti. Riječi su cjelina, sastavljena od slova. Više slova čine duže cjeline, duže riječi. Manje slova – kraće riječi, no bile riječi kratke ili duge, nose određenu težinu koja dolazi s njima. Ne govorim o fizičkoj težini, već o onoj koja može povrijediti, ali i odrediti čovjeka. Riječi mogu nečemu dati svrhu, nekoj situaciji izvući smisao, samo treba složiti pravu riječ. Riječi variraju, mogu biti potrebne i nepotrebne, monotone i šarolike, iskrene, ali i bačene u vjetar. Riječi se mogu poreći, mogu se sasvim slučajno upotrijebiti, ali one su zauvijek tu. Riječi ostaju. Lebde unutar naše atmosfere. Lebde oko naših sjena i tanušnih prilika koje vrludaju svijetom. Riječi su ovdje. One nas određuju. Čine nas jednim, potpunim. Ponekad svi poželimo da ih možemo izbrisati, ili se vratiti u prošlost pa ni ne pomisliti da ih kažemo, ali zato i postoje nove prilike, nove prilike za druge riječi, nove prilike za ljepše riječi. *Djela, a ne riječi*, jedna je od poznatijih uzrečica, koja nas uči da ono što radimo, ono što činimo u određenim trenutcima, uvijek jest bitnije od samih riječi koje su samo napisane ili samo izrečene i ne vrijede ništa, no s time se ne slažem u potpunosti. Riječi također vrijede, one su odraz našega razmišlja-

nja i naše perspektive. Nisu samo skup slova, skup glasova. One su prošlost, sadašnjost i budućnost. Riječi nas vode, usmjeravaju nas na prave puteve, izvuku nas iz nedoumica. Prikažu nas u određenu svjetlu. Zato ne možemo reći da su riječi nebitne kada to one nisu. Svakog dana gledamo kako sjenke trave rastu, nejednakom brzinom. Svakog dana gledamo kako nebo prima različite tonove. Svakog dana gledamo i djecu kako rastu. Kako se mijenjaju. Kako postaju samostalna, neovisna o drugima, a s njima raste i važnost riječi kojima se koriste.

Kao manji, nesmotreno govorimo određene riječi jer nismo sigurni u njihov smisao. Ponekada je samo jedna riječ dovoljna da se cijeli naš svijet preokrene. Ponekad je samo jedna riječ dovoljna da se naša budućnost uvelike promijeni.

Bitno je zapamtiti da ljupke riječi, koje dolaze od srca, ne koštaju i da ih trebamo *prikrojiti* našoj svakodnevnoj uporabi. Riječi mogu imati i više značenja. Ne moraju biti generalno shvaćene, već se u njihov kontekst mora malo dublje zadirati.

Mogu vam nastaviti pričati o riječima danonoćno. Riječi, riječi, riječi. Ipak, nikada neću obuhvatiti važnost riječi i njihov utjecaj na naše postojanje. Sve se vrti oko riječi. Svaka misao zasnovat će se na riječima obećanja. Svako obećanje zasniva se na riječima iskrenosti. Svaka bajka započinje riječima: „Jednom davno...” Svaka ljubavna priča započinje riječima: „Volim te.” Svaki se početak očituje riječju, a svaki kraj njome i završi. Naše misli izričemo riječima i one će uvijek biti ovdje, u našoj prisutnosti.

Život je riječ. Naš će se život okončati riječju. To je tako. One nas tvore. Riječi. Donedavno nisam niti imala sliku u glavi koliko one zapravo znače.

No nemoj dopustiti da te samo one čine, riječi moraš dokazati. Pazi kada upotrijebiš riječ „zbogom”. Pazi kada kažeš „ne”, a pazi i kada kažeš „da”. Sve te riječi vode u nove.

Sada te ostavljam. Moja zadnja riječ ovdje vjerojatno neće značiti i neće biti posebna, ali ona će završiti početak jednog novog razmišljanja o nekom drugom aspektu življenja. Dakle, zapamti: „Riječ može značiti život, ali i život može činiti samo jedna riječ!”

Marijeta Jelovčić, 8. razred
Voditeljica: Željka Ljubić
Osnovna škola Vjekoslava Kaleba, Tisno

Čežnja

Da ste me pitali prije nekoliko godina za čim čežnem, vjerojatno bih odgovorila da je to neka skupa stvarčica ili slično tome. Ali danas me to više ne zanima. Čudno je kako nas neka životna razdoblja promijene, počnemo drukčije razmišljati, postanemo zreliji. Ponekad, nerijetko zapravo, to se dogodi zbog gubitka neke jako važne osobe u našim životima. Nažalost, takvu sam promjenu doživjela i ja.

Ne tako davno moja mama, brat, sestra i ja ostali smo bez člana obitelji, moga oca. Dogodilo se to prerano i prebrzo. Na našim licima postala je vidljiva tuga. Život nam se odjednom okrenuo naglavačke. Ja sam, međutim, odlučila biti hrabra i, da mi misli nešto drugo zaokupi, počela sam trenirati veslanje. U početku mi je pri treninzima bilo jako teško, ali cilj mi je bio da moja obitelj bude ponosna, da mi tata bude ponosan gore, kad mi već ne može osobno čestitati.

Prije nekoliko mjeseci moja prijateljica i ja osvojile smo naslov državnih prvakinja. Osjetila sam neopisivu sreću jer sam znala da je moj tata ovdje, trčao bi po mjestu vičući da mu je kći državna prvakinja, kao što je i on bio davne 1979. u boksu.

Iako čežnem za njegovom prisutnošću, smijehom i zagrljajem, tješi me što znam da je tamo negdje na nebu sretan zbog mene.

Petra Ivana Babić (8. r.), *Sveta Katarina Sijenska*

Voditeljica: Bernadica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Leonarda Maralushaj, 8. razred

Voditeljica: Maja Šimić

Osnovna škola „Đuro Pilar”,

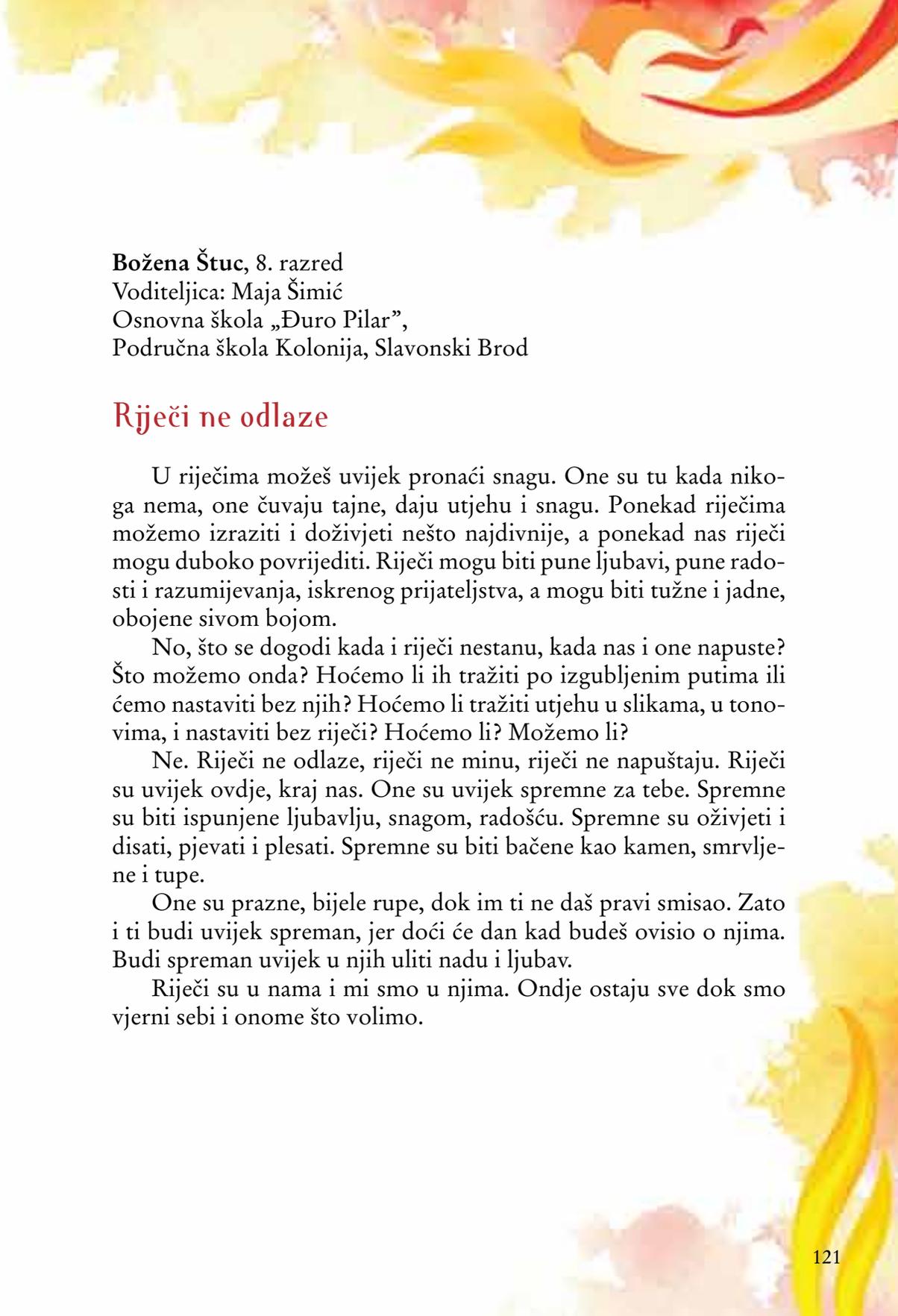
Područna škola Kolonija, Slavonski Brod

Moje najsnažnije oružje

Pitam se... što su zapravo riječi? Jesu li one samo skupine glasove ili možda nešto više? Za mene su riječi, zapravo, duša i snaga našega tijela. Uz pomoć njih si sve ono što jesi. Najsnažnije su one u molitvi. Uz pomoć njih pronalaziš neku nadu i vjeru koja se polako budi u tvojemu toplu srcu. One su životi mnogih književnika jer bez njih oni ne bi mogli napisati priču uz pomoć vesele mašte s kojom su se poigrali ili najtužniju priču koja vas ne ostavlja ravnodušnim i tjera blistavu suzu da se pojavi u kutku vašega oka.

Prije lakoga sna volim slušati majčine riječi jer u njima pronalazim hrabrost i istovremeno nježnost. Ali, nažalost, kao i za sve ostalo, ljudi su uspjeli stvoriti i negativnu stranu riječi. Njima povrijede svojeg bližnjega, ostavljaju ranu u srcu koja ne može zacijeliti. Takve rane su najgore. Osjetimo ih kad ih najmanje očekujemo. Zbog riječi imamo velike mržnje, ratove. Pa tko bi pomislio da su riječi toliko snažne? Uz pomoć riječi sklapamo nova prijateljstva jer kako bismo uspjeli razgovarati s prijateljem da ih nema. Prijatelj nam uz pomoć njih daje utjehu i potporu u svemu što radimo. S njima ispisujemo stihove pjesama koji će dugo ostati zapamćeni. Koliko god bile male i sitne, one naše srce pogađaju.

Zamišljam ih kao jedan veliki slap, a svaka kap koja ga čini jest jedna riječ, ili kao oazu jer u njima pronalazimo spas baš kao vodu u prostranoj, pješčanoj pustinji. S njima smo ispisali svoju prošlost, pišemo sadašnjost i, što je najvažnije, njima ćemo dovršiti svoju budućnost. Toliko malo vremena je potrebno da ih krivo upotrijebimo, a mnogo je potrebno da ih se ispravi. Bez njih vam ja ne bih znala nešto napisati ili ispričati jer su ovdje one moje najsnažnije oružje. Izrazi se uz pomoć njih, pokaži svoju originalnost i čime se odvajaš od ostalih jer one su tvoji najbolji prijatelji koje ćeš uvijek imati uz sebe.

Božena Štuc, 8. razred
Voditeljica: Maja Šimić
Osnovna škola „Đuro Pilar”,
Područna škola Kolonija, Slavonski Brod

Riječi ne odlaze

U riječima možeš uvijek pronaći snagu. One su tu kada nikoga nema, one čuvaju tajne, daju utjehu i snagu. Ponekad riječima možemo izraziti i doživjeti nešto najdivnije, a ponekad nas riječi mogu duboko povrijediti. Riječi mogu biti pune ljubavi, pune radosti i razumijevanja, iskrenog prijateljstva, a mogu biti tužne i jadne, obojene sivom bojom.

No, što se dogodi kada i riječi nestanu, kada nas i one napuste? Što možemo onda? Hoćemo li ih tražiti po izgubljenim putima ili ćemo nastaviti bez njih? Hoćemo li tražiti utjehu u slikama, u tonovima, i nastaviti bez riječi? Hoćemo li? Možemo li?

Ne. Riječi ne odlaze, riječi ne minu, riječi ne napuštaju. Riječi su uvijek ovdje, kraj nas. One su uvijek spremne za tebe. Spremne su biti ispunjene ljubavlju, snagom, radošću. Spremne su oživjeti i disati, pjevati i plesati. Spremne su biti bačene kao kamen, smrvljene i tupe.

One su prazne, bijele rupe, dok im ti ne daš pravi smisao. Zato i ti budi uvijek spreman, jer doći će dan kad budeš ovisio o njima. Budi spreman uvijek u njih uliti nadu i ljubav.

Riječi su u nama i mi smo u njima. Ondje ostaju sve dok smo vjerni sebi i onome što volimo.

Tražim pravu riječ

(IGROKAZI)

David Balog (8. r.), *Dominikanci I*
Voditeljica: Jarmila Naranda
Centar za odgoj i obrazovanje Čakovec

Tara Turk, 8. razred
Voditeljica: Ivana Golić
Osnovna škola Bogumila Tonija, Samobor
2. NAGRADA

Riječi

(Igrali se jednog dana brat i sestra. Igrali se radosno i veselo. Nakon nekog vremena nešto je u igri pošlo krivo i oni su se posvađali.)

BRAT (*kroz plač*): Baš si zločesta! Mrzim te!

(Sestra plačući odlazi u svoju sobu, a dolazi majka žurnim korakom.)

MAJKA: Znaš li ti što znači biti zločest?

BRAT: Da, biti zločest znači činiti loša djela.

MAJKA: Je li tvoja sestra učinila loše djelo?

BRAT: Da! Srušila mi je sve autiće, a jednog je čak i zgazila!

MAJKA (*mudrim glasom, detektivski nastavlja*): Kako se to dogodilo?

BRAT: Hodala je po sobi i nije uopće primijetila moje autiće pa ih je nogom porušila, a jednog je čak zgazila!

MAJKA: Je li to učinila namjerno?

BRAT: Mislim da nije....

MAJKA: Je li onda učinila loše djelo ako je to napravila slučajno?

BRAT (*bojažljivo*): Ne...

MAJKA: Dobro, je li tvoja sestra zločesta ako nije učinila loše djelo?

Natalija Balog (8. r.), *Dominikanci III*
Voditeljica: Jarmila Naranda
Centar za odgoj i obrazovanje Čakovec

BRAT: Nije...

MAJKA: Zašto si joj onda rekao da je zločesta?

BRAT (*nakon razmišljanja*): U tom trenutku nisam razmišljao što govorim.

MAJKA: Dobro.

(Činilo se da više nema pitanja i da će otići iz sobe, ali majka se samo promeškolji na mjestu na kojem je sjedila i nastavi s pitanjima.)

MAJKA: Znaš li ti što znači mrziti nekoga?

BRAT: Da, to znači da nekoga ne voliš...

MAJKA (*dopuni i nastavi*): ... i da mu želiš zlo. A onaj koji nekome želi zlo, zločest je jer je to loše djelo. Voliš li ti svoju sestru i želiš li joj zlo ili dobro?

BRAT: Naravno da ju volim i da joj želim dobro!

MAJKA: Iz kojeg si joj razloga onda rekao da ju mrziš?

BRAT (*iskreno prizna*): Nisam razmišljao što govorim...

MAJKA (*dovikuje sestri u drugoj sobi*): Drugi put budi pažljivija kako bratu ne bi srušila igračke!

SESTRA (*iz druge sobe*): Hoću!

MAJKA (*okrene se sinu*): Sad joj se idi ispričati.

(Brat odlazi u sestrinu sobu.)

BRAT: Oprosti! Obećavam ti da to više nikada neću reći!

SESTRA (*sretno*): Pa naravno da ti opraštam!

(Zagrze se. Dječak se vraća u svoju sobu gdje i dalje sjedi majka i postavlja novo pitanje.)

MAJKA: Znaš li ti što znači nekome nešto obećati?

BRAT: To znači da će se ono što kažeš najsigurnije ispuniti.

MAJKA: Najveće čudo je riječ. Riječ ima toliko tajna i pitanja, toliko pitanja koja nemaju odgovore, ali i pitanja koja imaju odgovore, pitanja o kojima se može razgovarati. No, ako ne znaš što riječ znači, onda ti ona ne vrijedi ništa. Neke riječi imaju jako ružno značenje, a neki ih ljudi govore drugima ne znajući što one zapravo znače. Tako nesvjesno povrijede druge. Neki ljudi pak znaju što znače te ružne riječi, ali ne razmišljaju o posljedicama njihova izgovaranja drugima, baš kao ti sada. I opet su ljudi kojima su upućene te riječi povrijeđeni. Zato uvijek pazi koje riječi upotrebljavaš, pažljivo ih biraj, ne budi brzoplet jer, ponavljam ti, najveće čudo je riječ.

BRAT (*dirnut majčinim riječima*): Neću zaboraviti što si me danas naučila, obećavam ti.

MAJKA (*nježno*): Sada znam da razumiješ što znači obećati, zato ti vjerujem da ćeš misliti na ovaj naš razgovor. Sada se možeš ići igrati.

(Dječak odlazi u sestrinu sobu, a majka ostaje sjediti u svojim mislima.)

Lucija Malčić, 6. razred
Voditeljica: Slobodanka Martan
IV. osnovna škola Bjelovar

Razred u kojemu su svi složni Igrokaz iz učeničkog života

Lica:
Paula
Iva
Ines
Željka
Marija
Ella
Franka
nastavnica

(Učionica. Djevojčice stoje u dvjema skupinama: Paula, Iva i Ines u skupini zločestih, a Željka, Marija i Ella u skupini dobrih. U učionicu ulazi Franka.)

PAULA: Evo opet one Franke!

IVA: Da, jadne mi s njom! Ma mislim, baš je u naš razred morala doći!

INES: Najgore je što ima tu astmu! Tko zna, možda i nas može zaraziti!

PAULA *(podrugljivo)*: I baš je ružna!

(Druga skupina razgovara za to vrijeme bez glasa. Željka se okreće prema prvoj skupini.)

ŽELJKA *(ljutito)*: I ružno pače se pretvorilo u labuda, a patke su ostale patke.

PAULA (*unosí se Źeljki u lice i stavlja ruke na bokove*): Ma molim te, ti si ista ko i ona! S kim si – takav si!

MARIJA (*pridruži se Źeljki, oštro prema Pauli*): A ti si obična koza! Kozo jedna!

(*Paula prijeteći krene prema Mariji, Źeljka stane između njih.*)

ŹELJKA (*zapovjedno*): Pusti moju prijateljicu na miru!

(*Zvoni.*)

IVA (*Ines i Pauli*): Idemo, cure, mi nismo ko one. Mi imamo pametnijeg posla od svađe!

(*Sjedaju u klupe. U razred ulazi nastavnica.*)

NASTAVNICA: Dobar dan, djeco!

(*Djeca ustaju, odgovaraju uglas, glasno.*)

DJECA: Dobar dan!

NASTAVNICA: Sjednite! (*Odloži dnevnik i gleda prema Franki.*) Vidim da Franka opet sjedi sama, a danas joj je rođendan. Franka, sjedni k Pauli! (*Paula koluta očima i radi grimase gađenja.*)

NASTAVNICA: Zapjevajmo Franki rođendansku pjesmu!

DJECA (*pjevaju*): *Happy birthday to you,
Happy birthday to you,
Happy birthday, dear Franka,
Happy birthday to you!*

(*Skupina zločestih ruga se Franki i pjeva tako da nadglasa drugu skupinu.*)

PAULA, IVA i INES: *Happy birthday to you!*

Stavi prste u struju.

Ništa ti ne brini,

Samo ti pogini!

NASTAVNICA: Sram vas bilo, baš ste zločeste! Ustani, Paula! Sada ti, Paula, čestitaj Franki rođendan u ime cijelog razreda!

PAULA (*mršti se, govori kroz zube pružajući ruku Franki da joj čestita*): Sretan rođendan!

FRANKA (*ustane i okreće se prema Pauli*): Hvala! (*svima*) Bombone ću podijeliti poslije.

(*Franka sjedne, Paula u svoje nogavice briše ruku kojom se rukovala i sjedne.*)

NASTAVNICA: Izvadite papire i potpišite se! Pišemo diktat! (*pričeka, malo prošeta*) Diktiram! (*razgovijetno i polako*) Prva rečenica: Posjetit ću djeda u Velikoj Gorici. Ponavljam: Posjetit ću djeda u Velikoj Gorici.

(*Djeca pišu, Iva diže ruku i odmah govori.*)

IVA: Nastavnice, Franka prepisuje od mene!

NASTAVNICA: Franka, predaj mi papir. Ako je to istina, dobit ćeš jedinicu!

FRANKA (*uvjeravajući molećivo*): Ali, nastavnice, nisam prepisivala!

IVA (*zajapureno*): Prepisivala je, vidjela sam je!

NASTAVNICA: Dobro, dosta svađe. Neka vam sad bude, ali sljedeći put neću vam progledati kroz prste. Sad smo zbog vas dviju izgubili sat. Nastavit ćemo sljedeći put.

(*Zvoni, nastavnica odlazi, djeca dolaze na sredinu pozornice.*)

PAULA: Idemo se igrati lovača!

(*Djeca igraju lovača po učionici.*)

INES (*dotakne Franku*): Ti loviš!

FRANKA: Ne, hvala... ja, ne bih... ne smijem. (*Franka ostaje stajati na mjestu.*)

INES: Takva su pravila, ti moraš loviti!

ELLA (*primi Ines za rame*): Pusti je na miru! Što te briga hoće li ona loviti ili ne!

INES: Onda ćeš ti loviti umjesto nje?

MARIJA (*obraća se Elli*): Idemo se igrati, a njih pusti na miru.

IVA: Svi koji se hoće igrati, neka dođu ovamo! (*Pokazuje na mjesto ispred sebe, djeca stanu u krug. Franka se pridružuje, ali je Paula otjera. Marija i Željka pozovu je da stane između njih dviju.*)

SVI (*pjevaju*): Son makaron, son feferon

Marion, marion

Leo-leo-cin-cin-cin

Leo-leo-cin-cin-cin

Oh, one, two, three

Magarac si ti!

(*Zvoni, djeca sjedaju u klupe. Ulazi nastavnica. Djeca ustaju.*)

NASTAVNICA: Sjednite! Paula, molim te da baciš žvaku dok ja odem po dnevnik. (*Nastavnica odlazi. Paula hoda prema košu za smeće. Padne. Franka pritrči i klekne pored nje. Pritrče i ostale djevojčice.*)

PAULA (*glasno jaučući*): Joj, boli! Ajoj, kako me boli!

SVI (*okupljeni oko Paule i Franke*): Fuuuuj, krv, bježimo! Idemo po nastavnicu!

(*Željka, Marija i Ella otrče, Iva i Ines uplašeno sjednu u klupe.*)

FRANKA (*podigne Paulinu nogavicu*): Gle, imam flaster! (*vadi flaster iz džepa i stavlja ga na Paulinu ranu*) Sve je O.K.! Nemoj plakati. Bit će ti dobro. Hajde, ustani! (*Pomaže joj da ustane.*)

PAULA (*ustaje, stoji na jednoj nozi, jednom rukom se drži za Frankino rame*): Hvala ti što si mi pomogla i oprosti mi što sam ti se rugala.

(*Djeca se vraćaju s nastavnicom i vide zagrljene djevojčice.*)

IVA (*Franki, snuždeno*): Meni je žao što te nisam prihvatila zbog tvoje bolesti.

INES (*Franki*): A meni je žao što sam ti rekla da si koza.

FRANKA: Ma, sve je u redu, cure!

MARIJA (*Pauli*): I meni je žao što sam tebi rekla da si koza, Paula.

PAULA (*opušteno*): Ma nemaš brige! Znae što? Sad sam skužila ono što je Isus rekao: „Što ne želiš da drugi čine tebi, ne čini ni ti njima!” A ni ja ni Iva ni Ines ne bismo htjele da nam se netko ruga i da se ne želi igrati s nama. Zato vas sve molim da nam oprostite!

MARIJA: Budimo prijateljice!

(*U učionicu ulazi nastavnica.*)

SVI: Tako je! (*poviču zadovoljno i okreću se prema nastavnici*) Mi smo odlučile biti prijateljice!

NASTAVNICA: Sanjala sam o razredu u kojemu su svi složni. Jako sam sretna.

ELLA: Zapjevajmo onda *Kad si sretan!*

(*Svi pjevaju pjesmu Kad si sretan, Franka dijeli bombone djeci u gledalištu. Ipak joj je rođendan.*)

Viktorija Lukaček, 7. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Emanuel

Siromašni čovjek po imenu Stjepan živio je u maloj kućici pokraj parka. Društvo mu je činio jedan žuti pas. Stjepan je često prosio u parku, a ljudima koji mu nisu davali novac, dobacivao je ružne riječi.

U parku se Stjepanu obraća lijepo odjeven čovjek koji šepa na desnu nogu.

ČOVJEK U ODIJELU: Dobar dan!

STJEPAN: Kakav dobar dan? Što hoćeš od mene ti šepava spodobo?

ČOVJEK U ODIJELU: Gledam vas već par dana i vidim da živite ovdje u parku, htio bih vam pomoći. Možemo li razgovarati?

STJEPAN: Što je tebe briga za moje probleme, miči mi se s očiju! Razgovaraj ti s nekim drugim, šepava individuo.

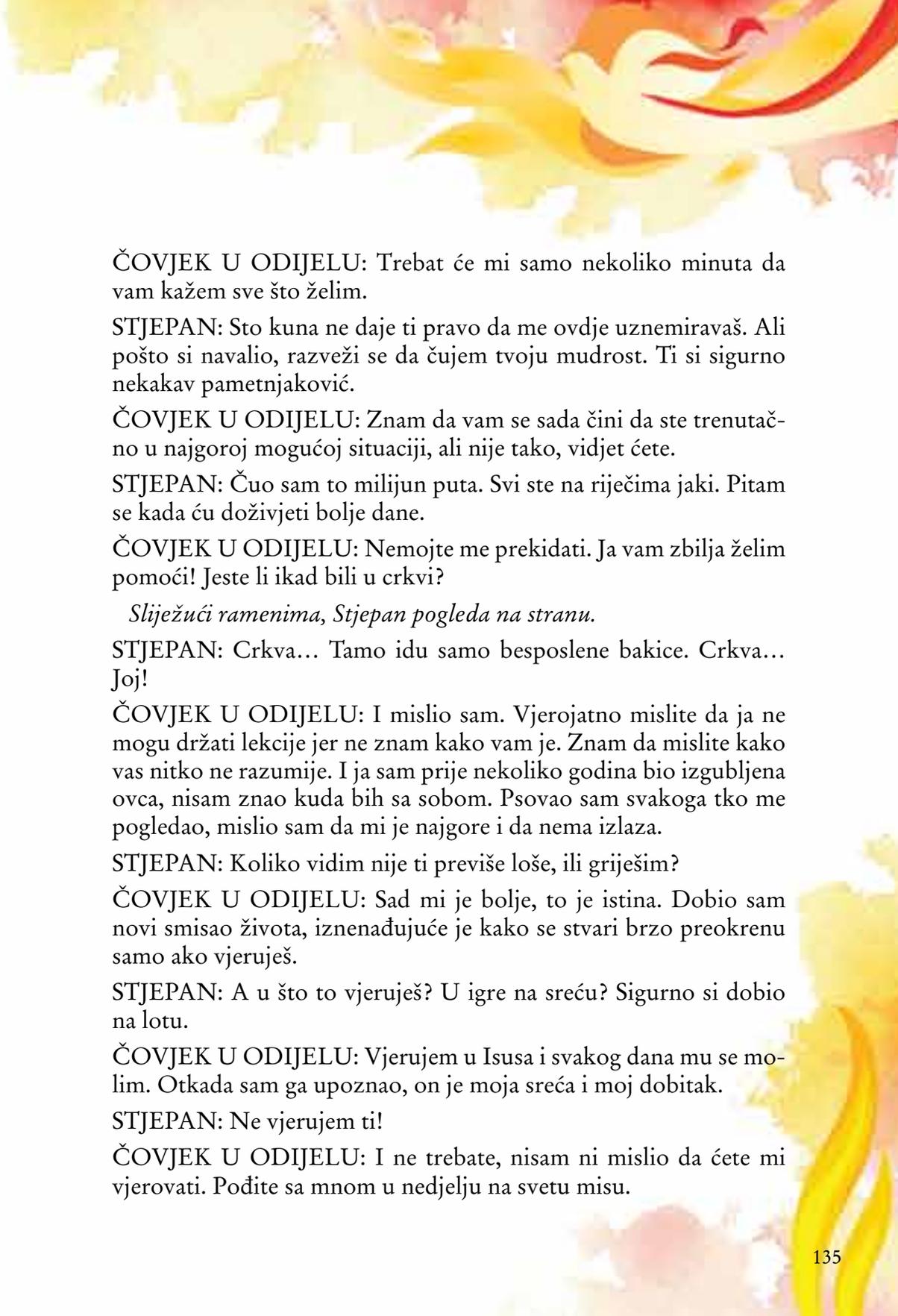
Čovjek ode, a namrgođeni Stjepan započne razgovor sa svojim žutim psom. Dani su mu prolazili tako što je prosio u parku. Prosio je kunu, dvije, pet, deset...

Jednoga dana opet se pojavio čovjek u svečanom odijelu.

STJEPAN: Daj mi deset kuna! Treba mi za kruh. Imaš lijepo odijelo, možeš mi dati i više.

ČOVJEK U ODIJELU: Izvoli. (*Pruži Stjepanu sto kuna.*)

STJEPAN: Toliko. Baš si frajer. O, to si opet ti. Šepavac! Što sada hoćeš?

ČOVJEK U ODIJELU: Trebat će mi samo nekoliko minuta da vam kažem sve što želim.

STJEPAN: Sto kuna ne daje ti pravo da me ovdje uznemiravaš. Ali pošto si navalio, razveži se da čujem tvoju mudrost. Ti si sigurno nekakav pametnjaković.

ČOVJEK U ODIJELU: Znam da vam se sada čini da ste trenutačno u najgoroj mogućoj situaciji, ali nije tako, vidjet ćete.

STJEPAN: Čuo sam to milijun puta. Svi ste na riječima jaki. Pitam se kada ću doživjeti bolje dane.

ČOVJEK U ODIJELU: Nemojte me prekidati. Ja vam zbilja želim pomoći! Jeste li ikad bili u crkvi?

Sliježući ramenima, Stjepan pogleda na stranu.

STJEPAN: Crkva... Tamo idu samo besposlene bakice. Crkva...
Joj!

ČOVJEK U ODIJELU: I mislio sam. Vjerojatno mislite da ja ne mogu držati lekcije jer ne znam kako vam je. Znam da mislite kako vas nitko ne razumije. I ja sam prije nekoliko godina bio izgubljena ovca, nisam znao kuda bih sa sobom. Psovao sam svakoga tko me pogledao, mislio sam da mi je najgore i da nema izlaza.

STJEPAN: Koliko vidim nije ti previše loše, ili griješim?

ČOVJEK U ODIJELU: Sad mi je bolje, to je istina. Dobio sam novi smisao života, iznenađujuće je kako se stvari brzo preokrenu samo ako vjeruješ.

STJEPAN: A u što to vjeruješ? U igre na sreću? Sigurno si dobio na lotu.

ČOVJEK U ODIJELU: Vjerujem u Isusa i svakog dana mu se molim. Otkada sam ga upoznao, on je moja sreća i moj dobitak.

STJEPAN: Ne vjerujem ti!

ČOVJEK U ODIJELU: I ne trebate, nisam ni mislio da ćete mi vjerovati. Pođite sa mnom u nedjelju na svetu misu.

STJEPAN (*nakon dugog razmišljanja*): U redu! Neka bude po tvoje, ne mogu ništa izgubiti.

STJEPAN (*nastavi u mislima*): Možda tamo dobijem još love, tamo su sigurno svi bogati, a bakice su sigurno darežljive.

Došla je i nedjelja. Stjepan nije otišao na misu. Šetao je parkom i od prolaznika nervozno tražio novac. Cijelo vrijeme se okretao, zastajkivao i poluglasno mrmljao.

STJEPAN: Ne, ne idem... Meni će nekakav šepavac davati savjete...

Predvečer je u park došao dječak koji je nekoga tražio.

STJEPAN: Mali, daj mi pet kuna.

EMANUEL: Izvolite. (*Dječak bez razmišljanja pruži prosjaku novac.*)

STJEPAN (*razočarano*): To ti je samo jedna kuna. Zar nemaš više?

EMANUEL: Ne. Tražim svoga tatu. Ja sam se izgubio.

STJEPAN: Tako veliki dečko pa se izgubio? (*Podsmjehuje se.*)

EMANUEL: Molim vas, pomozite mi.

STJEPAN: Kako?

EMANUEL: Molim vas, odvedite me pred crkvu. Tamo me sigurno čeka moj tata.

STJEPAN: Crkva? Ne, ja tamo ne idem.

EMANUEL (*počinje tražiti nešto po džepovima i nakon dugoga traženja vadi još jednu kunu*): Evo još novaca, molim vas, odvedite me pred crkvu.

STJEPAN: Pa... ovaj... Žučo! (*zove psa*) Što ti misliš? Ne, ne idemo! Ma idemo! Inače će taj mali gospodičić misliti da se mi bojimo.

Pred crkvom nije bilo nikoga. Emanuel je pružio ruku Stjepanu i počeo ga nagovarati da uđe u crkvu.

EMANUEL: Molim vas, uđite, nemam više novaca da vam dam, ali ima moj tata, on će vam dati. Molim vas.

Nakon dugog nagovaranja ipak su ušli u crkvu. Bila je sveta misa i svećenik je, kad su ušli, upravo propovijedao.

SVEĆENIK: „Dođite k meni svi vi umorni i opterećeni. Dođite svi kojima je svega dosta. Dođite i nađite u mojem srcu mjesto mira i odmora. Ja sam s vama. Dođite i ne brinite jer ja vodim brigu o vama... Dođite i ne bojte se jer ja sam tu.”

U Stjepanu se nešto slomilo. Počeo je plakati. Na ramenu je osjetio nečiju ruku. Pogledao je i prepoznao čovjeka u odijelu, kraj kojega je stajao mali Emanuel. Božja riječ ga je tako promijenila da od toga trenutka više nije prosio. Uskoro se zaposlio u radionici svoga prijatelja.

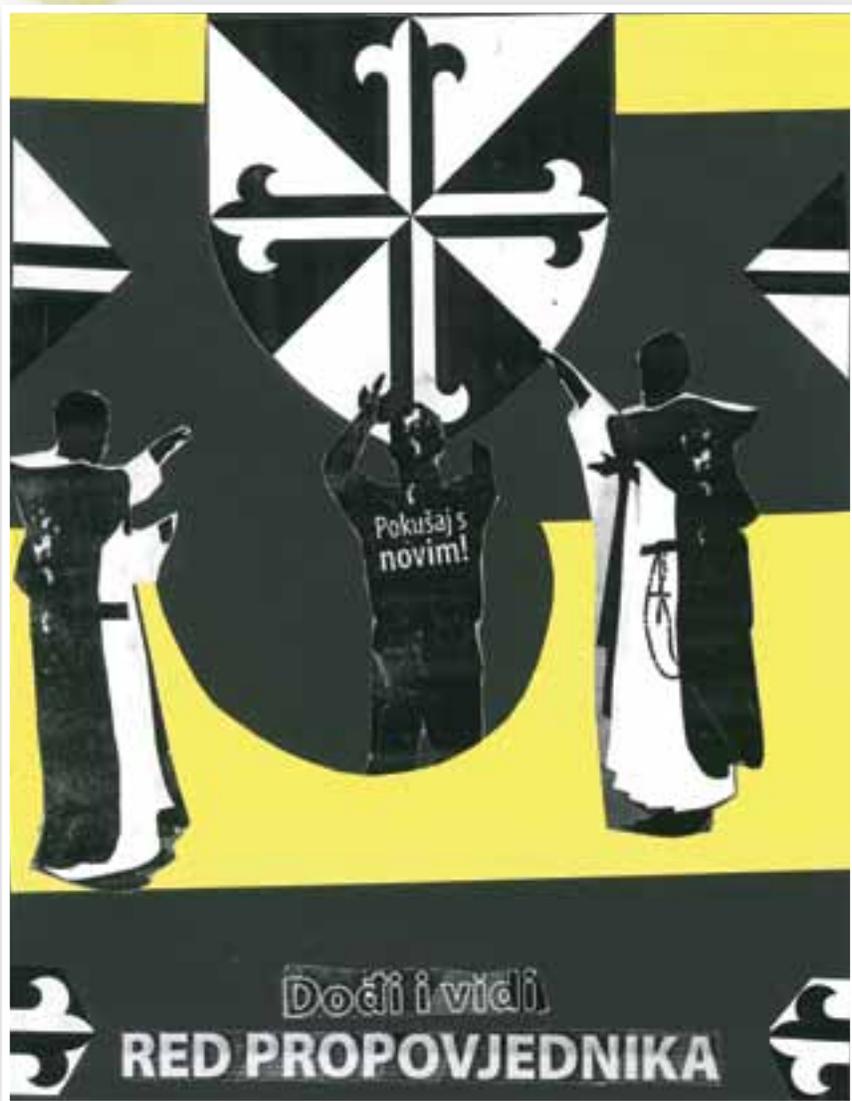
Nakon nekog vremena Emanuel dolazi u radionicu.

EMANUEL: Dođite sutra k nama, Božić je. Pozvali su vas moji roditelji.

Stjepan sretan prihvaća i pojavljuje se sutradan na njihovu pragu.

Dočekuje ga mlada žena u kojoj prepoznaje svoju izgublenu kćer Nadu.

Slučajni susret u parku i Emanuel (S nama Bog) složili su u idiličnu sliku dva života. Uz Božju pomoć pronašli su sebe i svoje bližnje.

Karmenka Oršuš (8. r.), *Dominikanci II*
Voditeljica: Jarmila Naranda
Centar za odgoj i obrazovanje Čakovec

Ana Mužina, 8. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
1. NAGRADA

Put

Lica:

Roza – sv. Ruža Limska
Rina – sv. Katarina Sijenska
Lana – bl. Villana de Botti
Gita – sv. Margita Ugarska
Neža – sv. Agneza iz Montepulciana
Rita – bl. Margarita iz Castella
Slava – sv. Zdislava iz Lemberka
Katja – bl. Ozana Kotorska
Tin – sv. Martin de Porres
Dodo – sv. Dominik
Petar – pobožan dječak i budući dominikanac

(Na sceni se nalaze stolice smještene u dva reda nalik sjedištima u autobusu. Između njih prolazi mladić poznat pod nadimkom Dodo u crno-bijelom odijelu. Na scenu dolazi dječak Petar.)

PETAR (*ljubazno*): Oprostite, vozi li ovaj autobus za Križevce?

DODO (*važno*): Vozi, vozi, slobodno uđi! I ti putuješ na proslavu nekog Dominika?

PETAR (*iznenađeno*): Da, kako znate?

DODO (*važno*): Vozači autobusa uvijek sve znaju!

PETAR (*ljubazno*): Mogu li kupiti kartu?

DODO (*važno*): Pa u pozivnici za proslavu lijepo piše da je prijevoz besplatan!

PETAR (*iznenađeno*): Da, ali ipak je red da vas pitam!

DODO (*važno*): Izgleda da si ti vrlo pristojan mladić! Hajde, uđi već jednom i sjedni! Uskoro će stići i ostali! Moramo krenuti jer pred nama je dug put!

PETAR (*znatiželjno*): Tko su to ostali?

DODO (*važno*): Ideš na proslavu, a ne znaš s kim putuješ? Čudno! Poznaješ li uopće tog Dominika?

PETAR (*zbunjeno*): Pa, baš i ne... Ali primio sam njegov poziv i nekako osjećam... Osjećam u srcu da mu se trebam odazvati! Inače, ne činim tako neobične stvari! Vjerujem da je dobra osoba! Rekli ste da još netko dolazi! Onda mu i oni vjeruju, zar ne!?

DODO (*važno*): Pitaj ih sam kad stignu! Neobičan si dječčić! Vidi se da si hrabar! To je dobro! Na putu svi moraju biti jako hrabri ako žele sigurno doći na kraj svoga puta!

PETAR (*ozbiljno*): Nisam baš dječčić! Malo prije ste rekli da vozači autobusa sve znaju! Taj put što ga spominjete malo me plaši! Zar ćemo se voziti po makadamu? To nije strašno!

DODO (*važno*): Možda sam rekao da sve znam, ali put koji spominjem nije makadam, a nije ni lak! Treba hrabrosti i vjere da se ostane na njemu! To je put srca i vjere!

PETAR (*začudo*): Srca i vjere! Znači, put je nevidljiv! Zanimljiva teorija! Možete li je još malo pojasniti?

DODO (*važno*): Možda ću to uskoro i učiniti, ali pogledaj, čini mi se da dolaze ostali putnici!

(Na scenu dolaze tri djevojke. Roza nosi ruže, Rina nosi češalj, a Lana ogledalo. Petar sjedne na svoje mjesto u autobusu, a Dodo prilazi putnicama i rukom pokazuje da slobodno mogu ući u autobus. Roza, Rina i Lana prilaze autobusu i razgovaraju.)

ROZA (*zabrinuto*): Nadam se da ova vrućina neće naškoditi mojim ružama! Ubrala sam ih jutros u svojem vrtu! Moj je vrt prepun ruža i njihova opojna mirisa! Uživam u njima!

LANA (*važno*): Meni nisu potrebne ruže da bih uživala u ljepoti, već ogledalo! Moj odraz u njemu je nešto najljepše što sam ikad vidjela! Od moje ljepote svima zastane dah!

RINA (*nježno*): Moja majka uvijek kaže da je moje najveće bogatstvo moja kovrčava kosa! Zato je uvijek moram lijepo održavati i stalno četkati češljem da ne izgubi svoj sjaj!

DODO (*važno*): Hajde, djevojke, brže malo, i ostali putnici žele ući i sjesti na svoja mjesta!

(Roza, Rina i Lana ulaze u autobus te sjedaju, a na sceni se pojavljuju novi putnici. Gita nosi sa sobom krunu, Neža platno, a Tin metlu. Dodo ih doziva rukama, a oni razgovaraju.)

TIN (*blago*): Mogao bih ovdje malo počistiti! Moja metla nije dugo mela! Važno je da svijet bude čist i ja želim biti čistač svega svijeta! To je baš lijepa zadaća! Čistoća! Vidi, tamo je i lijepa mala mačkica! Idem je malo pomilovati i nahraniti! Dođi, malena! Ne boj se!

NEŽA (*razočarano*): U ovom gradu nema dobre trgovine platnom. Uspjela sam kupiti tek grubo i tvrdo platno. Neće biti dobro za haljinu! Od njega ću dati napraviti vreće!

GITA (*oholo*): Kraljevskog sam roda! Nije mi biti ovdje s vama! Zar ću putovati bez kočije i konja?! Zašto mi ne iskazujete dužno poštovanje? Ja sam rođena kraljevska princeza!

DODO (*ljubazno*): Molim vas, uđite, još nekoliko putnika i krećemo na put! Dug je put pred nama! Gospodine, ostavite mačke i uđite u autobus! Možete malo počistiti autobus ako vam se baš toliko čisti!

(Tin ulazi u autobus te počinje mesti pod. Ostali putnici negoduju. Na scenu dolaze posljednji putnici. Slava nosi sa sobom lutke, Katja malene drvene ljestve, a Rita štap. Dodo im maše da požure, a one putem razgovaraju.)

SLAVA (*nježno*): Jako volim svoje lutke! Ponekad zamišljam da su žive i tada me one nazivaju svojom dragom majkom! Tako je lijepo kad te netko nazove majkom!

KATJA (*sretno*): Ja sam blagoslovljena jer imam dvije majke! Onu koja me rodila i dala mi slobodu da putujem u nepoznati grad i onu koja me podučavala molitvama i drugim pobožnostima! Ta mi je dala i napraviti ove ljestve da mogu stati na njih i vidjeti što se zbiva oko mene jer sam malena rastom.

RITA (*važno*): I meni je ovaj štap poklonjen od dragih osoba, mojih vjernih prijatelja prosjaka, da uz njega bolje koračam svijetom! A s njim je svaki korak tako lak! Ponekad mi se čini da mogu i trčati!

DODO (*važno*): I posljednje putnice su stigle! Vrijeme je da krenemo! Dječaćiću, svaki putnik nosi nešto sa sobom, jedino su tvoje ruke prazne! Što tiносиš sa sobom?

PETAR (*plaho*): Srce i vjeru!

TIN (*radosno*): Živio, mladiću! To svi trebamo uvijek imati sa sobom na putu!

DODO (*važno*): Dobar odgovor! Veselim se putovanju s tobom! Tvoj put možda će biti poput njihova puta!

PETAR (*zbunjeno*): Ne razumijem što mi želite reći. Nemojte više govoriti u zagonetkama! Mi smo svi sada na istom putu. Svi putujemo u Križevce na Dominikovu proslavu!

DODO (*važno*): Moguće! Sve je moguće! Dominik vas s nestrpljenjem očekuje!

ROZA (*važno*): Vjerujem da će moje ruže obradovati Dominika!

GITA (*važno*): Vjerujem da će mu goditi prisutnost kraljevske princeze!

RINA (*važno*): Vjerujem da će ga obradovati moj češalj! Mogu ga lijepo počesljati!

LANA (*važno*): Vjerujem da ću mu pomoći svojim dobrim savjetima oko organizacije proslave, a u mojem ogledalu može vidjeti svoju lijepo očesljanu kosu!

NEŽA (*važno*): Vjerujem da će mu moje platno poslužiti za prekrivanje stolova!

SLAVA (*važno*): Vjerujem da će se Dominikovi uzvanici obradovati mojim lutkama! Možemo s njima izvesti prigodni igrokaz!

KATJA (*važno*): Vjerujem da će mu moje ljestve mogu poslužiti kod postavljanja ukrasa na visoke zidove!

RITA (*važno*): Vjerujem da će mojim štapom snažno udariti i tako najaviti početak svoje proslave!

TIN (*važno*): Vjerujem da će mu moja metla pomoći počistiti sav nered koji ostane nakon proslave!

DODO (*važno*): Moguće! Sve je moguće! Znam da Dominik treba vašu pomoć!

PETAR (*iznenađeno*): Gdje smo to sada? Kamo su nestale kuće, drveće i oranice? Kamo je nestao put za Križevce? Odakle sva ova svjetlost? Odgovorite gdje smo!

DODO (*dostojanstveno*): U predvorju raja! Ovo je put vaših duša. Ovdje ćete primiti svoje životne zadaće. Ovdje će započeti vaši putovi. Put je to u službi Gospodina i svetog Dominika.

ROZA (*znatiželjno*): A gdje je on? Gdje je sveti Dominik? Želimo ga vidjeti!

DODO (*iskreno*): Progledajte srcem i vjerom! Dominik je bio s vama čitav put. Evo, spreman vam je uputi svoju riječ i pozvati vas da ga slijedite noseći dominikanski habit i njegove riječi čitavim svijetom. Braćo i sestre, služite Gospodinu srcem i vjerom!

(Dodo/Dominik poziva svakog putnika i šalje ga njegovim putem. Po primitku svoje buduće zadaće putnik odlazi sa scene.)

DODO/DOMINIK (*dostojanstveno*): Rozo, pođi u svoj vrt! Budi isposnica i bit će ti dano da osjetiš Gospodinovu prisutnost i blizinu. Crkva će se radovati tebi, Ružo Limska! Rina, odrezat ćeš

svoju kosu i postati Gospodinova zaručnica, naučiteljica njegove svete Crkve i ponos Siene. Katarino Sijenska, to je tvoj put! Lano, u ogledalu ćeš ugledati umjesto svoje ljepote nutrinu svoje duše i ona će te potaknuti na pokoru i služenje potrebitima i donijeti ti blaženstvo duše. Narod će se spominjati blažene Villane de Botti! Gito, odbacit ćeš krunu i sjaj kraljevskog dvora te ući u samostan kao najponiznija sluškinja. Margito Ugarska, molit ćeš za nas. Nežo, iz platna što ga imaš u rukama izradit ćeš svoj pokornički habit, ući u samostan i poniznost ćeš uzdignuti u krug najboljih vrlina. Agnezo iz Montepulciana, bit ćeš naš uzor! Rito, biser si patnje, ali bit ćeš i sjajni biser Dominikove družbe. Margarito iz Castella, zbog svojih križeva bit ćeš blažena. Slavo, bit ćeš vjerna supruga, najnježnija majka mnogobrojne djece i utemeljiteljica dominikanskih samostana. Svijet će te štovati kao svetu Zdislavu iz Lemberka. Katjo, tvoj put pokore i posta bit će dug! Četrdeset i četiri godine tvoj zemaljski raj bit će skromna ćelija uz crkvu. Tvoje ćete redovničko ime približiti samim nebesima. Ozano, Kotor te čeka! Tine, na svome putu podići ćeš sirotište, dječju bolnicu i sklonište za napuštene životinje. Martine de Porres, postat ćeš najdraži svetac Latinske Amerike.

(Na sceni sada ostaju Dodo/Dominik i dječak Petar.)

PETAR (*plaho*): Oprostite, ali ostao sam posljednji putnik na ovom putu, oče Dominiče! Imate li i za mene svetih riječi? Koju zadaću dajete meni?

DODO/DOMINIK (*ljubazno*): Dječaćiću moj, tvoj put je pred tobom! Zadaću ćeš otkriti sam. Slijedi srce i imaj vjere!

PETAR (*znatiželjno*): Recite mi, oče Dominiče, što da prvo učinim na svome putu?

DODO/DOMINIK (*ljubazno*): Sada, kada si stigao sa mnom u Križevce, idemo te prvo upoznati s mojim dominikancima.

PETAR (*radosno*): Dobra ideja! Baš se veselim tome!

DODO/DOMINIK (*ljubazno*): Hajdemo sada, da nas ne čekaju predugo!

PETAR (*znatiželjno*): Imam samo još jedno pitanje, oče Dominiče. Znaju li vaši dominikanci igrati nogomet?

DODO/DOMINIK (*radosno*): Vjeruj mi, dječaćiću, jako su dobri u tome!

PETAR (*radosno*): Super! Hoćemo li zaigrati s njima?

DODO/DOMINIK (*zabrinuto*): Ne znam baš da je to dobra ideja! U moje vrijeme nije bilo nogometa.

PETAR (*radosno*): Onda je pravo vrijeme da vas naučimo igrati nogomet!

DODO/DOMINIK (*zbunjeno*): Možda iduće godine!

(Dodo/Dominik i Petar odlaze sa scene.)

Lara Geci (8. r.), *Snaga riječi*
Voditelj: Saša Špoljarić
Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica

Nikolina Pavliček, 8. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Veliki petak vjerne Katarine

Lica:

Aleksandar Buća – građanin grada Kotora
Marija Magdalena – njegova žena
Katarina/Ozana – njihova služavka
Vinko Buća – dominikanac
Eva – siromašna starica
Bartol – gradski krčmar
građani i građanke Kotora

(Građani i građanke Kotora šecu glavnim gradskim trgom. Veseli ih krčmar doziva na čašu vina, a seljanke im nude svježe povrće, voće i mlijeko. Na trgu se nalazi i mlada djevojka Katarina. Stoji s platnenim smotuljkom i radoznalo promatra živahan trg.)

BARTOL (*važno*): Djevojko, koga tražiš?

KATARINA (*plaho*): Tražim posao, plemeniti gospodine. Vi držite gostionicu. Treba li vam radnica?

BARTOL (*podrugljivo*): Ti! Ti bi radila ovdje!? Djevojko, pogledaj se! Mršava si! Sva si nikakva! Meni treba prava djevojka! S rumenim obrazima i stasitim tijelom da je moji gosti vole! Djevojko, ovo je gostionica! Tebi ovdje nije mjesto! Bježi!

(Katarina se odmiče od gostionice te sjeda uz gradski bunar. Građani i građanke odlaze s trga. Krčmar zatvara gostionicu. Katarina ostaje sama. Ususret joj prilazi bijeli fratar.)

VINKO (*zabrinuto*): Djevojko, zašto sjediš tu uz bunar? Spušta se hladna noć. Smrznut ćeš se!

KATARINA (*tužno*): Umorna sam i gladna. Ranom zorom sam stigla u grad. Jutro sam provela u crkvi u molitvi, a ostatak sam dana provela tražeći posao. Izgleda da u ovom gradu nema posla za mene.

VINKO (*radosno*): Ne gubi nadu, djevojko. Žena mog rođaka traži djevojku da joj bude od pomoći u kućanskim poslovima jer nije više u cvijetu mladosti. Bit ćeš joj od velike pomoći!

KATARINA (*začudo*): Hvala vam od srca! Zašto ćete pomoći meni neznanki? Uvest ćete me u dom svojih rođaka? Oni su sigurno plemenita roda, a ja sam tek siromašna pastirica s planine! Ne znam ni čitati ni pisati!

VINKO (*blago*): Djevojko, onaj tko po dolasku u grad prvo potraži crkvu i u molitvi provode čitavo jutro, pobožne je i čiste duše. Taj je za kuću moje pobožne rođakinje!

KATARINA (*radosno*): Znala sam da me Gospodin neće napustiti! Poslao mi je vas, anđela u bijelom habitu! Neka je uvijek blagoslovljeno ime njegovo!

VINKO (*pobožno*): Blagoslovljeno u sve vjekove do svršetka svijeta! Moje ime je Vinko i pripadam redu dominikanaca. Naš osnivač bio je sveti Dominik, veoma pobožan čovjek i odličan propovjednik. On je ljubavnim zanosom širio Gospodinovu riječ našom zemljom.

KATARINA (*radosno*): Hvala i slava svetom Dominiku što mi je vas doveo na put! Moje ime je Katarina i dolazim iz plemena Kosića.

VINKO (*radosno*): Katarino, hajdemo dozvati mog rođaka Aleksandra! Eno, tamo mu je kuća. Aleksandre! Aleksandre! Otvori vrata svog doma djevojci u potrebi! Rođak Vinko, dominikanac, jamči za nju!

(Na scenu dolaze Vinkovi rođaci Aleksandar i Marija Magdalena Buća.)

ALEKSANDAR (*radosno*): Dragi rođače, veseli nas čuti tvoj glas i vidjeti te u dominikanskom habitu!

MARIJA MAGDALENA (*pobožno*): Uđi u naš dom i blagoslovi ga riječima svetog Dominika!

VINKO (*srdačno*): Rođaci, dovodim u vaš dom Katarinu. Ona neka bude blagoslov vašeg doma!

MARIJA MAGDALENA (*srdačno*): Nisam li tebe, lijepa djevojko, jutros srela u crkvi?

KATARINA (*plaho*): Bila sam jutros u crkvi i molila se Gospodinu da mi pomogne snaći se u nepoznatom gradu. Kada sam već bila na izmaknu snaga, poslao mi je anđela čuvara i putokaz u liku vašeg rođaka dominikanca.

MARIJA MAGDALENA (*srdačno*): Zamijetila sam tvoje lice u žaru molitve. Bilo je blijedo poput snijega, ali mirno i blaženo poput noćnog mira. Dobro došla u moj dom! U srcu te već nosim!

ALEKSANDAR (*radosno*): Marijo Magdaleno, pomogni djevojci da se smjesti, a ja ću ispratiti rođaka Vinka do njegova samostana!

(Vinko se rukuje s Katarinom i Marijom Magdalenom te s Aleksandrom odlazi sa scene. Katarina i Marija Magdalena sjedaju za stol. Marija Magdalena uzima molitvenik i počinje čitati. Katarina je pozorno sluša.)

MARIJA MAGDALENA (*pobožno*): Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj...

KATARINA (*znatiželjno*): Uvijek sam htjela naučiti čitati. Kod kuće me nije imao tko naučiti. Želim čitati Božju riječ da je mogu zapamtiti i razmišljati o njoj.

MARIJA MAGDALENA (*blago*): Ja ću te naučiti čitati!

KATARINA (*uzbuđeno*): Hoću li uspjeti?

MARIJA MAGDALENA (*važno*): Uz Božju pomoć i trud hoćeš. Čitat ćeš i tako nadopuniti svoj duhovni život. Samo treba biti uporan i uvijek ćeš uspjeti u svome naumu!

KATARINA (*uzbuđeno*): Od vas ću stvarno puno naučiti!

MARIJA MAGDALENA (*pobožno*): Sada ćemo zajedno pročitati životopis blažene dominikanke Ozane iz Mantove, koji nam je darovao rođak Vinko.

KATARINA (*uzbuđeno*): Kako je lijepo ime imala ova dominikanka!

MARIJA MAGDALENA (*pobožno*): Nije imala samo lijepo ime. Slijedila je riječi svetog Dominika i umrla zbog toga na glasu svetosti.

KATARINA (*uzbuđeno*): Marijo Magdaleno, želim biti poput blažene Ozane! Želim nositi njezino blaženo ime i slijediti riječi svetog Dominika poput nje i našeg dragog Vinka!

MARIJA MAGDALENA (*radosno*): Svete su tvoje želje, draga moja Katarino! Gospodin će ti pokazati put. On te uvijek čuva i grije toplinom svoje ljubavi. Uskoro ćeš primiti svete sakramente i Gospodin će kroz svetu hostiju ući u tvoje srce...

KATARINA (*uzbuđeno*): Hoće li mi tada reći da ga slijedim poput blažene Ozane?

MARIJA MAGDALENA (*zamisljeno*): Vidjet ćemo... Vidjet ćemo... Krenimo sada vesti oltarnik za crkvu...

(Katarina i Marija Magdalena uzimaju iz škrinje kraj stola tkaninu te svaka počinje vesti svoj oltarnik. Na sceni im se pridružuje Aleksandar Buća te ih promatra u radu.)

KATARINA (*uzbuđeno*): Završila sam oltarnik! Vezla sam ga mjesecima! Pogledajte!

MARIJA MAGDALENA (*iznenađeno*): Katarino, vez je predivan! Pogledaj Aleksandre, Katarina je najbolja vezilja u gradu i okolici!

ALEKSANDAR (*važno*): Katarina, mnogo si toga naučila i odlična si radnica! Evo uzmi ovaj novac i otiđi na gradski trg te si kupi novu maramu za uskrсну svetu misu.

KATARINA (*srdačno*): Ne mogu uzeti vaš novac! Nagradili ste me svojim prijateljstvom i dali mi dom. Meni je to dovoljno. Vaša sam kći, a vi ste moji drugi roditelji. Volim vas!

MARIJA MAGDALENA (*ozbiljno*): Tada poslušaj Aleksandra. Otiđi i kupi maramu na trgu, a zatim me čekaj u crkvi. Zajedno ćemo prisustvovati obredima Velikoga petka.

ALEKSANDAR (*ozbiljno*): Poslušaj Mariju Magdalenu!

(Marija Magdalena i Aleksandar Buća odlaze sa scene. Katarina ostaje sama. Promatra novac u ruci. Polako se kreće scenom. Ususret joj prilazi siromašna starica Eva.)

KATARINA (*ljubazno*): Bako, mogu li vam kako pomoći?

EVA (*blago*): Drago dijete, otprati me do crkve. Teško hodam. Tresem se od gladi. Četiri dana nisam ništa jela. Tražit ću bijele fratere korice kruha.

KATARINA (*tih*): Ne mogu kupiti novu maramu dok ima gladnih staraca u ovom gradu!

EVA (*znatiželjno*): Dijete, što to govoriš?

KATARINA (*blago*): Samo sam malo razmišljala na glas! Bako, uzmite ovaj novac i kupite kruha za svete dane koji dolaze!

EVA (*iznenađeno*): Ali ne mogu uzeti sav tvoj novac... Zadrži dio... Dijete, jesi li ti anđeo?

KATARINA (*blago*): Nisam, ali ih dobro poznajem. Oni su me poslali da vas nađem i dali su mi novac za vas, bako!

EVA (*pobožno*): Dijete, osjećam da se u tebi krije svetica! Zahvaljivat ću Gospodinu za ovaj susret do smrti! Gospodin bio uvijek s tobom, sveto dijete!

(Starica Eva polako odlazi sa scene. Katarina klekne i počinje moliti. Na scenu dolaze Aleksandar, Marija Magdalena i Vinko Buća te ostali građani i građanke Kotor. Stoje uz Katarinu i mole u sebi. Katarina moli na glas.)

KATARINA (*pobožno*): Premilosrdni Isuse, svjetlosti ovog svijeta, primi u zaklon svoga srca duše grješnika. Nevjernike koji tebe nisu još upoznali prosvijetli zrakama svoje milosti da i oni s nama ovog

Velikog petka veličaju tvoju gorku muku i milosrđe! Svjetlost tvoje ljubavi neka ugasi tamu! Gospodine Isuse, dotakni moje srce jer ono te želi ljubiti u sve dane života svoga!

(Katarinin molitveni zanos prekida Gospodinov glas.)

GLAS GOSPODINA *(nježno i dostojanstveno)*: Katarino, velika je tvoja vjera! U tvome srcu gori plamen ljubavi za mene i bližnje, nema grijeha. Pozivam te, Katarino, da budeš moja zaručnica. Budi mi vjerna do kraja svog zemaljskog života! Postani dio dominikanske družbe i uzdaj se u mene poput njih!

(Katarina padne ničice i počne jecati. Dominikanac Vinko Buća otpušta vjernike kućama.)

VINKO *(pobožno)*: Braćo i sestre, pođite u miru hvaleći muku Gospodnju!

(Vjernici odlaze. Marija Magdalena prilazi Katarini.)

MARIJA MAGDALENA *(blago)*: Katarino, obredi su završili! Krenimo kući! Svi su se već razišli.

KATARINA *(uzbuđeno)*: Gospodin mi je govorio. Stigla sam kući. Ovo je moj dom! Njegova sam do kraja života!

(Marija Magdalena grli Katarinu i plače. Prilazi im i Aleksandar Buća.)

ALEKSANDAR *(ponosno)*: Katarino, moja kćeri, budi blagoslovljena! Poštujemo tvoju odluku!

KATARINA *(uzbuđeno)*: Vaša kći jesam, ali više nisam Katarina! Moje ime je Ozana! Vaše dijete u svakoj će molitvi tražiti od Gospodina blagoslov i zdravlje za vas. To je moj dar vama! Dar vaše Ozane koju ste naučili da je Gospodin središte života.

VINKO *(radosno)*: Dođi, Ozano! Dominikanci i dominikanke rađuju se tvom dolasku!

(Ozana i Vinko odlaze sa scene. Aleksandar i Marija Magdalena gledaju za njima i plaču.)

Marija Tukša, 8. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
3. NAGRADA

Ozana Kajkavka

Lica:

Katarina/Ozana – pobožna djevojčica

Pavel – seoski pastir

Mikula – seoski krojač

Gregur – Katarinin otac

Jula – Katarinina majka

Neža – Katarinina baka

Jendraš – seoski stolar

Rafael – anđeo

(Na sceni djevojčica Katarina razmišlja na glas dok pase stado ovaca i koza svoje obitelji.)

KATARINA (*zamišljeno*): Već sem stara deset lijet! Neće mi se više ovce i koze na pašu tirati. Štela bi znati kak dojtj v nebo i videti diku nebesku. Tam je sigurne jake lijepje! Tam gori visoko angeli navijek popevaju svete pesme. Bum pitala stareše ljudi kak dojtj gore. Oni buju to sigurne znali! Tam je veno moj sused, stric Pavel, bum prvo njega pitala!

(Na scenu dolazi pastir Pavel te mu Katarina radosno i brzo prilazi.)

KATARINA (*radosno*): Dober den, stric Pavel! Bi vas mogla nekaj pitati?

PAVEL (*blago*): Bog dej dober den! Kaj bi ti pucička štela znati? Bi ti ja rada pomogel!

KATARINA (*važno*): Povečte mi, kak bi ja vezda mogla dojt v nebo?

PAVEL (*ozbiljno*): Pucička draga, zakaj bi išla gore gda ti je dobre i tu dele! Se male obrni okolo! Pogleč naše ovčice, naše jareke, pogleč zelenu detelu i travicu, tam cvetje v šikare... Pak ti je to lepše od ovoga tu gore. Kaj buš gore? Ti nesi tič i nemreš prhati!

KATARINA (*razočarano*): Baš bi štela samo na jeden čas videti diku nebesku!

PAVEL (*brzo*): Sigurne ti bu več nešče povedal to kaj te tuliko zanima. Vezda moram iti dalje. Pogleč, ovce mi buju prešle v kvar!

(Pastir Pavel brzo odlazi sa scene. Katarina tužno gleda za njim te ponavlja njegove riječi.)

KATARINA (*zamišljeno*): Nešče mi bu povedal! Nešče mi bu povedal. Nešče mi bu povedal. Koga bi mogla pitati? Šnajdera Mikulu! On je v velikom gradu zanat zvučil. On bi to sigurne mogel znati. Idem k njemu!

(Katarina prolazi scenom i ususret joj pristiže seoski krojač Mikula noseći smotuljak platna.)

KATARINA (*radosno*): Stric Mikula, je li bi mi šteli dati odgovor na jeno važne pitanje?

MIKULA (*blago*): Reči da čujem. Kaj te to muči?

KATARINA (*zanosno*): Meni vam je nebo tak jake lijepe. Furt je plave, v noče su na njem zvezdice i svetli mesec. Štela bi nekak vu njega dospeti i diku nebesku bar na jen čas živeti!

MIKULA (*zamišljeno*): Nebo ti je, draga čerka, kak moje platne na bale bez konca i kraja! Gda nešče nema konec i kraj, teško je vu njega zajti! Ojdi dimo pa pitaj oca i mati! Morti ti oni znaju povedati.

KATARINA (*sjetno*): Fala, stric Mikula. Bum ih pitala.

MIKULA (*važno*): Ti ja morem lijepu plavu opravu zošiti. Tak bi ti lepo pasala! Velim da bi si odma mislili čim bi te zagledali v plave oprave da je mučko neba na zemlju hopalo.

KATARINA (*blago*): Fala, za ve mi oprava nije potrebna, ali morti bi mu trebala dok pem v grad cijerkvu glet.

MIKULA (*važno*): Kak očes! Zbogom!

(Krojač Mikula odlazi sa scene, a Katarini ususret dolazi otac Gregur.)

GREGUR (*ozbiljno*): Kato, veli mi Pavel da si ovce i koze na paše ostavila i otišla ljudem pitanja o nebu postavljat?

KATARINA (*blago*): Oprostite, japa! To me tuliko muči i nem imela mira tak doge dok ne zeznam kak mi je v nebo dojt i diku nebesku bar na jen čas osetiti!

GREGUR (*blago*): Kato, Kato! Kaj bum ja s tobom? Ti se već v nebo spravljáš, a još nijesi ni život preživela! V nebo se ide na koncu života! To ti bu saki pošteni čovek v selu povedal. Nemoj se više zotim više brigati! Idi veza materi nekaj pomori oko hiže, a ja bum prešel po ovce i koze koje si proste ostavila na paše.

KATARINA (*blago*): Dobre, japa! Bum otišla!

(Katarinin otac Gregur žurno odlazi sa scene, a Katarini ususret prilazi majka Jula noseći pletenu košaru.)

JULA (*brižno*): Kato, bum prešla jajca predati! Idi dimo i bodi z babicu dok se ne vrnem!

KATARINA (*srdačno*): Kak vi velite, mamica!

JULA (*brižno*): Kato, kaj vezda očes znati? Veli japa da ideš po selu i susede nekoj spitavaš!

KATARINA (*radosno*): Vi, mamica, sigurne znate ono kaj mene zanima!

JULA (*brižno*): Poveč, Kato!

KATARINA (*u jednom dahu*): Mamica, kak morem dojt v nebo?

JULA (*ozbiljno*): Kato, molitva vodi v nebo! Ona ti je kak kameniti most prek gliboke vode.

KATARINA (*iznenađeno*): Mamica, pa ja furt molim, ali toga mosta nigde ne vidim!

JULA (*ozbiljno*): Kato, idi vezda! Bumo pokle skupa molile!

(Katarinina majka Julia žurno odlazi sa scene, a Katarini prilazi starica, njezina baka Neža. Katarina joj se baca u naručje.)

KATARINA (*blago*): Babek, ja sam tak nesrečna! Tak bi rada štela iti v nebo, ali mi nišče ne zna povedati kak da najdem pota i tam otidem.

NEŽA (*pobožno*): Katica, moja! Naj biti nesrečna! Buju te mati i japa vodili v cijerkvu i tam buš vidla se ono koj ti srčeško išče i treba. V cijerkve ti je nebo mesto krova, videti je angele, a na jentaru ti je sveta hostija stoji i v nje ti je sam Bog prisutni.

KATARINA (*kroz plač*): Babek, ali ja nemrem tak doge čekati! Več sem dosta zrasla da me pustiju v cijerkvu.

NEŽA (*blago*): Buju te pustili! Još se male strpi! Gda nešče ima tak trdu volju kak imaš ti za v nebo iti, onda ga nišče v tom nemre zastaviti!

KATARINA (*radosno*): Praf povedate, babek! Mene nišče nemre zastaviti! Znam kaj bum napravila!

NEŽA (*pomalo zabrinuto*): Kaj kaniš napraviti?

KATARINA (*veselo*): Nikaj, samo bum malo do tišljara Jendraša prešla, taki se bum vrnula dimo!

NEŽA (*blago*): Bum te čakala tam pri raspelu. Bumo skupa koju desetku krunice zmolile!

KATARINA (*veselo*): More, babek!

(Neža polako odlazi sa scene, a Katarina stane doživati susjeda Jendraša, stolara, koji polako dolazi na scenu noseći ljestve.)

KATARINA (*glasno*): Sused Jendraš! Sused Jendraš! Sused Jendraš!

JENDRAŠ (*strogo*): Šte to kriči? Pri poslu sam! Nemam cajta za spomenek!

KATARINA (*ljubazno*): Sused Jendraš! To sem ja, Kata! Bi vas presila da mi male lojtru posudite.

JENDRAŠ (*zabrinuto*): Kaj će tebi tak mučke lojtra? Bi mogla z nje nakel opasti!

KATARINA (*uvjerljivo*): Joj, sused Jendraš, pak ju moji doma trebaju, a ne ja!

JENDRAŠ (*važno*): Dobre, onda ju nesi dimo!

KATARINA (*važno*): Bum ju još denes vrnula!

JENDRAŠ (*važno*): Mi nije denes potrebna. Moreš ju vrnuti i zutra.

KATARINA (*veselo*): Fala, sused Jendraš, fala!

(Susjed Jendraš odlazi sa scene svojim poslom, a Katarina prihvati ljestve te ih počne nositi scenom i glasno razmišljati.)

KATARINA (*pobožno*): Bogek, moj dragi nebeski Otec, nijesem štela susedu Jendrašu lagati, ali vidiš da meni jake treba ova lojtra da morem dojt bliže k tebe, da vidim gde živiš, da vidim mile angele koji slatko popevlju i pred tobom kleče. Bum vezda lojtru odnesla na vrh brega i tam ju bum zdigla v zrak i po vrlci bum došla spodi oblakov, a onda bum angele zvala da dojdu po me i zdignu me v diku nebesku!

(Na scenu dolazi anđeo Rafael te počne slijediti Katarinu u hodu. Katarina ne zamjećuje anđela Rafaela.)

KATARINA (*umorno*): Žmefka je ova lojtra, već ju jedva nesim i tak sem zmučena. Bum valjda do zorje došla gori!

RAFAEL (*znatiželjno*): Kam idete z tom lojtrom?

KATARINA (*ponosno*): V nebo!

RAFAEL (*blago*): Bi šteli mene zeti z sobom?

KATARINA (*veselo*): More, more. Bi rada na putu imela pajdaša.

RAFAEL (*blago*): Budem ja vezda zel lojtru na svoja pleča.

KATARINA (*ozbiljno*): Fala, ali nije potrebno! Je mi je teško, ali idem ne lijepe meste i zato mi je trpeti.

RAFAEL (*glasno*): Radi jake vere svoje pri Bogu si našla milost. Zato buš vidla nebo ovde na zemle. Tu mu buš služila kak isposnica! Ova lojtra koju nesiš bu tvoj križ i tvoja postelj. Na nje ostavi samo tri vrlca da budu na spomen Presvetoga Trojstva! Kraj njih se buš molila. One buju se tvoje bogatstvo. One te buju dopelale v nebo. Ti koja hočeš videti diku nebesku, došla buš v nju, ali predi buš morala dosti moliti za mir i obraćenje grešnikov i za duše v čistilištu i za grad Kotor!

KATARINA (*prestrašeno*): Šte ste vi, i kak znate kaj se bu meni desilo?

RAFAEL (*dostojanstveno*): Ja sem angel Rafael i vpučen sem k tebi, Ozana, da ti pokažem put kojim se buš spela v nebo.

KATARINA (*plaho*): Ali ja se ne zovem Ozana! Na krščenju su mi dali ime Katarina!

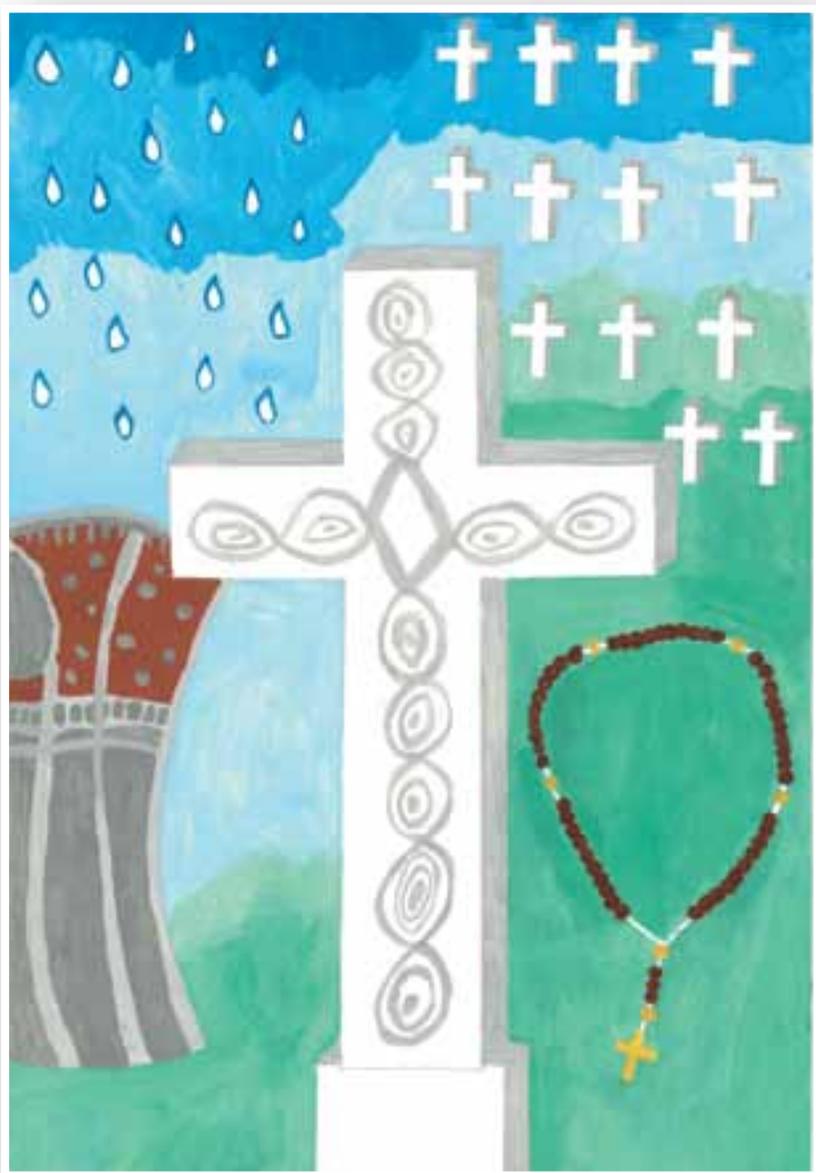
RAFAEL (*pobožno*): Njegva je volja da oblečeš dominikanski habit i zemeš to ime jer bu blaženo i sveto i navijek čašćeno od dominikancov.

KATARINA (*pobožno*): Nek bu volja njegova! Nek bu sveto ime njegovo! Bum Ozana, bum časna dominikanka!

RAFAEL (*dostojanstveno*): *Gloria in Excelsis Deo!*

KATARINA/OZANA (*pobožno*): Amen!

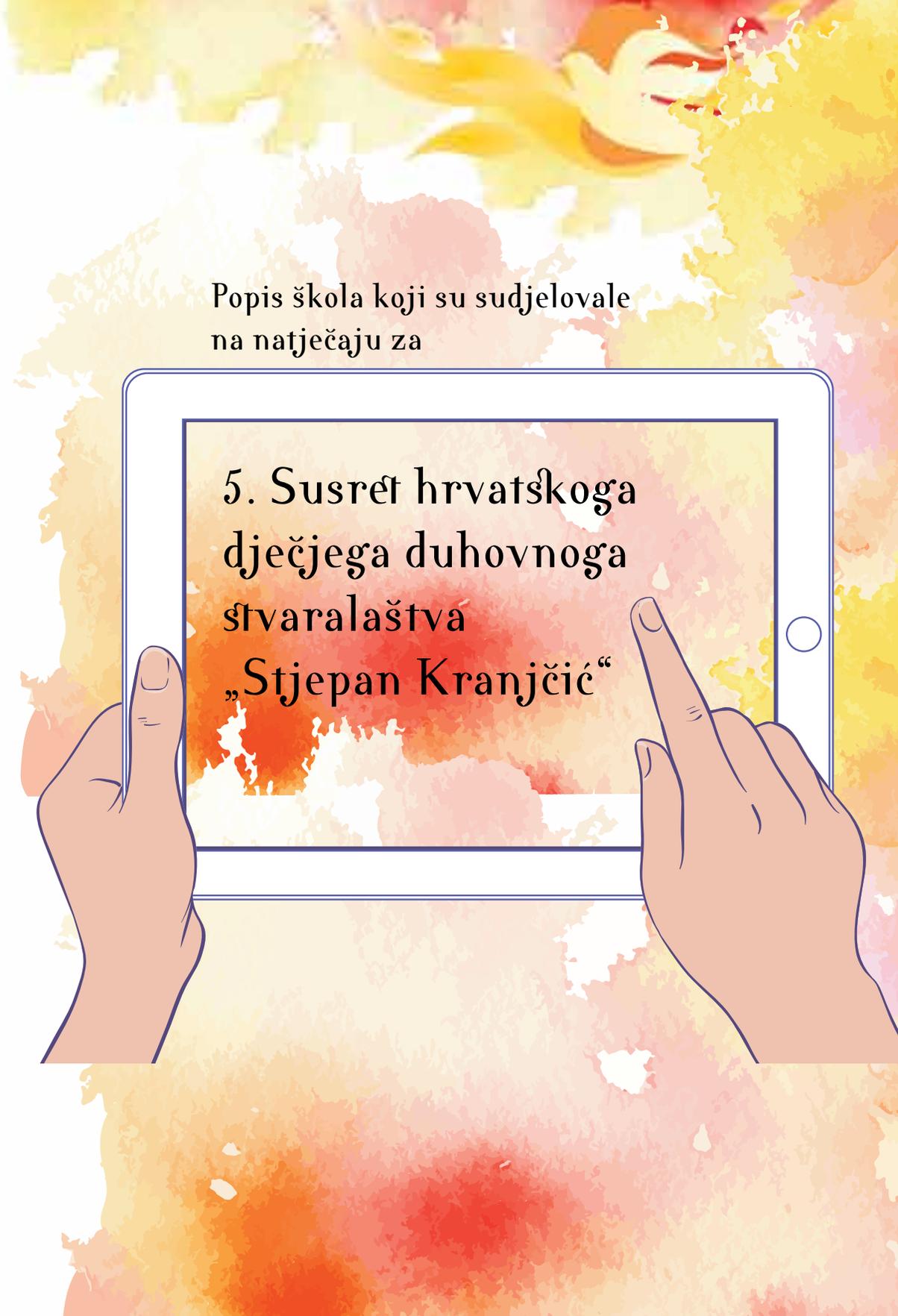
(Katarina/Ozana klekne uz anđela Rafaela i tiho počinje moliti zahvalnu molitvu za ukazanu joj milost Božju. Na kraju molitve anđeo joj Rafael položi ruke na glavu u znak blagoslova. Nakon nekoliko trenutaka Katarina/Ozana uzima ljestve te odlazi sa scene, a anđeo je Rafael slijedi.)

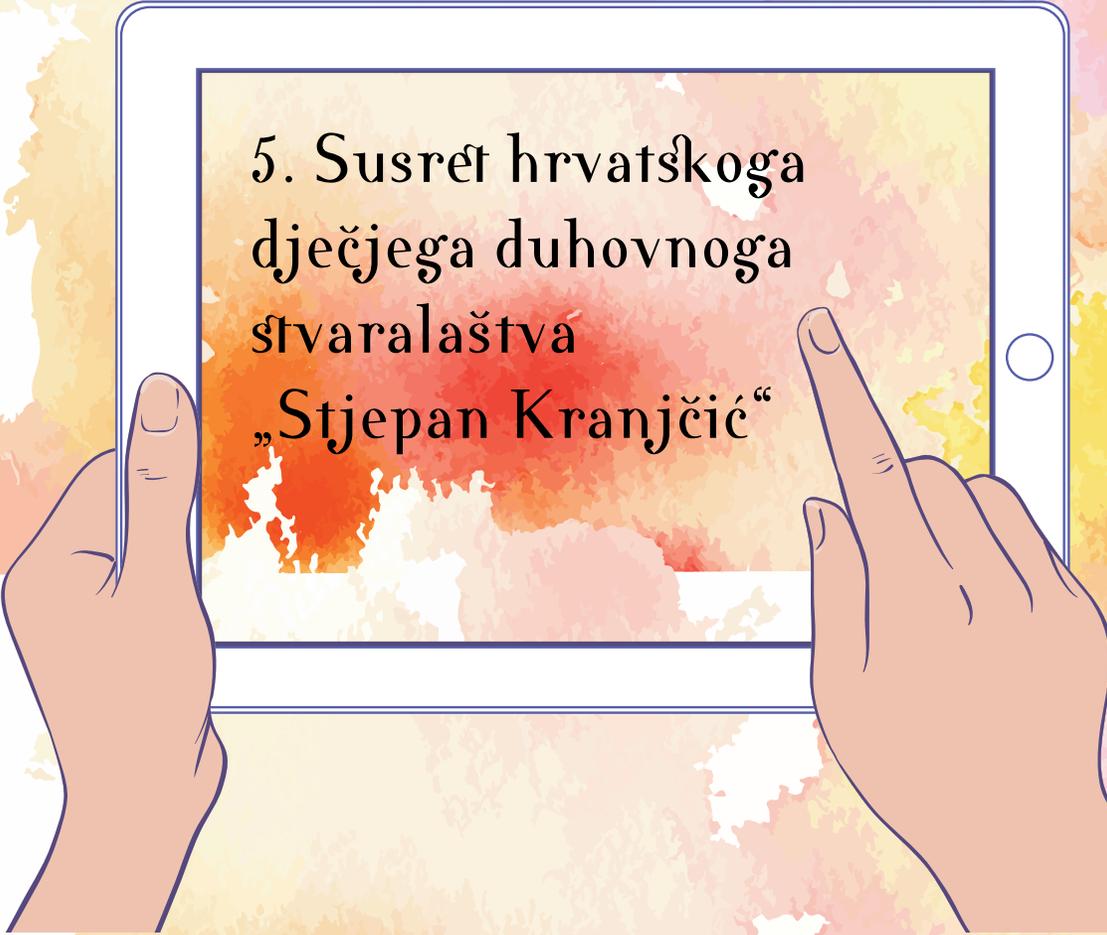
Marija Peter (8. r.), *Vukovar*
Voditeljica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Tara Kučina (8. r.), *Snaga riječi*
Voditelj: Saša Špoljarić
Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica

Popis škola koji su sudjelovale
na natječaju za

5. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga
stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić“

Centar za odgoj i obrazovanje Čakovec
Centar za odgoj i obrazovanje djece i mladeži Karlovac
I. osnovna škola Čakovec
I. osnovna škola Vrbovec
II. osnovna škola Bjelovar
II. osnovna škola Čakovec
II. osnovna škola Vrbovec
III. osnovna škola Bjelovar
IV. osnovna škola Bjelovar
V. osnovna škola Bjelovar
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Ribar”, Posedarje
Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica
Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno
Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac
Osnovna škola „Neorić-Sutina”, Neorić
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
Osnovna škola „Petar Zrinski”, Čabar
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Križevci
Osnovna škola Ane Katarine Zrinski, Retkovci
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb
Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar
Osnovna škola Belica
Osnovna škola Bogumila Tonija, Samobor
Osnovna škola braće Radića, Bračević
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice
Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola Gornje Jesenje
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Osnovna škola Ivana Gundulića, Dubrovnik
Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog,
    Područna škola Tina Ujevića, Salinovec
Osnovna škola Janka Leskovara, Pregrada
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
Osnovna škola Jože Horvata, Kotoriba
Osnovna škola Jurja Šižgorića, Šibenik
Osnovna škola Kaštanjer, Pula
Osnovna škola Ludbreg
Osnovna škola Luka
Osnovna škola Ljubljaničica, Zagreb
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mate Balote, Buje
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Mursko Središće
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar
Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Osnovna škola u Đulovcu
Osnovna škola Veruda, Pula
Osnovna škola Vežica, Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Vjekoslava Kaleba, Tisno
Osnovna škola Vojnić

U pripremi i izvedbi 5. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 23. travnja 2016. u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Dražen Bokan, Martina Valec-Rebić (koordinatrica Natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatrica Susreta), Anto Gavrić, Ana Buljat, Ljilja Vokić,
Ozren Bogdanović, Blaženka Matić, Romana Erhatic, Mateja Kemenović, Mateja Hrebak,
Ksenija Španić, Ana Andrić, Petra Kačarovski, Senka Ratković, Jelena Kuzijev,
Lucija Martinčić, Valentina Jurišić, Mihaela Ljutić, Ankica Špoljarić Mandić, Vinka Marović,
Ivan Pokupec, Lucija Martinčić, Selina Miljanović, Suzana Balić, Andrea Modec,
Ivana Dokuš Komarica, Gordana Podravec, Vedrana Rađa, Patricia Županić

Pokrovitelji:

Ministarstvo obrazovanja, znanosti i sporta, Hrvatska dominikanska provincija,
Grad Križevci, Koprivničko-križevačka županija

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Alfa, Verbum, Galerija hrvatske sakralne umjetnosti „Laudato”

Pokrovitelj dodatnih nagrada:

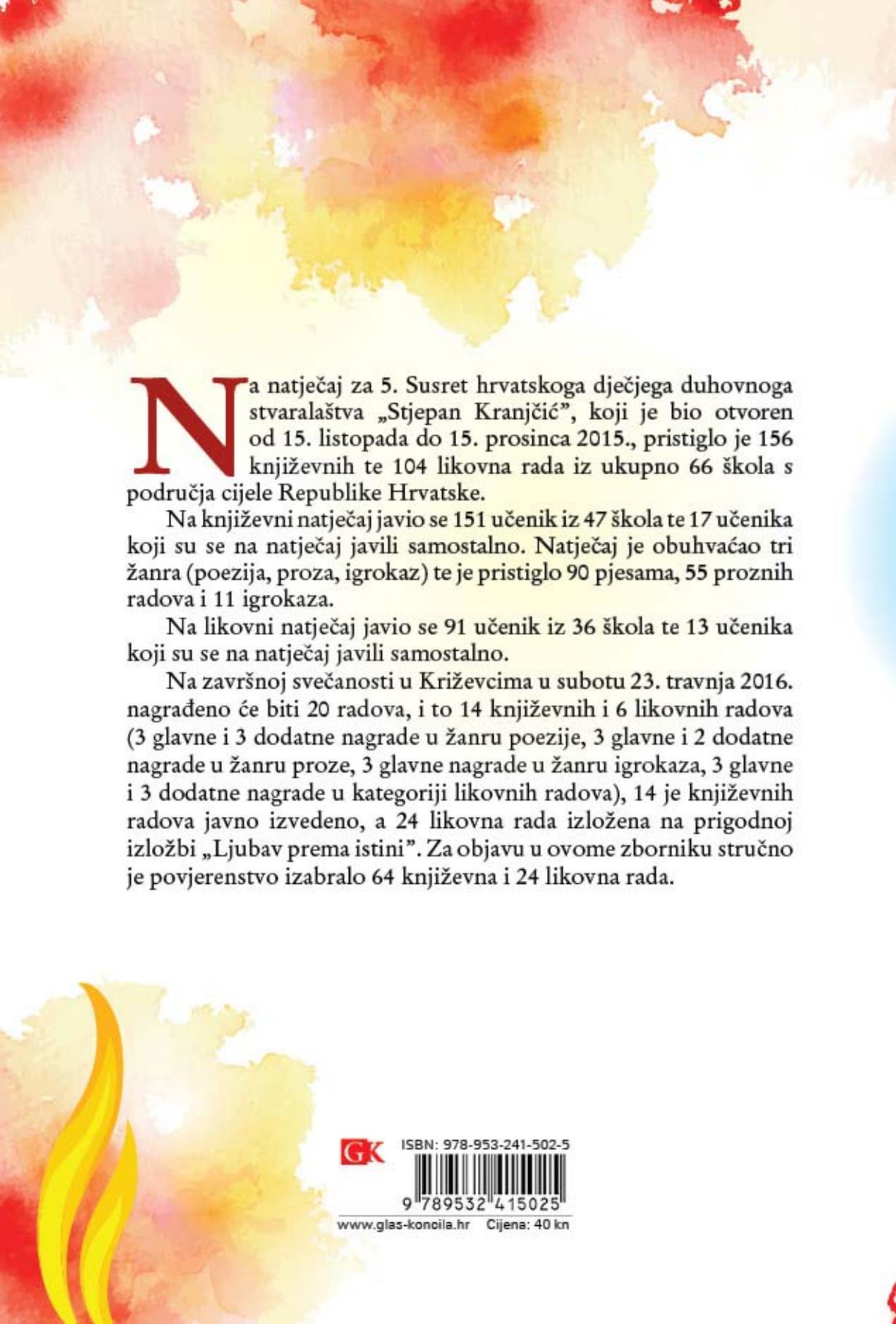
Naklada Ljevak

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane Križevci, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina Križevci,
Sestre dominikanke Kongregacije svetih anđela čuvara, Dječji vrtić „Blažena Hozana
Kotorska” Zagreb, Pučko otvoreno učilište Križevci, Glazbena škola Alberta Štrige Križevci,
Srednja škola „Ivan Seljanec” Križevci, Turistička zajednica Križevci, Zvečevo d. d.,
roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

Na natječaj za 5. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2015., pristiglo je 156 književnih te 104 likovna rada iz ukupno 66 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javio se 151 učenik iz 47 škola te 17 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te je pristiglo 90 pjesama, 55 prozних radova i 11 igrokaza.

Na likovni natječaj javio se 91 učenik iz 36 škola te 13 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 23. travnja 2016. nagrađeno će biti 20 radova, i to 14 književnih i 6 likovnih radova (3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru poezije, 3 glavne i 2 dodatne nagrade u žanru proze, 3 glavne nagrade u žanru igrokaza, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u kategoriji likovnih radova), 14 je književnih radova javno izvedeno, a 24 likovna rada izložena na prigodnoj izložbi „Ljubav prema istini“. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 64 književna i 24 likovna rada.

ISBN: 978-953-241-502-5

9 789532 415025

www.glas-koncilija.hr Cijena: 40 kn